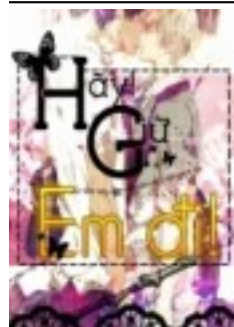

Hãy! Giữ Em Đi!

Contents

Hãy! Giữ Em Đi!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	34
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	56
20. Chương 20 [end]	59
21. Chương Ngoại Truyện: Sao Còn Yêu Em?	63

Hãy! Giữ Em Đi!

Giới thiệu

Thể loại: Băng lãnh ôn nhu công x Mạnh thụ, bự, vườn trường, trước sủng sau ngược, HE. >Văn án

1. Chương 1

Cám ơn đã dành chút time cho bộ truyện nhảm ruồi này ~(/_)

~_____

Nhà trẻ Đình Hương - Nơi giới quý tộc gửi con.

Tiếng trẻ con cười khúc khích thật vui tai !!

Bảo nhà trẻ này trẻ con rất thân thiện đi!

Thất vọng lắm đấy nhé !

Ừ thì tiếng trẻ con nhưng mà từ đầu đến cuối chỉ có 1 đứa nhóc cười mà thôi!

Còn ai vào đây nữa, Thiên thần hồ báo trường mẫu giáo - Mục Dương Lâm!

Trong nhà trẻ.

Dương Lâm bình thần ngồi trên lưng một bé trai to béo, tay trái đặt lên đầu bé gái tóc đỏ, tay phải đặt lên đầu chị sinh đôi của bé gái kia.

"Hoàng thượng!! Thần thiếp không dám!!" - Một bé trai dễ thương ôm mặt khóc.

"Mấy đứa còn làm gì? Mau nhét cái tát này vào miệng hoàng hậu ahahahaha!!!!"

Vâng.... thật sự thì chứng kiến cái cảnh này... khó đứa trẻ nào có thể cười được. Bé gái cầm chiếc tát, tay run run, không nỡ thi hành lệnh của "vua"...

Thấy bé gái còn chần chừ, Dương Lâm dơ tay tính cho cái tát liền..... bị bàn tay to lớn của một bạn học giữ chặt.

Tất cả há to miệng, mở to mắt thán phục bạn học nào đó quá dũng cảm đi!!! Cự nhiên dám động tay, động chân với Mục thiên sứ !!!

Bao tiếng xì xầm to nhỏ được dịp nổi lên:

-"Này! Kia có phải là Hắc Trúc Du từng phá đảo trường Hoa Thủy không vậy?"

-"Đúng đó! Chà! Hai ông "vua" đối đầu với nhau sẽ sao đây?"

-"Ahahaha!! Dương Lâm sắp bị hạ bệ rồi!!"

-"Này! Đừng tưởng cái tên Lâm kia giống con gái mà xem thường... mà biết Sở Vương Lĩnh - Thánh nghiêm túc không? Nghe nói cũng phải nghe lời Dương Lâm đó!"

-".....bla...blo.."

Ai nấy cũng sẽ nghĩ đến cảnh Dương Lâm bung lụa... cơ mà..

Dương Lâm nhìn về phía tay bị giữ cứng... cậu đứng hình...

Trước mặt cậu là trai đẹp a!!!! Nhìn đi! Cái khuôn mặt nghiêm nghị thế kia chả giống một đứa mẫu giáo gì sất! Vương Lĩnh ơi! Mày có đối thủ rồi!!!!

Dương Lâm chìm đắm trong nhan sắc của mỹ nam, ánh mắt mộng mơ như con nai vàng ngơ ngác nhỡ chân đạp chết bác thợ săn.....

Đã phụ sự mong mỏi của quần chúng a! Đây chính là soái ca của Dương Lâm này! Ta đây đã định sẽ cưới người nha Soái Ca đời taaa!!!

Anh hùng khó qua ải mỹ nhưn! Dương Lâm bắt đầu ngược đãi tuyến nước mắt... ép nó ra nước...

Mắt đầm lệ, cánh môi hồng run run, giọng nói e ấp.

" Cậu... cậu.. làm đau tay t..ó... đau... đau quá...aaaa~"

Toàn thể các bé nhỏ có mặt phải tự hỏi phải chăng mắt bị mù? Đồng loạt ngả cái rằm!!!

Hắc Trúc Du mặt không đổi sắc, nghiêng đầu tránh đi ánh mắt chết đói của cậu. Tính đi về lớp thì nhớ ra tay hắc đang nắm tay cậu, nhúu mày hất ra.

" Kinh tởm"

Quăng lại một câu rất phù rồi hắc bỏ đi...

Dương Lâm vẫn ngồi đó.... khóe mắt vẫn chưa khô... mặt rất đơ! Này? Ai đó nói cho tôi biết tôi vừa bị ghét đi? Này? Tại sao hắc không dính chường? Tại sao? Tại vì sao a!!!!? Hắc vừa nói kinh tởm mình? Hả???? Tại...sao?

Trong cái đầu bé nhỏ của cậu là mười vạn câu hỏi vì sao...

Cả lớp chẳng ai dám ho he tiếng nào, nhìn cái bản mặt ngây ngốc của thiên sứ còn dễ thương thế này mà vừa nãy còn siêu siêu dễ thương hơn thế cũng không đủ làm Hắc Trúc Du xiêu lòng a!!!! Nên phong cho thiếu gia họ Hắc là núi băng tỷ năm không tan đi!!

Dương Lâm sau khi tự ngược tình thần cuối cùng cũng ngộ ra vấn đề... Hắc Trúc Du sao? Hahahahaha!!! Anh hay lắm! Cư nhiên dám không sập bẫy! Ta thích người nha!.

Giờ ăn trưa.

Hai lớp Thủy và Hỏa cùng tập trung tại nhà ăn.

Ở đây đều là các cậu ấm cô chiêu, các bảo mẫu nhanh chóng đi tới giúp cô cậu chủ nhỏ của mình ăn cho xong bữa cơm.

Từ xa, Dương Lâm có thể thấy hắc đang ngồi cách mình một dãy bàn, hắc đang nói chuyện với người bảo mẫu.

" Cô Lý có thể về được rồi, cháu tự ăn được mà."

" Nhưng, thưa cậu chủ..."

" Con cô bị sốt đúng không? Thôi cô về trông em đi, cháu lớn rồi. Để mai cháu bảo với bố, từ giờ đến bữa ăn của cháu cô không cần đến."

" Cậu chủ! Tôi... tôi có làm sai điều gì xin cứ trách phạt... đừng đừng đuổi việc t-"

" Cô à! Cháu không có ý đó!" Hắc mỉm cười, nụ cười như có như không " Cô biết tính cháu mà, cháu không phải trẻ con nữa đâu..."

" Cám.. cám ơn cậu chủ!"

Dương Lâm miệng đang há ra để bảo mẫu đút thức ăn quên luôn cả khép.

Này! Thính giác lẫn thị giác của mình bị sao thế! Cái thái độ của hắc là sao!? Với người quyền quý như mình thì ghét bỏ thế mà với lũ thấp kém lại dịu dàng???

Ta không can tâm a!!!! Nhất quyết không! Phải.. phải hỏi cho ra lẽ!

Nói là làm, Dương Lâm đi rất nhanh đến chỗ hắc.

Đứng trước mặt hắc cậu giật mình! Đậu xanh a! Mình đứng hắc ngồi mà đầu hắc đã đến vai mình! Ăn gì cao thế bố!

Hắc chuyên chú ăn, không hề để ý đến sự xuất hiện của cậu.

Đứng được 5 phút rồi mà không được chú ý đến, cậu rất bực mình a!

” Tôi nói này!” Mình phải tra hỏi!

“.....”

Hắn vẫn chăm chú ăn.

Sống mũi cao, đôi mắt đen sâu thẳm, mái tóc vàng tuyệt đẹp! Đệt! Đẹp trai thế!

Lại một lần nữa rơi vào mị lực của hắn.....

” Tôi muốn thoát vị lui về làm hoàng hậu! Muốn anh làm hoàng thượng!”

Hắn dừng ăn, nhìn cậu mang chút ý cười.

Phắc!!! Cái miệng tôi ơi!!! Mà nói cái vẹo gì vậy!!?

2. Chương 2

Trong tiết trời oi ả thì biển cả vẫn vậy....

Lạc đề rồi a!

Dương Lâm sau một giây lơ lửng đã vô cùng hối hận a! Mặt cậu đỏ bừng, ấp a ấp úng bào chữa.

” Ách! Tôi.. tôi nhà-”

Hắn quay ngược đầu đưa đặt giữa môi cậu, chặn đi lời nói đang dở dang.

” Im lặng”

“.....” - Cậu rất nghe lời, gật đầu cái rụp.

Hắn lại cúi xuống ăn. Cậu vẫn đứng ngắm hắn ăn...

Toàn thể các cháu nhỏ có mặt lại thêm một lần sốc... trong đầu các cháu bé tự hỏi kia có phải là Dương Lâm - vị vua độc tài cai trị nơi đây 3 năm rồi không? Tại sao đổi tính nhanh dữ thế? Cái thằng bé ngoan ngoan nghe lời kia là thằng ắt ơ nào?... còn nữa.. Tên Trúc Du kia nổi lên là thánh quậy sao chuyển đến đây cũng đổi tính luôn?... Tưởng hai đứa phải choảng nhau một trận tranh giành ngai vàng chứ!?

” Cậu chủ Lâm! Lớp Hỏa của cậu bên trái mà?”

” Cô lầm lời nó vừa! Tôi thích ở lớp nào chả được!”

” Như-”

” Nín!”

Vâng, hầu hạ cậu chủ nhỏ này 5 năm rồi, cô Lưu biết thật ra tính cậu chủ không quá xấu như mọi người tưởng nhưng lại quá bướng... Cô không thể sinh con nên từ lâu cô đã dành sự quan tâm của mình cho cậu như con ruột.

Cô thở dài, ngao ngán về lớp cậu thu dọn đồ dùng chuyển đi.

Còn cậu, thấy hắn ăn xong rồi đi cũng lon ton chạy theo.

Thôi kệ nó! Dù sao sớm muộn gì mình cũng nói câu đó! Chả sao hết á! Bây giờ cứ phải ” Hai trái tim gần sát nhau” thì kế hoạch mới thành công được!

Cả lớp Thủy đang nhón nháo thấy hắn vào thì từng tốp đua nhau chạy ra bắt chuyện.

” Này! Cảm ơn cậu đã nhặt khăn giúp tớ!”

” Cảm ơn cậu đã nhặt cục tẩy giúp tớ!”

” Cảm ơn....”

” Cảm.....”

Cậu bị dòng người xô đẩy ngã ra nền.... Đệt! Đừng nói hấn ta là thanh niên max thân thiện của năm nha! Cái gì vậy?! Hóa ra có mỗi một mình mình bị hấn ghê lạnh sao??? Ê! Tại sao chứ!!!

Cậu trừng mắt phóng tia lửa điện vào người hấn.

Chả ngờ, hấn cũng nhìn cậu, miệng hơi nhếch lên, trông rất đều... Con mịa nó đẹp trai! [T/g: ... đại trai..]

” Mà y ở đây làm gì?”

Giọng nói quen nha! Còn ai vào đây nữa! Thằng bạn chí cốt!

” Lành à! Lành ơi! Mà y có biết là tao một mình ở lớp kia không bạn không bè rất... cô đơn a!... Tao nhớ mà y nên mới chuyển qua đây đó nhaaaa~ Ô... này đứng lại!!!”

Chân thành nhắc nhở bạn nhỏ Dương Lâm a! Thật ra ngay từ khi cậu mở miệng, Sở Vương Lành đã bỏ đi từ lâu...

Aaaa! Đến thằng bạn cũng méo quan tâm mình a!

Cậu ngồi dậy, kiên quyết giành lấy sự quan tâm của Vương Lành, cứ luôn miệng lèo nhèo lèo nhèo lèo nhèo lèo nhèo....

Hấn thấy cậu chạy theo Vương Lành... khê cau mày.

Hấn cao lên ngồi cuối lớp, cậu dáng người nhỏ nhắn cũng chạy xuống cuối lớp ngồi cạnh hấn.

Nhưng mà chuyện đó có ai ngờ, nếu như ngồi cạnh hấn là ai, bất kể đứa nào thì cậu cũng đá nó ra được nhưng mà...

” Lành à! Mà y ra chỗ khác ngồi được không?”

” Tàu lượn”

” Điii mooooooooo!!”

” Chim cú”

” Đậu xanh!”

Vương Lành mở quyển Naruto ra, chăm chú đọc, hấn ngồi bên cạnh chốc chốc lại chỉ trỏ..... Đây thực sự là hoạt động phù hợp với trẻ mẫu giáo hả?

Aaaa! Hai người quen nhau a! Hai thánh phũ ngồi với nhau hay lắm nhỉ!?

Không thể lay chuyển được Vương Lành, cậu đành phụng phịu ngồi chỗ gần sát để tiện cho việc ngắm mĩ nam!

” Các em thấy chiếc ô tô này màu gì nào?”

Cả lớp đồng thanh:” Đỏ ạ!”

” Các em thấy bông hoa này màu gì?”

Cả lớp đồng thanh:” Tím ạ!”

Quá nhảm! Đây không phải là điều những đứa sắp lên tiểu học phải học! Cậu quay xuống tìm hấn, bất ngờ hấn cũng đang nhìn lên, hai mắt giao nhau.

” Ừm... này...” - Chết tiệt! Cái mặt đẹp trai kia được phóng đại! Đẹp trai quá điiii!

” Quay lên” - Hấn thẳng thừng.

” Nhưng mà... tớ... tớ”

” Nghe không?”

” Ừm... ừ... nghe mà...”

Cậu quay lên.... giật mình! Đệt! Sao mình lại nghe lời hấn như chó cún thế!!!? Đệt!!! Dương Lâm ơi Dương Lâm! Sao mày yếu đuối thế a! Từ bé đến giờ đến bà mẹ mày còn bật như tôm sao với hấn lại không thế???!!..... Tại saoooo!!...

Lại là một màn mười vạn câu hỏi vì sao, cậu cúi đầu, hai tay vò rối mù mái tóc màu nâu hạt dẻ...

Có biết không Dương Lâm?

Hấn ngồi dưới thấy hành động của cậu rồi mái tóc rối hai bên hơi vểnh lên, hai bàn tay nhỏ xinh hết vò tóc lại đến cào bàn.... giống mèo con ghê nha...

Hấn vô thức cười nhẹ...

” Bị chó nhập à?”

Vương Lân nhìn hấn với ánh mắt ” Mày cười trông tởm vãi”.

Hấn nhanh chóng thu hồi lại nụ cười.

” Mày làm ơn giống một đứa mẫu giáo cho tao đi Lân”

” Chúng con chào cô ạ, tớ chào các bạn tớ về”

Khi mà cả lớp được phụ huynh đón về thì chỉ còn 2 đứa trẻ ở lại.

Hấn mắt nhìn về một khoảng không vô định, cậu nhìn hấn.

” Trúc Du à?”

“.....”

” Nghe tớ nói đi mòaaaaa!!!!”

” Đang nghe”

Yeah! Thành công thu hút được sự quan tâm rồi! Vui quá đi a!

Cậu cười títt mắt với chiến công đầu tiên.

” Ai đến đón cậu vậy?”

”

” Chắc cậu giống tớ rồi... Mẹ tớ bận suốt mà cũng không muốn ai đón tớ... bà ấy tí nữa sẽ đến thôi...”

“.....”

” Trúc Du... nghĩa là gì vậy? Cây trúc và du lịch à? Ừm thật ra Dương Lâm là gì tớ cũng chả biết luôn!”

“.....”

” Nói gì đi chứ!”

” Cậu nói xong chưa?”

Hấn chậm chậm quay sang nhìn cậu, vươn tay vuốt thẳng chỗ tóc còn rối.

Thình... thịch... thình.. thịch...

Aaaaaa!!!! Cái cử chỉ gì vậy!!! Đôi mắt... cái đôi mắt chết tiệt! Sao đen đen đennn thế! Làm mình lơ nhin một cái là bị hút sâu vào luôn!

Cậu lúng túng gạt tay hấn, ôm mặt chạy đi.

” Mẹ... mẹ tớ đến rồi!!”

Hấn đợi cậu đi khuất rồi mới rút điện thoại nhấn một dãy số.

” Có thể đón tôi được rồi”

” Vâng, thưa cậu chủ.”

Hấn cắt điện thoại đi, cánh môi gợn sóng.... Thú vị a!

3. Chương 3

Vẫn là một ngày đẹp trời, không nắng, không gió chỉ có..... mưa to! Hả! Tại sao lại nói đẹp trời?... Thật ra chỉ có Dương Lâm mới thấy vậy thôi a! Ngày nào đi học mà thấy hấn thì ngày đó rất đẹp trời nha!

Mượn cớ ” Hối thăm bạn thân” nên Dương Lâm sáng nào cũng đến thật sớm, thấy Vương Lãnh vào chỗ là y như rằng lân la đến nói chuyện... thật ra là cậu nói cho mình cậu nghe thôi!

” Vương Lãnh mày hôm nay mặc áo đẹp quá nha!”

” Vương Lãnh! Itachi là anh của Naruto hả?”

” Hình như hôm qua mày cắt tóc hả?”

” Giày mày mới mua hả?”

” Con gấu bông nhà mày khỏe chứ?”

Thấy nói đã đủ nội dung, cậu len lén liếc sang hấn, có vẻ là ” tiện thể cậu ta ở đây nên tiện chào xã giao thôi”.

” Yo!”

“”

” Trúc Du... cậu vào trường nào thế?”

” Tiểu Học Đình Lăng”

” Ok! Tớ cũng vào trường đó học luônggg”

Bây giờ chỉ có người nói :” Thiên Sứ Mực” dường như từ ” Hồ báo” đã bị lược bỏ. Còn Trúc Du trong mắt mọi người cư nhiên chính là chúa tạo phúc cho muôn dân! Ngài họ Hắc này tuy có họ là Hắc nhưng lại không hề Hắc! Ngài đã thuần phục được tên Dương Lâm đáng ghét a!

Dương Lâm từ khi bắt chuyện với hấn.... nhiều thói quen đã được thiết lập, nhiều hành vi đã được điều chỉnh.

Một số ví dụ chứng minh:

1.

Before:

Bạn B vô tình va vào cậu.

10 phút sau không biết điều gì đó khiến bạn B mặt tái xanh, bịt mũi, sợ hãi co dúm người lại.

After:

Bạn B vô tình va vào cậu.

” Cái đầu mề mảy không c—” Cậu liếc nhìn hắn, xong nhanh chóng phủ vai, nhẹ giọng:” Lần sau chú ý!”
Đã 10 phút rồi bạn B vẫn đứng đó... run run không tin một sớm mai bình yên....

2.

Before:

Bạn A ngập ngừng không cho cậu mượn siêu nhân.

10 phút sau.... tôi thấy đầu, chân, tay của bạn nhỏ siêu nhân ở khắp nơi trên cỏ xanh!

After:

Bạn A ngập ngừng không cho cậu mượn siêu nhân.

.... à thật ra thì cậu đâu có mượn! Nếu như tầm này cậu đi mượn đồ chơi mới là lạ đó! Đang đứng chăm chú ngắm trai rồi!!!!

3.

Before:

“Chờn nào mẹ tao chưa có đón thì mấy đứa cầm được về!”

After:

” Cút cút cút! Về hết cho bố!”

” Nhưng người nhà tớ...”

” Té ngay!” Dám lèo nhèo ở lại làm phiền ta với Hắc soái sao!?

Thế nên là.... muôn dân đội ơn Hắc thiếu gia!

Tại trường tiểu học Đinh Lăng:

” Suytttt! Tớ thấy danh sách lớp mình có Mục Dương Lâm đó!”- Le học sinh 1.

” Hả! Hồi trước học lớp Hỏa 3 năm với nó tớ đã phải ngủ hơn 100 cái tắt rồiiiii!” - Le học sinh 2.

” Bình tĩnh! Có cả tên của Hắc Trúc Du mà! Yên tâm đi!!!” - Le học sinh 3.

” Nào! Hai người vừa nhắc đã đến rồi!” - Le học sinh 1.

Dương Lâm tai không hề bị điếc a! Cậu có thể nghe rõ từng chữ một được phát ra từ ba cái miệng kia! Nhưng mà không không! Bây giờ bọn tép riu đó không đáng để chú ý! Hắc soái mới là nhất a!

May quá là may a~~

Lần này có thể đường hoàng ngồi cạnh hắn! Vương Lãnh hả? Đem qua Dương Lâm đã đến nhà Vương Lãnh đàm phán.

” Đi mòaaaaa!!!”

” Tàu lượn!”

Dương Lâm nước mắt dài nước mắt ngắn sống chết ôm đùi Vương Lãnh. Vương Lãnh nhắc chân bước nào cậu vẫn cố bám riết lấy! Đến khi Lãnh muốn đi wc mà cậu vẫn bám không nhả mới đành đồng ý.

Hắn ngồi vào chỗ, cậu lon ton ngồi cạnh....

Đã 1 phút rồi.... 2 phút... 5 phút... cả hai chưa ai nói với ai câu nào...

” Ừm... Trúc Du này!”

” Sao?”

” Tổ tên là Mục Dương Lâm! Năm nay 6 tuổi! Sở thích: Cá, hát, vàng, nho!”

”

” Này! Tổ hứa với cậu lòng! Tổ sẽ là bé ngoan! Không đánh đấm gì sất!”

” Ai bắt cậu hứa.”

” Ừm.... Tổ... biết Trúc Du muốn thế!”

” Thế à?” - Hắc cố kéo cánh miệng lại để không tạo thành vòng cung.

Cậu gật gật đầu.

” Cậu hứa với tổ đi!”

” Hứa gì?”

” Cậu phải ở bên tổ!”

” Tại sao?”

” Ai biết!”

“.....” - Hắc quay đầu đi chỗ khác, đặt tay lên mái tóc nâu mềm mại mà vỗ vỗ.

Hơi ẩm từ đôi bàn tay lan tỏa đến từng kẽ tóc... ẩm áp ghê!

” Im lặng là đồng ý! Phủ nhận đồng tình! Phản bác là nhất chí!”

” Đồng ý”

Nhận được câu trả lời ngoài dự đoán, cậu cười rộ lên! Chiếc răng khểnh nhỏ xinh lộ ra rất tự nhiên.

” Cảm ơn Hắc soái!” Ai lớp diu chiuuuu!!!

Khoảnh khắc cậu cười mới đích thực là thiên sứ! Trong ánh nắng nhẹ của buổi sáng... nụ cười ấy... cái nụ cười tưởng chừng không có thực ấy... đã khắc sâu vào trí nhớ của hắc...

” Trúc Du mấy điểm thế?”

Hắc dơ bài kiểm tra cho cậu xem.

10 tròn! Cậu tiu ngưu nhìn lại bài mình cũng 10 tròn luôn! Đậu a! Sao lại chán đời thế! Sao Hắc soái không bị 1 cơ chứ! Mình có thể lấy cơ kèm học để gần gũi hơnnnn!!! Ấy chết! Bị 1 thì sao xứng làm soái ca được! Giá như mình bị 1... Không! Không! Bị 1 là mông nở flower với mẹ già ngay!!!!

” Điểm kém à?” - Hắc thấy cậu mặt buồn rười rượi thuận miệng hỏi.

” K-.... Ừ... hông chịu đâuuu a!! Cậu ăn gì giỏi thế nhỉ?”

” Đưa bài đây”

Cậu giật mình! Đệt! Chết cha!

Cậu vội lấy bút viết thêm vài số 1 số 0 vào sau mỗi kết quả.

” Em thưa cô! Cô chấm nhầm điểm cho em rồi!”

.... Thế đấy... đúng ý nguyện... con 10 bị gạch bớt số 0 chỉ còn số 1 bơ vơ... cậu cười đau đớn... đại trai... aaaaaa!!! Lão mẹ con xin nhờ a! Con yêu mẹ! Bất quá con yêu cái đẹp hơn! Kì này mông nở hoa rồiiiii!!!! Ahuhuhuhuhuuuuu!!!!

” Cần kèm không?”

Hả? Là Hắc soái đề nghị sao?... ối mẹ ơi!!! Mắt cậu sáng lung linh kì diệu! Cảm ơn cô a!!! Cô chăm cho em 10 con 1 nữa diiii aaaa!!! Em can tâm tình nguyện!

” Cóaaaaa!!!”

” Mai qua nhà tớ.”

Cậu gật gật đầu... mơ! Mình đang mơ sao?? Ahihihiiiiiiii làm ơn đừng cho con tỉnh ngủ nhaaaa~ ahahaha!!! Ở hiền gặp lành mà! Ta biết ông trời thương ta lắm mà!

Thấy cậu biểu thị rất rõ sự vui mừng, lại cái thói quen cào bàn đó.... khá dễ thương đó chứ?

4. Chương 4

Sau khi nghe được lời mời béo bở từ Trúc Du...

Dương Lâm đã thấm thía cái cảm giác xúc động, hạnh phúc của những trẻ em nghèo tình thương a!... Lòng cậu xôn xang như xuân đã về bên bản làng... Cậu cảm thấy lòng mình phơi phới.... tuổi trẻ thật là tươi đẹp!... Tóm lại là! Cậu đang rất rất vui! Có thể nói ngày hôm nay cậu là người hạnh phúc nhất quả đất! Nào là cười thầm, cười công khai, hát hò,... cậu đã làm đủ hoạt động để bộc lộ cảm xúc! Chỉ còn thiếu lên nóc nhà quẩy mà thôi!

” Sao thế con?”

Huỳnh Thu Ly thấy thằng con trai suýt thì bé bỏng mặt rất phớn thì rất tò mò a!

” Mẹ mẹ a! Con gặp được soái ca đời mình rồi a!”

“..... Soái ca?”

” Thì đó! Hì hì!”

“.....” Bà Ly che miệng.... không tin vào tai mình nữa...

” Mẹ vui thì cứ biểu lộ đi a! Ở đây có mỗi con với mẹ thôi~”

Này các bạn nhỏ! Biết không? Huỳnh Thu Ly là người thân sinh ra Dương Lâm. Bà lấy chồng năm 18 tuổi tức là lấy bố cậu rồi sinh ra cậu vào năm 19 tuổi, rất trẻ đúng không?

Người ta biết đến bà là một người phụ nữ còn trẻ nhưng vô cùng tài giỏi, bà mang vẻ đẹp quý phái. Đặc biệt, ở cái tuổi 25 Thu Ly đã sở hữu một chuỗi nhà hàng 5 sao trải khắp thế giới! Chưa hết! Cha của bà - ông Huỳnh Tông Kính hiện đang là chủ tịch của một công ty bất động sản có sức ảnh hưởng tới cả một đất nước mà người kế nhiệm sẽ là đứa con gái duy nhất - Huỳnh Thu Ly!... Chưa hết... còn một khối tài sản của chồng bà để lại trước khi mất.... aaaa!!! Nói cho vuông là quá giàu đi...

Vấn đề chính là! Bà trong công việc là con người nghiêm túc, sắc lạnh nhưng khi trở về căn nhà ” nhỏ” bà mới đúng là chính mình - một hủ nữ đã có 10 năm kinh nghiệm! Là người đã dẫn dắt Dương Lâm lạc vào con đường nam sắc không lối về!!!!

Bà cắn răng kìm nén tiếng hét...

” Ai! Là aiii!! Kể mẹ nghe đi connn yêuuu!!!”

” Bất quá.. để con tiến tới thành công thì cần lắm sự thông cảm từ mẫu thân..”

” Hả?”

” Mẹ ạ... con... vì theo đuổi tình yêu đã đau lòng vứt bỏ 1 thứ...”

” Thứ gì!!!!?” Tình yêu? Nụ cười? Nước máttt?... tò mò quá!!

” Số 0..”

” Hả!!!! Con là số 1 sao?... mẹ yêu con quá! Con mẹ rất giỏi!!”

[T/g: dành cho các cháu bé k biết: 1 là công, 0 là thụ]

” Mẹ hiểu nhầm... rồi... số 0 trong điểm 10...”

“..... Tỷ vào phòng mẹ nói chuyện...”

Chào đồng bào... tôi đi đây....

Sáng sớm hôm sau - Ngày chủ nhật đáng yêu nhất của tuần trong lòng mỗi em học sinh!

Sau một đêm không ngủ... cậu rất mệt mỏi a! Nhưng mà nghĩ đến viễn cảnh ” Chàng dạy nàng học” là bản loạn không mệt nổi!

” Cậu là Dương Lâm bạn của thiếu gia ạ?”

” Yup!”

” Mời cậu lên tầng 5, thiếu gia đợi cậu”

Cậu hí hửng bước đi... bỗng va phải một người... Là một đứa trẻ cao hơn hẳn một chút! Tầm lớp 4,5! Cũng rất đẹp trai đi... Đứa trẻ rồi rít xin lỗi.

” A! Xin thứ lỗi! Quý cô đây quá xinh đẹp làm tôi đi đứng không vững mới va phải...”

.... Đáng lẽ cậu sẽ gào lên một trận nhưng! Đây là nhà soái ca! Mấy nữa mình sẽ là phu nhân nơi đây! Phải giữ hình tượng!

” Thôi thôi...” Mình không thể để Hắc soái đợi lâu a!!

Lúc cậu đứng dậy... đứa bé kia không khỏi sửng sốt! Vừa nãy nói xinh đẹp chỉ là có lệ nhưng mà người này quá quá xinh đẹp đi!!! Đứa trẻ giữ lấy tay cậu, mặt tự nhiên đỏ bừng.

” Tôi.. tôi là Triệu Tấn Lộc... cô đây là...”

Cậu rất bức mình! Thằng oắt này dám cản trở mình tiến tới hạnh phúc a!!! Cậu hất tay đứa bé, chạy đi rồi ném lại một câu.

” Bố là đực rựa!”

“.....?”

..... Tấn Lộc đang đơ như cây cơ... Lộc rất sốc..... mĩ nhân... là con trai...

Cậu trấn an tinh thần, cố giữ cho tim không nhảy ra ngoài!

Đang tính gõ cửa thì cửa mở. Aaaa!!! Hắc soái mở cửa chào đón mìnhhhh!!!

” Vào đi”

Cậu bước vào phòng.... này? Sao phòng hần to hơn phòng cậu, tường sơn toàn màu đen, mà ở giữa chỉ có cái giường kingsize vậy? Đây là căn phòng mà đứa trẻ tiểu học nên có hả?...

Chờ đã!!! Học ở đâu???

” Ừm.... Trúc Du... học ở đâu vậy...?”

” Trên giường”

Hảaaaa... Cái cái gì!!!!???? Học.. học trên giường.... rồi hai người nhìn nhau đăm đăm... rồi ngã xuống... anh... anh ấy tháo caravat thật tinh thú... rồi... aaaaa!!! Máu mũi chảy ra mátttt!!!!

” Cậu cầm cái bàn gập đằng kia ra đây”

” Để làm gì?”

” Học”

..... Èo..... Nhà anh giàu thế không mua nổi cho thằng con cái bàn học tử tế mà phải học cái bàn gập bé tí kia hả!!!!?? Có biết là anh vừa làm tôi cao hứng bay lên chín tầng mây xong rồi không thương tiếc đập xuống đấy khônggg!!!!?

” Đọc thuộc lòng bảng cửu chương”

Đễ quá đi... không biết Hắc soái nghĩ mình ngu si đến mức nào... Nhưng mà mình muốn phân cảnh Hắc soái cười nhẹ rồi gõ yêu lên đầu mìnhhhhh.... Kyaaaa!!!

” $1 \times 2 = 1$

$1 \times 3 = 1...$ ”

Hắn dùng ngón trỏ gõ vào đầu cậu...

Cái gõ này rất....nhẹ chỉ đủ làm cậu... ôm đầu lăn ra giường.

” Đọc nghiêm túc”

Đau! Thực con mịa nó đau thấy má đi!!!! Phấcccc!!!!

” Mà Du này”

” Sao?”

Cậu chợt nhận ra điều gì đó! Đỏ mặt...

” Vừa nãy có cái thằng dở người nào va vào tớ đấy!!!”... mình vừa gọi thẳng tên anh ấy!!!! Eo ơi ngại quá!!!

” Ai?”

” Tẩn... Tẩn... Lộc Lạc gì đấy ý!!”

Thấy cậu đỏ mặt mà lại nói ấp úng... hai đôi mày lại cau lại... hắn khó chịu!

” Đừng tiếp xúc nhiều, nghe không?”

” Ừm...” Cậu gật đầu ” Cậu nói gì tớ cũng nghe hết á!”

” Chắc chắn?”

” Ừm!!!” - Cậu chắc nịch.

Hắn dùng tay che đi nụ cười... nhưng mà cậu đã vô tình thấy được....

Hắn cười!!! Ánh sáng chói lóa mù mắt chó ròi!!!!!!!

” Cậu cườiiiiiiiii!!!!”

“”

” Tớ nói thật nhé! Càng lớn cậu càng đẹp trai lai láng lắm ý!!!”

Hắn bỏ tay che miệng đi, che miệng cậu.

” Trật tự”

5. Chương 5

Đậu móaaaaaa anh ấy hôn mìnhhhh !!!! Nụ hôn gián tiếpppppppppp!!!! Này này! Cái bàn tay kia anh ấy vừa che miệng ảnh rồi lại che miệng mình!!! Ngượng chết điiii!!! Đồ quỷ sứ hà!!! Cơ mà... Hắc soái a! Anh che miệng thôi chưa đủ! Sao che cả mũi tôi! Tôi méo thở được!!! Đây đích thực là nụ hôn tử thánnn!!! Mẹ ơiiii!!! Cái ân huệ này lớn đến nỗi phải trả bằng cả tính mạng này saoooo!!!?

” Ừm... ừm... ờ... ông ... ờ... ược...” (Tớ không thở được).

Hắn giật mình vội bỏ tay ra, dùng tay kia vuốt lưng cậu.

” Xin lỗi”

.... Mẹ ơi... hôm nay là ngày gì vậy?... Hôm nay... con sẽ được chết trong sung sướng đúng không?..... Hắc soái anh được lắm... anh muốn tôi phụt máu mũi rồi thiếu máu mà hấp chiếu đúng không?... aaaaaa!!!!

Hơi ấm từ bàn tay của hắn chà sát lên lưng cậu thôi thúc lòng tham ăn đậu hủ của mĩ nam.... Cậu lắc lư người rồi ngã vào lòng hắn... rên.....r...i

” Tớ... tớ chón.....g mặt...t q...uá điiii aaaaaa

”

....A!

..... A!!!!!! Hắn lại dơ ngón tay trở.... 1 Hit.... Bạn nhỏ Dương Lâm lại ôm đầu lăn ra giường tập 2.

Aaaaaa!!! Con mịa nó đau lắm đấy đồ khónnnnnn!!!!

Trường THCS Đình Hoàng.

Lên cấp 2 rồi a!!!! Nào! Cùng Hắc soái trải qua mối tình vườn trường ngọt ngàoooo mộng mơ nàoooo!!!!

” Yo! Du đấy hả?... Ờ? Cả thanh niên ” Bỏ là đực rựa” nữa kìa!”

Cậu giật mình..... Cái mặt thẳng này quen nha!

Vừa thấy Triệu Tấn Lộc, Trúc Du liền kéo tay cậu đi vòng qua người Tấn Lộc.

” Này!! Ít ra tôi cũng là đàn anh của bọn cậu đó!!! Sao không có tý tôn trọng nào vậy!?”

Cậu ngoái đầu lại để nhìn rõ mặt người nọ.... A! Là cái thẳng va phải mình!!! Méo gì lại phải học chung trường với thẳng cha đó hả!!? Không!!! Oh nooo!!! Mối tình đẹp đẽ này không thể bị hủy hoại bởi con ruồi đó đượcccc!!!!

Lớp 6B2:

” Oi! Tao lại thấy cái tên của thẳng Lâm trong danh sách lớp!”- Nam sinh 1.

” Có tên Trúc Du nữa mà!” - Nam sinh 2.

” Ừ nhỉ! Cái tên Lâm kia nghe lời Trúc Du như chó cún ý!” - Nam sinh 3.

” Thẳng mặt dày! Trong khi Trúc Du có để ý đến nó đâu!” - Nam sinh 1.

Hả? Từ khi nào mà cái bọn tép riu này dám gọi cả tên mình rồi!? Cái gì!!!!? Dám chửi cả mình!!!

Cậu đi đến đám nam sinh đang nói chuyện, xách cổ áo một tên.

” Mà y sửa cái gì? Mà y nói ai mặt dày?”

” Hả? Lâm thiên sứ nói gì cơ?” - Nam sinh một không thèm nhìn cậu.

” Mày lớn mật lắm đấy!? Tin bố đập chết mày không?”

” Ôi sợ thế nhờ!! Cơ mà mày dám đánh tao không? Không sợ Trúc Du yêu quý chán ghét cái thằng chỉ toàn đánh đấm bạo lực như mày hả?”

” Mày!!!!!!”

” Ahahaha!! Ôi Dương Lâm hổ báo nay còn đâu!!”

Cậu nén giận thả tên đó ra, hậm hực ngồi cạnh hắn.

” Sao thế?”

” Ôi ô!! Tớ ỳy khuất!!! Ôm tớ được không???”

1 Hit... K.O!!!!!!

Giờ ăn trưa.

” Anh Lộc có quen với tên Lâm đúng không?? Trúc Du bảo cậu ấy ra nhà kho dãy nhà B đó!” - Nam sinh 1.

” Ừ... Thật không đấy? Du hẹn cậu ta ra đó làm gì?”

” Anh cứ bảo đi mà! Anh là đàn anh thân thiện đúng không?”

” Ờ được rồi”

Tấn Lộc đứng trước mặt cậu.

” Trúc Du hẹn cậu ra nhà kho dãy nhà B.”

” Hả? Ra đó làm cái vẹo gì?”

” Ai biết! Cậu ta hẹn cậu ra đó chắc có việc, chứ không 2 thằng con.. đực rựa ra đó làm được cái gì?”

Hắc hắc... làm được nhiều thứ lắm chứ!!! Hắc soái aaa!!! Anh thật là!!!!

Nhà kho khu B.

Cậu cười rất.... dâm... đẩy cửa đi vào.

Aaaaaa!!! Còn tối thế này! Trúc Du ơi anh thật là....

” Chào mừng Lâm thiên sứ a!”

Hả? Cái giọng này méo phải của Hắc soái à nha!!! Là cái thằng bích sáng nay!!!

” Chúng mày cố ý?”

Một đám nam sinh từ từ vây quanh cậu.

” Ồ! Bọn tao vẫn nhớ cái ân huệ của mày hồi mẫu giáo đấy! Tao hôm nay phải trả đủ!” - Nam sinh 1.

” Bọn mày không sợ tao hả?”

” ... C-” - Nam sinh 1.

” Sợ ẹo gì! Có Trúc Du là mày chả dám làm gì đâu!!!” - Nam sinh 2 cướp lời.

” Thế à? Nhưng mà các cháu nghe đây! Ở đây có Trúc Du không? Nào bọn mày bị rớt rơi bên đường hả?”

“.....a?”

Cậu cười.... nụ cười của Thiên Sứ Hồ Báo trường mẫu giáo năm nào..... Cái nụ cười đã ám ảnh các cháu bé....

” Ểh? Mày hẹn bé Lâm ra nhà kho cơ mà? Sao còn ở đây?”

” Hả?”

” Thì mấy em lớp mày bảo là mày hẹn Lâm ở nhà kho mà ngại tiếp xúc với Lâm nên mới nhờ tao... Ờ này!! Chạy đi đâu tao chạy vớiiiii!!!”

Nhà kho.

Thật ra cả đám nam sinh chỉ có 6 đứa công tử bột rất vô dụng a! Sau khi 3 đồng chí đã ngã xuống, 3 tên còn lại quá sợ hãi cứ cúi gầm xuống run cầm cập....

” Lâm... Lâm thiên sứ xin tha mạng... em.. em xin lỗi...”

” Tao đã cảnh cáo rồi mà...”

Từ ngoài một em học sinh hốt hải chạy vào.

” Nguy rồi!!! Hắc Trúc Du đang đến đây!!!!... a?... Bọn mày.... a?..... á!!!! Em xin lỗi !!! Tha mạng cho em!!”

Đệt!!! Hắc soái đến rồi... làm sao đâyyy!!!!... a!! Có cách rồi!

” Ể! Muốn tao tha mạng không?”

” Dạ có.” - Cả đám không hẹn mà đồng thanh.

” Nghe theo lời tao nói đây....”

Hắn chạy như điên đến nhà kho... hắn không thể chậm trễ giây nào.... nghĩ đến cảnh cậu bị ức hiếp.... Hắn thực con mịa nó muốn nổ tung!!!! Gào lên.

” Lâm Lâm!!!!”

” Ừm... ừmm....”

..... Trước mặt hắn là Dương Lâm... cúc áo cái mắt cái còn... khuy khóa quần bị mở.... mắt ngấn lệ..... Một đám nam sinh đang vây quanh cậu.

” Phục” - Tiếng dây thần kinh nào đó bị đứt.

Hắn điên cuồng lao đến lôi từng thằng ra đánh... Bao nhiêu lo lắng... tức giận bị hắn biến thành bạo lực trút hết lên đầu các cháu nhỏ... ờ thì đáng yêu đi...

Trong một khoảnh khắc nào đó.... cậu thấy kinh sợ hắn.... hắn.. cái con người điềm tĩnh ấy mà lại có lúc lại mang bộ mặt của ác quỷ....

” Du Du!!! Chết người đó!!! Ra xem Lâm có bị sao không đã!!!” - Tấn Lộc kịp thời chạy đến ngăn lấy hắn.

Nghe đến tên cậu hắn ngừng lại... chậm chậm đi đến bên cậu.

A đệt!!!! Bây giờ nói là thật ra chỉ là dàn dựng thì anh ấy có đập chết mình khôngggg!!?? Không được! Đâm lao thì bổ theo lao!

” Ừm ừmm”

Hắn tháo băng dính.

” Du Du à.... Tớ...tớ chưa đánh đũa nào đâu... tớ...tớ sợ cậu sẽ ghét tớ... hức... hức... ai biết bọn nó ... dám... hức hức... Du ơi hãy..y tin tớ.. hức hức..” - Diễn suất quá nhập tâm như thể chuyện có thật làm cậu khóc như mưa... chính cậu cũng phải nỗ lực tài năng của mình!

Hắn thấy một cổ đau xót dâng lên trong lòng.... hắn cởi áo ngoài trùm lấy cậu rồi bế cậu lên.... theo kiểu công chúa..... Từng ngón tay chạm vào cậu ghì thật chặt như thể nếu thả ra sẽ mất cậu...

” Đừng khóc... ngoan...” Hắn cúi xuống khóa cánh mỗi còn đang run run... rồi từ từ di chuyển lên... liếm đi những giọt lệ còn đang lăn dài trên má cậu, rồi vùi mặt vào mái tóc nâu mềm mại.

Aaaaaa!!!!!! Mẹ iiiiii!!! Ôi em hạnh phúc quá!!!!!!... Mẹ ơi... tìm con.. đập nhanh quá... ôi chết con rồi... chào đồng bào... tôi đi đâyyyy

Cậu vì quá hạnh phúc mà ngất thật luôn!

6. Chương 6

Cậu ngất! Vâng ngất vì hạnh phúc là cái ngất sung túc!

Aaaa

Kiếp này được ngất trong vòng tay Hắc sói.... Ta... không còn gì hối tiếc...

” Dương Lâm!!!”

Tại phòng y tế.

Hắn ngồi mép giường ngắm nhìn cậu.

Aaaaaa!!!! Con mịa nó anh thật là!!!!!!

Hắn vươn bàn tay đến gần cậu.

Aaaaaa!!!!!! Anh muốn lợi dụng để cưỡng gian tôi đúng không???!!!! Bất quá tôi muốn thế!!! Tới đi cưng!!! Nhào vô!!!

Bàn tay ấy đến gần...

Tim cậu đập thành thịch....

Bàn tay ấy đến gần hơn...

Thình.... thịch....

Ngón trở cong lại....

Aaaaaa!!!!!! Đệt!!! Anh ta biết!!!!!!

Cậu theo phản xạ lấy tay che đầu, lí nhí trong miệng.

” Tớ... tớ vừa mới tỉnh thôi mà...”

Nhưng không... ngón trở lại thu lại..... bàn tay ấy áp lên má cậu.

” Đừng sợ”

.... Sợ cái con cá gì? Thôi kệ đi a!!!

“.... Ừm....Du à... ôm tớ được không? Tớ ủy khuất a!!!!” - lần này cả hai tay cậu đều ôm đầu.

.... Lại 1 hit nữa cho xem...

Hắn vươn tay gỡ hai tay của cậu... thuận thế kéo lấy ôm gọn thân hình nhỏ nhắn của cậu. Hắn dí sát mũi hít lấy hít để cái hương thơm thuần khiết mà chỉ cậu mới có...

.... Aaaaaa!!!! MÌNH ĐANG MƠ! Con mịa nó nếu là mơ thì lão mẹ ơi! Đừng có gọi con dậy a!!!

Hắn hít hà đã đủ thì tựa đầu lên hõm vai mảnh mai của cậu. Thì thầm nhỏ nhẹ bên tai, phả hơi nóng...

” Lâm....”

” Ừm...Sao?”

” Nếu anh nói... tiếp cận với em là có chủ đích thì...”

” Em biết rồi...”

“.....”

Tại dinh thự họ Hắc 6 năm trước:

” Ông chủ... cậu chủ lại đánh nhau rồi..” - Người hầu gái ngập ngừng.

” Kêu nó vào đây!”

” Khỏi đi... Con đây”

Hắc Thụy Nham còn đang vui đùa trong đồng vắng kiêu, vừa nghe thấy tiếng thằng con trai ở thì bé bỏng đi thì dừng lại. Lão nhu nhu trán, tháo kính xuống.

” Con với chả cái.... mày... mày đã 7 tuổi rồi... đã thể học chung với bọn mẫu giáo không thấy nhục thì thôi sao còn đi đánh bọn trẻ con hả con ??”

” Nhìn nó ngứa mắt.... xấu trai hơn con!”

” Đệt! Sao không đánh chết nó.... quên.... lại nữa ! Ai cho mày nhuộm tóc hả?”

” Tóc đen quê thấy má!”

” Vớ vẩn! Mày dám nói màu tóc đen quyền quý được thừa hưởng từ ông bố đẹp trai này mà quê à!!!!”

Trúc Du lầm bầm:” Lại bảo không đi...”

“..... Kệ mày muốn làm gì thì làm... đây.... Trợ lý... cô phổ biến cho nó... cãi với nó tôi tổn thọ chứ sống sao được”

Lão Thụy Nham lắc đầu ngán ngẩm trở về thư phòng.

” Cậu chủ... cậu xem tấm ảnh này đi...”

Hắc Trúc Du ngám ngám lướt qua tấm ảnh.... cậu khựng lại... rồi giật lấy tấm ảnh.

” Gái hả?”

” Trai ạ... tên là Mộc Dương Lâm.”

“..... Đây là cái đứa ông già tôi bảo gay hóa nó ấy hả?”

“..... Vâng”

Đôi mắt đen sâu thẳm dán vào tấm ảnh.... Trong ảnh là đứa trẻ có khuôn mặt tròn tròn trắng mịn, hai má hồng hồng phúng phính.... a! Dễ thương thật... nhất là mái tóc nâu nâu.... Thiên sứ....

.... Mình gay trước khi làm người khác gay quá... Bó tay ông già... Thích thăm người ta xong ư nói để đến lúc người ta lấy vợ có con rồi mới hối tiếc... Trả thù cái kiểu gì mà bảo con trai mình đi bẽ cong con trai nhà người ta xả hận!!!! Ông già này!!!!

” Mai tôi sẽ học chung với cậu ta... cô sắp xếp đi”

” Vâng”

.... Ngu quá diiii!!!! Tại sao lại sợ đi học!!! Ở nhà mất 2 năm để rồi ở với bọn con nít rửa mông chưa sạch!

Hầy.... Hần nhu nhu trán, một giọng nói bằng lãnh vang lên.

” Tránh đường, đứng làm cảnh thì ra sở thú đằng kia”

.... Hần choáng.... trước mặt hần cũng là một cậu bé cao sắp xỉ hần... mặc cái đồng phục này... a lại trẻ mẫu giáo... làm mình cứ tưởng...

” A! Xin lỗi”

Vương Lãnh nhìn tên trước mặt... không ngờ có đứa cao bằng mình... thằng này giống trẻ mẫu giáo hả?

” Ồ? Lại gặp rồi”

” Ồ”

.... Đệt! Cái thằng mẫu giáo chết tiệt này!!! Ku nhóc làm ơn giống một cháu mẫu giáo hộ anh!!!

Chắc... chắc... trẻ con bây giờ lớn nhanh thật...[T/g: Anh lớn quá đê]

” Lãnh ơi Lãnh a

~ Mày cố ý đúng không??? Quà sinh nhật của tao tặng mày sao sáng nay tao thấy nó nằm thùng rác???”

Cái chất giọng này mới đúng là trẻ mẫu giáo à nha! Hần quay lên nhìn... đứng hình... cậu bé đang lè nhè với thằng mẫu giáo giống y hệt với thiên sứ trong ảnh... Hần quay đầu ra chỗ khác né đi ánh mắt dò xét của cậu.

Vương Lãnh chán ghét.

” Mày té té đi... cái con gấu rách nát...”

Bị Vương Lãnh bơ cậu bám lấy cánh tay Lãnh kéo lại.

” Hả? Mày nói thế mà nghe được à!!!!? Tao ury khuất aa!!”

” Tàu lượn”

” Mày nhớ mặt tao đấy!”

” Mày biến luôn bố cảm ơn!”

.... Ra là cái cậu Dương Lâm này lì dữ thật... thích kiểu lạnh lùng chảnh cún à?

Vương Lãnh ngồi xuống, rút trong cặp 3 tập Naruto.

” Biết Itachi không?”

Thằng ku này nó hỏi mình thật à???? Ta sốc nha!

” Ừm... biết”

” Thích không?”

” À có... phòng dán đầy hình luôn”

” Tôi cũng thế”

Hần liếc nhìn Vương Lãnh... ở mày nói nghe nó lạnh lùng lắm nhưng sao mặt mày nó phởn thế? Mày cũng chán cái cảnh ở với mấy đứa con nít nên có đứa chung sở thích thì vui đúng không? Anh cá là đứa nào mày cũng hỏi ” Biết Itachi không?” Xong rồi sẽ nhận lại là ” Itachi là siêu nhân nào?” Đúng chứ? Cho hỏi cái nhé? Thằng mẫu giáo như mày đọc có hiểu nội dung không?

” Tên?”

Thằng dở người này! Thêm chữ ngữ vào mày sẽ chết hả?

” Hắc Trúc Du”

” Vương Lãnh”

” Họ Vương hả? Tên 2 chữ à?”

” Không ai nói cho người lạ biết họ ngay cả”

“.....” Ồ..... mày được lắm nhóc ạ! Anh cứng miệng với mày luôn! Cư nhiên dám biến anh mày thành trẻ mẫu giáo!

” Cậu bạn vừa nãy cậu thân lắm hả?”

” Không quen”

..... Không quen mà nó ra đây nhây nhây với mày hả!? Dương Lâm ơi? Nhóc nghe nó nói ra từ đây chắc rất thốn đi?

Hắn buồn chán đi dạo, tiện thể điều tra về Dương Lâm... Tiếng cười giòn tan từ lớp học bên làm hắn giật mình, quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra... này? Cái thằng nhóc mặt vênh lên trời, đầu đội trời mông đặt trên lưng người khác là thiên sứ dễ thương đó hả?...

Hắn thấy cậu đang định dơ tay đánh người tính lơ luôn nhưng mà! Đây là cơ hội!

Hắn giữ lấy tay cậu... chà! Cổ tay trắng hồng nhỏ xinh thật!... Không được phải ngấu như con gấu!

Hắn thấy cậu bắt động nhìn mình.

.... Ểm ấy dơ luôn rồi... phải rời đi đã không ểm ghét mình quá...

Bỗng một tiếng rên rỉ phát ra từ cánh môi hồng đào của cậu ... đôi mắt bồ câu sưng nước...

Ôi mẹ ơi!!! Dễ thương chết con!! Có nên ề ểm rồi... abc... rồi... xyz....(Đã làm mờ một số hình ảnh có tính chất không phù hợp với trẻ nhỏ)

” Kinh tởm” Sao mình có thể có cái suy nghĩ như vậy chứ!!! Mình tởm chính mình!!!

Hắn tức tốc bỏ đi... về lớp cầm máu...

Hiện tại:

” Em cứ tưởng anh tởm em.....!!!!”

“... Bất quá... Thật ra anh mà lạnh lùng nhưng xấu như cậu em cũng không để ý đến đúng không?”

“....” Cậu rúc vào trong lòng hắn ” Đâu có! Cơ mà lúc em kể cho mẹ em biết về anh, mẹ em liền biết luôn”

” Biết gì?”

” Bố anh thích thăm bố em... mẹ em là bạn thân bố anh... tận lúc cưới bà ấy mới biết... Em cứ tưởng anh tiếp cận em vì lí do nào đấy rất bí ẩn xong hai ta sẽ phải trải qua sóng gió!!”

” Mai xem Naruto với anh... bớt xem phim Xẻng đi.... ảo tưởng quá rồi...”

” Anh đó! Giống tên Lãnh lắm rồi!! Anh biết là vì em cho nó mượn cái mô hình Itachi nó mới chịu chơi với em không?!! Tình bạn 10 năm nay của em với nó...”

” Đừng thân thiết với Lãnh quá... anh ghen”

” Đừng thân thiết với Lộc Lạc quá... em ghen”

Hắn cúi xuống dò tìm cánh môi mềm mại....

7. Chương 7

Tại lớp 7A3:

A! Hôm nay trời trong gió mát trăng à quên, nắng vàng rực rỡ phủ đầy chiếc vai mảnh khảnh yếu mềm của Dương Lâm.

Từng làn gió nhẹ lảng lơ làm tóc cậu bay bay.

.... A! Thật chả liên quan!

Cái chính ở đây là! Cậu đang chết đứng với hình ảnh trước mắt!

” Vợ làm nốt chỗ bài tập cho chồng”

“.... Vâng...”

Cái gì vậy? Hai cái người trước mắt tôi là cái thằng cầu bằng hữu và.... bạn... nó hả???? Không! Làm quái gì có bạn bè nào xưng hô ” Vợ” ” Chồng”! Nhất là hai thằng đực rựa! Có gian tình!!!!

Ahahahaha! Vương Lân ơi Vương Lân! Tao không ngờ mày cũng có ngày hôm nay! Ahaha! Cứ nhiên cái thằng mặt than như mày mà cũng có cái lười tình nào đó vớt được!

Trên bước đường thành công! Chắc chắn sẽ có sự ủng hộ giúp đỡ từ những cầu bằng hữu! Mà! Vì chỉ có tao là người bạn duy nhất của mày! Nên! Tao sẽ giúp mày! Hãy nhận lấy! Vương Lân!!!!

Cậu cười nham hiểm, cởi hơn nửa số cúc trên áo, lấy tay véo cái cổ trắng ngần để tự tạo một.... dấu hôn!

Đi đến bên chỗ Vương Lân, cậu ôm mặt... khóc nức nở.

” Vương Lân... cậu ta là ai?”

Cậu một tay ôm mặt, tay kia chỉ vào cậu thanh niên rất khả ái ngồi cạnh Vương Lân.

.... Vương Lân thờ ơ... chăm chú ngắm nhìn cậu thanh niên khả ái.

” Em là Thu Vũ Vũ” - Cậu thanh niên khả ái đáp lại.

” Tôi không hỏi cậu! Vương Lân! Trả lời em!”

” Mày biến”

” Ahuhuhuhu” Cậu chỉ tay vào cổ mình ” Anh... anh hay lắm! Đây chính là bằng chứng do anh làm! Hôm qua bên tôi anh dụ dăng... nói ” Bảo bối đừng sợ” xong.... vậy mà sáng nay... anh cứ nhiên dám có người khác...”

Cậu trai khả ái sững sờ mở to mắt nhìn Vương Lân.

Vương Lân cau mày ngán ngấm với kiểu chơi lầy của thằng bạn.

” Anh sao còn không nói!? Có phải... anh chỉ đùa bỡn với tôi không... tại sao.. anh lại....”

Lúc này Thu Vũ Vũ đập bàn cái ” rầm” trừng mắt nhìn Vương Lân.

” Lân! Giải thích cho em!”

Dương Lâm vẫn đăm lẹ, tay che miệng như thể kìm nén tiếng khóc... nhưng mà cậu đang nén cười...

” Ngồi xuống nghe a—”

“EM KHÔNG MUỐN NGHE!!!!”

Vũ Vũ ôm mặt chạy ra ngoài.

Vương Lân lấy tay nâng trán, cau mày.

Thấy Vũ Vũ đã đi khuất cậu mới bỏ tay che miệng, cười lẩn lóc, cười không đủ... lại nằm cả lên bàn ôm bụng lẩn qua lẩn lại.... mắt nhắm mắt mở nhìn Vương Lãnh đang lườm mình ý muốn nói " Tao rất vui a!".

Vương Lãnh túm cổ áo cậu, xách lên nhẹ như không... ghé sát tai... giọng nói không hề có âm sắc.

" Mày giỏi.... có thù tất báo"

Tại lớp 7A4:

Cậu ngồi cạnh hần... tay chống cằm.. nhìn ra ngoài cửa sổ... ánh mắt nhìn xa xăm... vu vơ vài câu hát " Em không tin một sớm mai bình yên".

Hần thấy cậu rất lạ, liền đẩy nhẹ tay đang chống cằm của cậu....

Cậu không hề phòng bị, tay bị trật, cảm tiếp xúc thân mật với mặt bàn gỗ lãnh lẽo....

" Oaoaoaoa!!!! Anh... Anh trêu emmm!!!! Ghét anhhhhh... huhuhuhu... em hết đẹp trai thì sao!!! Ừm... ừm..a... ừm... ờng... ưỡng... an... em... (Anh đừng hòng cưỡng gian em)"

Hần bịt miệng cậu, cậu kêu thế nào hần cũng mặc kệ nhưng mà đang trong lớp!

" Nín... có gì kể anh nghe"

Cậu sứt sứt.

"Em nói này.... Lỡ như em đi trước anh một bước... anh phải là người đến nhặt xác em.... anh.. anh phải ăn chay niệm phật... phải luôn tưởng nhớ... ừm.. ừm... ai... o... a... ưỡng... an... em!... ừm.. ồ... ắc... ang (Ai cho anh cưỡng gian em! Đồ sắc lang)"

Hần ngán ngẩm trước những lần lên cơn như vậy của cậu, tưởng cậu có chuyện.. muốn chia sẻ... Hầy! Lo bò trắng răng rồi....

Ngày hôm sau:

Yayyyy!!! Mình vẫn sống hạnh phúc!! Mình biết Vương Lãnh rất hiểu ý mình mà! Mình giúp nó hâm nóng tình yêu! Nó cảm ơn mình còn chưa kịp ý nì!

Cậu bám chặt trên lưng hần như chú gấu Koala.

" Vương Lãnh? Chú mày ra đây làm gì?"

" Tìm Dương Lâm"

What!!!!? Sao lại tìm mình!!!!? Chẳng lẽ đến cảm ơn?

Hần nhíu mày, thả cậu xuống.

Cậu ngáp ngừng... không dám đối mặt với Vương Lãnh... cứ trốn sau áo hần, tay ôm hần khư khư không rời... như hình ảnh ngày đầu tiên đi học mẹ dắt tay đến trường...

" Lại đây" - Vương Lãnh ra lệnh.

.... Em mắt ướt nhạt nhòa...

" Lâm ra xem nào" - Hần thấy hành động giữa cậu và Lãnh rất mờ ám.

.... Cô vỗ về an ủi....

" Nhanh!"

.... Chao ôi!!! Sao THIẾT THAAA!!

Vương Lãnh mất kiên nhẫn vòng ra sau hần, cậu đang tính chạy vòng ngược lại thì bị hần giữ lại.

... Ôi! Có bao nhiêu 60 à nhầm 13 năm cuộc đời!

” Vương Lãnh.... Chuyện hôm qua... ách...”

” Chuyện chúng ta...Khỏi giải thích...” Vương Lãnh đến gần cậu.

” Lãnh! Mà muốn làm gì em ấy?” - Hấn chen giữa.

Vương Lãnh nhếch mép.... đưa cho hấn lọ thuốc trắng.

” À? Hôm qua Lâm bảo tôi là ở bên em ấy dịu dàng như thế mà lại có người khác...”

” Aaaa!!! Mà im ngay!!!” -Dương Lâm hoảng sợ.

” Nói tiếp đi” - Trúc Du muốn biết sự thật giữa hai người này!

Đúng như dự liệu, Vương Lãnh rất nhẹ giọng.

” À... ở cổ em ấy ý... em ấy nói là do tôi làm nên tôi thấy có lỗi... phiền anh giúp tôi bôi thuốc cho em ấy... hay để tôi dịu dàng bôi luôn?”

Hấn không tin vào tai mình, không hề chậm giây nào xé toạc áo cậu.... hấn sững người.. đúng là trên cổ cậu có một vết đỏ!

Dương Lâm thừa biết hấn đang nghĩ chuyện gì, cầm chặt tay hấn.

” Nghe em giải thích!!!!” Cậu đang tính lời Vương Lãnh ra để nói rõ thì.... Lãnh đã rời đi từ lâu với nụ cười nham hiểm y hệt cậu hôm qua....

Hấn hất tay cậu, bước đi rất nhanh.

Cậu mất thăng bằng ngã xuống, song vẫn lật đặt ngồi dậy đuổi theo hấn.

” Nghe em nói này!!!”

” Trật tự”

Chân hấn dài hơn cậu rất nhiều nên bước cũng dài hơn.

Cậu chân ngắn cổ sải dài ra để theo kịp...

Đi được một vòng quanh trường.... chiếc quần vải thời thượng của cậu cũng không thể cứ an phận chịu ngược trước cậu chủ.... liền.... muốn đình công!

” Xoạc” - Tiếng vải rách....

.....

.....

.....

....

...

8. Chương 8

—

....

....

Trời thu tháng 8.

Từng làn gió vô tình hay cố ý làm bay tóc ai!

Trách gió vô tình hay người vô tâm?

Theo góc độ của một học sinh có thị lực 10/10 thì:

- Một cậu trai đáng yêu đang cúi mặt xuống nhìn phía dưới của mình, tóc cậu bay bay che đi ánh mắt đắm lệ.

- Một cậu trai anh tuấn đứng tại chỗ rất suy tư.

Đây có phải là phân cảnh của một bộ phim lúc 8 giờ?

Khi mà nữ chính bị nam chính hiểu lầm chỉ biết đau đớn ngồi gục xuống mím chặt môi ngăn đi những giọt lệ....

Nam chính thì sao? Đau khổ lắm chứ!!! Anh ấy đang cố gắng ngăn đôi chân đang tính chạy đến nữ chính... ngăn đi vòng tay đang muốn ôm nữ chính.....

Khá khen bạn nhỏ a!

Ahahaha!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cho ta cười cái nhé!

Sự thật là:

Phắc!!!! Sao chả hợp với văn cảnh gì hết vậy ??? Hả hả cái bà tác giả kia??? Có cảnh nào trong phim hai nhân vật đang hiểu lầm nhau thì cái quần lên ngồi không hả???? Hả?? Tại sao cái quần lại rách hả? Rách đâu chả rách lại rách.....!!!!!!!!!!!! Phắc!!!! Cầu anh... Trúc Du . đừng đến đây... em sợ .. sợ lắm chứ cái cảm giác....nhục nhã này... Cầu anh Trúc Du à..... Em sợ... sợ anh đến rồi... tinh thần em sẽ bị vũ nhục nặng nề a!!!!.... Mất đi một lớp che chắn... gió...gió... thật vô tình a! Sao lại hững hờ lợi dụng sơ hở....làm chỗ đó... rất lạnh a!!!!

Dương Lâm xấu hổ, ngồi bệt xuống, khép đùi lại để che đi thứ gì đó chúng-ta-đều-biết!

Hắn cũng biết điều-gì-đó-đã-xảy-ra thì dừng bước. Hắn đang đấu tranh tư tưởng mạnh mẽ... Có nên đến đỡ em ấy dậy không?... Hay là cứ bơ em ấy... Sao có cảm giác rất xấu hổ khi nhận người quen thế này..... Anh sợ lắm cái cảm giác.....

Thấy cảnh hay như vậy... càng lúc học sinh tụ tập lại đến xem càng đông mới chết mịa chứ!!!!

Cái ánh mắt hiểu kì đó là sao??? Hả hả? Cái con bé kia? Mà đang mơ cái cảnh xa xôi ngơ nào vậy? Hả cả cái thằng dầy khi nữa? Mà lấy khăn tay ra lau nước dãi ở mắt mà làm gì???

Bao tiếng xì xầm được dịp trôi lên:

-" Ôi ô tớ khóc mất... không nghĩ là... ôi ô..."- Nữ sinh1.

Cái nền!!! Em gái a? Em nghĩ cái mịa gì?

-" Tớ không nghĩ là.... nó ... lại có thể...Ôi ô..."- Nữ sinh 2.

Nó là cái gì??? Hả hả??

-" Thật cảm động sao lại có thể...huhuhuu"- Gay sinh1.

Cái mịa gì??? Cái gì không thể hả ku?? Anh mà nói anh mà rách quần thì sao hả?? Quần anh làm bằng vải chứ không phải là kim cương nhé!! Nó rách anh mà ngồi xuống che không được hả hả??? Muốn anh mà show hàng hả hả??? Méo nhé! Anh mà.... lạnhhhhhhhhh!!!

Cậu đang rất uất ức cúi gầm mặt xuống.....

Hắn cau mày.... vẫn là quay đầu lại đi đến bên cậu, quỳ xuống quay lưng lại...

Cậu sững sờ một hồi.

" Ách.... không cần đâu... em e..."

" Đừng nhiều lời"

” Nhưng mà nhưng mà...”

” Không lạnh hả?”

Cậu lại sưng sốt tập 2! Sao anh biết! Thế này anh hỏi sao tôi có mặt mũi nào để leo lên lưng anh a!!! Ôi Tôi cũng có lòng tự trọng của một người rách quần đó!!!!.

Hắn mất kiên nhẫn, xoay lại bế bổng cậu lên...

Ôi ô ô!!! Anh không thềm để lại cho tôi một chút lòng tự trọng nào hả??.... Cậu vì uất ức mà phát khóc!

” Huhuhuhuhuhu em không muốn sống... em ủy khuất!!! Ghét anh a!”

” Người nên ủy khuất là anh...”

Vậy đây thế là cuối cùng nam chính vẫn bị cảm xúc dè bẹp lí chí đã đến bên nữ chính... ôm lấy cô ấy...

Nữ chính hạnh phúc không nói lên lời... chỉ biết mắng yêu nam chính... nén đi nụ cười hạnh phúc...

Happy Ending Ê!!! Đây chỉ là cái kết của đại đa số các cháu học sinh có mặt thôi nhé!

Tại phòng y tế:

Cậu sau khi thay quần xong thì chỗ đầu gối có vết xước nhỏ.

Dương Lâm ngoan ngoãn ngồi trên ghế để hắn sát trùng. Vu vơ:” Sau tất cả ~ mình lại trở về với nhauooo~”

” Giải thích cho anh”

” Hả?”

” Giả ngu anh ném em ra ngoài”

Cậu đúng là nhất thời đã quên bég chuyện đó!!!

” Ách... chỉ là em trêu Vương Lân thôi!!! Ai.. Ai bảo nó có người yêu mà không báo cho bạn bè biết.... Này này!! Cái vết đỏ trên cổ em là do em làm mà!!!! Tin em đi!!”

” Lấy gì để anh tin?”

” Cái vết này nhìn cũng biết là..... giả thôi mà!!! Dấu hôn nó phải khác hẳn!!!???”

Hắn giả ngu nhìn cậu ý muốn nói:” Khác thế nào?”

Cậu biết mình là người gây hiểu lầm nên chỉ cần rắng cởi từng cúc áo xuống, kéo trễ một bên vai.

Mặt hết sức ngây thơ mà nói : ” Anh làm thử một cái xem khác biết!!” AAA!!!! Hôm nay ta hi sinh trinh tiết để bảo vệ khí tiết a!!!!!!!!!!!!

Hắn ngoảnh mặt sang chỗ khác.

” Hả? Làm cái gì?”

Cậu tức đỏ bừng mặt.

” Anh không phải giả nai a!”

“”

” Dấu hôn! Là dấu hôn đó! Anh làm đi!!”

Hắn lấy tay che đi nụ cười tà mị.

Cậu bực bội áp hai tay lên má hắn, quay đầu hắn lại về phía mình rồi cố rướn chiếc vai mảnh mai của mình gần sát môi hắn.

” Dâm dề công khai! Đừng có giả nai thánh thiện!”

Vừa phát ngôn xong mặt cậu đỏ ửng, nhắm chặt mắt.

” Ai nha!” - Hấn tay giữ lấy tay cậu kéo lại gần hơn, tay kia cứ nhiên bóp nhẹ chiếc mũi căng tròn của cậu a! Thản nhiên há miệng cắn một ngụm ở cổ cậu rồi vừa mút vừa ngậm chặt tại chỗ vừa cắn , liên tục...

“A..... Nhẹ... nhẹ chút... a...a.~” cậu bật lên tiếng rên rỉ... cậu chỉ thấy có cảm giác đau nhẹ mới đầu rồi lại thấy hơi tê tê...

Thích voãi hà!!!!

[T/g: *Ôm mặt*]

Tiếng trống vào tiết 3 vang lên.

Cậu vui mừng bước ra từ phòng y tế.

” Anh yêu! Sướng thật đó nha!!! Mỗi ngày đều phải làm như vậy nha!!!”

Hấn nhu nhu trán.... A? Nên vui hay buồn đây?

” Anh nói này”

” Vâng?”

” Gọi ” Ông xã“”

” Vâng! Ông xã!”- giọng cậu như kẹo hết hạn chảy nước....

Hấn rung mình một trận!? Tại sao? Trong phim thấy bọn người yêu gọi nhau như vậy bọn nó vui mừng ra mặt mà??.... a! Thực tế khác xa....

” Thôi khỏi đi”

Cậu nhăn mặt, nhảy chồm lên lưng hấn.

Hấn biết trước cậu sẽ làm vậy, ngay khi cậu nhảy lên liền thuận vòng hai tay ra sau giữ lấy cậu.

” Quay mặt lại nhìn em!!!”

” Sa-” - Hấn vừa quay lại liền bị cậu dán chặt cánh môi nhỏ nhắn của cậu vào môi mình.

” Em từ giờ quyết rồi!!! Em sẽ là ” Bà xã” của ” Ông xã” nha!”

” Miễn đi... sến ”

” Ừ biết! Ông xã em năm bờ oăn a!!!!”

” Chắc chắc....”

” Anh chắc cái gì?”

Hấn cười, thả cậu xuống rồi vòng tay từ sau khóa chặt eo cậu lại, thì thầm :” Chắc... Bà xã anh quá hư đồn đi!”

” Tại... tại ai đó đó!!!”

9. Chương 9

”Em đi trong chiều lộng gió

.... Hắt xì!!!!”

Tiết trời tháng 12 lại bão ẩm áp đi! Lạnh thế cha thấy mẹ luôn!

Dương Lâm mặc 5 lớp áo mà toàn áo màu trắng, người cậu nổi cộm kết hợp với cái mũ tai gấu.... A! Chú gấu Bắc Cực đáng yêu a!

Hôm nay hẳn không có đi học a! Chán quá đi aaaaaa!!!!!!

Dương Lâm cúi cúi lết chân bước đến trường.

” Anh là Dương Lâm?”

Cậu quay lại nhìn cái người gọi mình.... A! Quen quen.... À méo nhớ....

Thấy cậu ngu người, trên mặt viết chữ :” Mày là ai?”

” Em là Thu Vũ Vũ đó... Anh quên nhanh vậy...”

” À!!!.... Méo nhớ -_-”

Vũ Vũ đến bó tay.

Vương Lãnh từ sau đi đến nâng cả người Vũ Vũ rồi vác lên vai, lững thững bước đi.

.... Ừm.... A! Là bồ nhí của thằng Lãnh a!!! Chắc chắc... thời gian làm mai một trí nhớ ta rồi....

Tại căng-tin:

” Hê nhô! Lãnh yêu và bồ nhí của Lãnh!”

Vương Lãnh và Vũ Vũ đang tìm chỗ ngồi thì bị cậu vầy vầy cũng đành đi đến.

” Vợ ngồi đây đợi chồng lấy đồ ăn”

” Vâng”

Vương Lãnh vừa rời đi Dương Lâm liền nhổm người ghé sát tai Vũ Vũ.

” Này này!!! Sao cua được cái thằng mặt than như nó thế bé!”

Vũ Vũ giật nảy mình, lùi ra sau, che tai đi, ai bảo tai cậu rất nhạy cảm đi!

” Ừm.... Em không biế~”

” Xạo ke!”

” Em không biết thật mà...”

” Hứ! Cho anh số của bé đi”

” 016xxxxxxxxx”

Vũ Vũ vào lớp, vừa mở điện thoại ra, đập vào mắt cậu là hơn chục tin nhắn.

Gõ Mực: Ê ku! Nhận được tin nhắn chưa? - 3 phút trước.

Gõ Mực: Ê! Trả lời đê! - 2 phút trước.

Gõ Mực: Mày khinh nhau hả? - 2 phút 1 giây trước.

Gõ Mực: Ê ê ê rep đi mừ!!!!- 1 phút trước.

Gõ Mực: Anh đang ủy khuất aaaa!!! - 30 giây trước.

Gõ Mực: Rep đi em yêu.... - 15 giây trước.

Vũ Vũ lắc đầu ngao ngán....

” Pít pít”

Vừa nghe thấy tiếng chuông, Dương Lâm liền vội vã mở điện thoại.

Vũ bồ nhí: Đã rep.

Cậu cau mày.

Gỗ Mục: Sao bé nhắn ngắn quá vậyyy!!!

Vũ bồ nhí: Thì anh bảo em rep mà...

Gỗ Mục: Ờ ờ... mà sao bé cứ gọi là ” anh’ thế?

Vbn: Em nhảy lớp.

Gm: Ủ... Ê ê!!!... Kể anh nghe chuyện tình yêu tình báo của mấy người đi!!!

Vbn: Thật sự không có gì để kể...

Gm: Đứng dấu anh à nha!... Kể đi!!! (Icon háo hức)

Vbn: (Icon xấu hổ) Ừm thì... Anh ấy đến ăn cơm nhà em một lần rồi.... Ừm... tóm lại là... Ừm... Anh ấy ăn xong cũng ở qua đêm luôn...

Gm:... Ấy chưa?

Vbn: Dạ? Ấy là gì?

Gm: (Icon max xấu hổ) Thì ấy đó... cái ấy.. ấy ý.. eo ơi ngại thế!!!!>

Vbn: A? (Icon mặt ngu)

Gm: Xếp hình chưa? (Icon nghiêm túc)

Vbn:.... Em lớn rồi không có chơi trò đó...

Gm: (Icon lật bàn) Này nhé không phải giả nai a! Tức là cái gì đó của hần đã vào cái gì đó của bé chưa!?? Ách... ý anh là... cái... lồi lồi.... cảm... vào ... cái lõm lõm áyyyy... hihihiii

Vbn: (Icon mặt ngu tập 2).... Thôi kể về anh đi!

Gm: Anh hả? Biết người yêu anh không?

Vbn: Gái ạ?

Gm: Trai a!!!!!! Hắc Trúc Du á á!!!! Đẹp trai lai láng đó!!!!.... Đồ quý sứ hà!!! Eo ơi ngại quá >

Vbn:..... Em biết.. Lành có kể.

Gm: Thì đó... mà bé thử gợi ý cho anh cách hâm nóng tình yêu của hai đứa đi!!! >

Vbn: Sao anh không thử mời anh ấy đến nhà anh... xong chơi cái trò ” Xếp hình’ hay cái ” lồi lõm” gì đấy ý?

Gm:.... Aaaaa!!! Đồ dâm ô! Đồ bại! Anh là trẻ vị thành niên á á á!!! Không được đâu anh còn phải học bài! Không dám đâu! Hồng dám đâu!!!.

..... 15p sau Vũ Vũ vẫn chưa rep làm cậu rất bức a!

” Pít... pít”

Vbn: Mày cút ngay.

Gm:....? A?...

Vbn: Liệu thần hồn mày đấy.

Gm:... Vương Lân... hả? (Icon mắt tròn xoe)

Gm: Này này!!! Nghe tao a! Tao chỉ chỉ bổ sung kiến thức cho em ấy thôi!!!!

(Tin nhắn không thể gửi vì số máy đã chặn bạn)

.... Phắc!... a! Sao không thử mời anh ấy đến nhà mình a!!!!... ròi ròi... ahiuhiuuuuuuu ngược ghê ý!!!!

” Alooo!!! Ông xã đến nhà em ăn cơm đi a!”

“ Hả?”

” Đến nhà em ăn bữa cơm thân mật đi a!”

” Anh ồm...”

” Nằm im đó! Em đến bây giờ đây!!!!”

Đây không phải là lần đầu tiên cậu đến nhà hân nhưng mà.... tim vẫn đập mạnh vậy!!!

” Cạch” - Cậu mở cửa tiến vào phòng hân.

” Ahihihhi bà xã tới chăm sóc ông xã a!”

Hân lúc này mới lười nhác mở mắt.... xong lại nhắm chặt mắt lại!

” Em mặc cái gì thế?”

Cậu nhìn lại người mình... Áo y tá màu hồng khoét ngực để lộ hai núm hồng xinh xắn a.... Ách..... có dài quá không khi mà chỉ dài đến mông?... Chân... a chân chuẩn trắng mà? Xem nhá! Còn thon dài mịn màng đến từng xen-ti-mét!!!... Hình như còn thiếu kim tiêm!

” Em tưởng anh thích vậy mà?”

” Anh có nói thế hả? Thế làm ơn đâm chết cái thằng ” Anh thích thế” đi!”

” Ừ!” - Cậu mon men đến gần giường hân.

Hân cảm thấy đêm lún xuống... biết cậu đang đến gần thì tự động nhích ra xa.

” Thay quần áo đi!”

” Eo eo thích thấy má mà còn ngại a!!!! Anh tưởng em thích mặc vậy hả!!!??... Chiều theo sở thích của anh thôi!!!”

” Anh không có sở thích biến thái đến thế... Oách... đừng có lại gần anh!!!”

Càng bị cự tuyệt cậu càng bò đến gần hân.

Hân biết mình chỉ cần nhích ra thì sẽ lăn thẳng xuống nền... Thôi vậy.

Hân ngồi dậy kéo lấy tay cậu kéo vào lòng...

” Anh đang ồm đó!”

” Không sao không sao!! Mán tuề mán tuề!!”

” Là em nói đó...”

Hân cười gian, đặt cậu ngồi lên đùi mình, hai chân cậu kẹp cứng người hân.... nhẹ nhàng kéo khóa váy xuống thật chậm rãi...

Chẳng mấy chốc thân mình trần trụi của cậu lộ ra... Làn da căng mịn... hai núm hoa thẹn thùng...

” Đây... đây là lần đầu của.. em ...a xin nhẹ... ta... ưmm..”

Hắn không chờ cậu nói hết câu liền dùng môi của mình khóa lại cánh môi mọng nước của cậu. Khẽ day day đầu môi rồi cắn nhẹ.

Chiếc lưỡi tinh nghịch lợi dụng sơ hở liền lươn lẹo tiến vào... rất nhanh chóng chiếm hữu được khoang miệng... thả sức khuấy đảo....

Dây dưa hơn nửa ngày, hắn luyện tiếc rồi ra.

Hắn nhìn cậu với ánh mắt đói khát... thật tình thú trút bỏ chiếc áo phong đang vận trên người... một khối cơ bắp vạm vỡ lồ lộ ra...

Phắcccc!!!!!! Này này??!! Đây là cái thân hình mà một thằng nhóc 13 tuổi.. à 15 tuổi nên có hả!! Lừa gạt a!!!

Cậu đang mê man trong dòng suy nghĩ... lúc nhận thức được thì đã bị hắn dán khuôn ngực rắn chắc... bá đạo áp đảo cậu ngã xuống chiếc giường kingsize mềm mại...

Tay hắn không hề an phận không ngừng mơn trớn cơ thể mảnh mai... đôi bàn tay hư hỏng vòng ra sau, rất tự nhiên bóp cái mông cong vênh của cậu.... rồi liên tục lên xuống xoa nắn.....

—

—

-

” Aaa! HẮT XÌ!!!”

Hắn giật mình. Lắc lắc đầu.

” Thôi tốt nhất là em lo cho cái thân em đi” - Hắn lấy tay áo của mình lau lau chiếc mũi nhỏ xinh của cậu
” Bị cảm rồi đấy!”

” Ừm ừm không không sao đâu... tiếp điiii aaaa!!! Ừm.. ừm”

Hắn bịt miệng cậu, rồi lôi ra một bộ quần áo trong tủ mặc vào cho cậu.

Cậu phòng má chu mỏ.

” Anh yếu sinh lí thế!!!!”

” Chưa phải lúc....”

” Hả?”

Hắn ấn người cậu nằm xuống giường, kéo chăn đắp cho cậu.

” Nằm ngoan, đợi anh gọi bác sĩ”

” Hứ!!!!”

Aaaaa tiếc quá là tiếc aaaa!!! Ahuhuhuhuhu đồ xấu xa aaaa!!! Đồ yếu sinh lí!! Anh không thỏa mãn được bà xã của mình!!!! Phắc!

Hắn đóng cửa lại, đi sang phòng kế bên rồi rẽ vào nhà tắm..... ——

10. Chương 10

Lớp 8A3:

Một ngày nọ:

Từng tia nắng yếu ớt còn sót lại của mùa đông băng giá len qua khe cửa sổ, rơi thẳng vào mắt của Dương Lâm. Cậu cau mày mở mắt...

” Ông xã!”

” Hả?”

” Tết sắp đến rồi!”

Hắn cười nhẹ, vươn tay vò tóc cậu.

” Còn chán, lo mà làm nốt cái đề cương đi”

” Ừ làm đâu! Một ghê á!”

Cậu đóng cửa người rồi lại dựa vào vai hắn thiu thiu ngủ.

Hắn vén đi lọn tóc che mắt cậu, tiếp tục đọc sách.

” Lớp trưởng, ra chép lịch thi học kì!”

Hắn đứng phắt dậy.

” Bịch”

Hắn giật mình, ngoái lại mới nhớ là này giờ cậu dựa người hắn ngủ..... bị bất ngờ, mất điểm tựa cậu va thẳng đầu xuống mặt ghế.

Cậu lúc này tỉnh hẳn, Vâng tỉnh táo như nhai 100 viên singum cô-le! Cậu nhú đôi mày, trừng đôi mắt đầy oán hận lên nhìn hắn, đau đớn mà thốt:

” Bà xã ghét ông xã a! Từ lúc quen anh đến giờ em không biết là cái đầu dễ xương của em đã đụng chạm thân mật với cái bàn cái ghế hơn tỷ lần rồi! Anh cố ý đúng không????”

Hắn cười trừ, áp hai tay lên má cậu, nâng mặt cậu gần mình, khẽ thơm nhẹ lên chiếc trán nhỏ xinh.

” Xin lỗi xin lỗi bà xã yêu a~~ Bất quá nhờ em mà anh mới biết được chất lượng bàn ghế của trường quá tốt đi.... Ừ ừ thôi ngoan ngoan nha.... em là người hùng của trường lớp... ừm... chưa ai có đủ cam đảm như em dám lấy thân mình thử chất lượng đâu....”

Nói rồi hắn che miệng rời đi.

Cậu vẫn ngồi ngẩn ngơ... A! Đúng rồi a! Đâu có cháu nhỏ nào đủ bản lĩnh như mình a! Mình là người có công lớn trong công cuộc cứu người! Nhờ có mình! Mọi người mới an tâm đặt mộng trên những chiếc ghế vững chãi—..... Chờ đã.... có gì không đúng....

Cậu đập bay chiếc ghế của hắn, lửa giận bùng bùng:” ĐỒ chết tiệt!!!! Anh muốn nói là đầu tôi cứng như đá đúng không?? Anh muốn nói là cái bàn ghế này quá tốt khi mà bị cái đầu đá này đập cho mấy trăm phát vẫn chưa nát đúng không!!!!??? ĐỒ KHỐNNNNNNNNNN!! Hồn dân!”

Một ngày nọ:

” Đề cương anh bảo em làm, đã làm chưa?”

Cậu hí hửng lôi từ trong cặp ra một tờ giấy rất nhỏ, cười rất ngây thơ.

” Anh hỏi đề cương“-Hắn cầm tờ giấy nhỏ..... vò nát ” Ai bảo em làm cái này?”

” A!!!! Anh dừng tay!! Bảo bối của em đó!!!!” - Cậu cố gỡ tay hắn, ầm ụt ” Phao-sama....”

Hắn thẳng tay ném vụn giấy ra ngoài cửa sổ, lại vươn hai tay vò mái tóc nâu hạt dẻ của cậu.

Cậu ầm ụt... nước mắt tuôn rơi..... Vâng cái cảm giác ấy... không khó để hình dung đâu các cháu.... Các cháu cứ thử tưởng tượng đi... khi mà các cháu bị nhốt trong một căn phòng.... Các cháu rất đói khát... mà

khi các cháu nhìn thấy một chai Dr.Thanh ngay cạnh.... Vui không?... Nhưng mà vừa mở nắp... mùi chua bốc lên... nhưng mà vì sự sống các cháu vẫn uống.... Kết quả vị như Shit xong rồi lại còn đau bụng lẫn lộn vật vã, bị cơn đau nhằn chìm như Lão Hạc ăn bã chó ý..... à bất quá hình như không có liên quan.....!

Dương Lâm giữ lại đôi bàn tay đang vò tóc cậu, phồng má ngược lên.

” Công sức làm mất một đêm của em đó!!!! Ahuhuhuhu!!!! A hu A hu Ahuuuuuuu!!!!”

” Ai bắt em làm cái nhảm ruồi này hả? Làm đằng hoàng xong học thuộc khó thể à?”

Cậu rúc đầu vào lòng hắn, tiện thể lau nước mũi nước dãi, hai tay dơ lên cào cào áo hắn.

” Khó lắm ấy chứ! Anh không hiểu đâu!”

Hắn biết cậu đang thực hiện cái hành vi bẩn thỉu... chỉ cười trừ.

” Để hôm nay anh qua dạy dỗ lại em cách học”

” Qua? Qua nhà em á?????” - Mắt cậu sáng rực như đèn pha.

” Ừ” - Hắn thích thú nhìn cái biểu cảm khó đỡ của cậu.

Cậu không tin vào tai mình... lôi ra trong túi chiếc smartphone, bật ghi âm :” Nói lại đi ông xã!!”

” Thôi vậy... không nghe thì thôi”

” Hông !!!!!!!!!”

” Chào cô Ly”

” Du đấy hả? Miu Miu nó đang đợi cháu ở trong phòng đấy... Hai đứa cứ học trước đi để cô nấu bữa tối xong ở lại ăn cùng luôn nhé!”

Miu Miu.... là em ấy hả?? Hợp ghê nha!

” Cám Ơ—”

Hắn chưa kịp nói hết lời thì cậu đã từ tầng 3 phi xuống kéo tay hắn lôi đi.

Cậu kéo hắn vào phòng cậu rồi khóa trái cửa.

” Anh đợi nhé... đợi em thay quần áo!!”

Hắn biết thừa cậu đang nói đến cái-thể-loại-quần-áo-nào-đấy, hắn nhu nhu trán.

” Dẹp ngay cho anh.... lại đây lôi sách ra!”

Cậu tắc lưỡi.... phụng phịu xách chiếc cặp lại gần hắn, cào cào ngực hắn, lăm lăm một mình rất tự ki.

” Phụt.... ”

Hắn nén tiếng cười, giữ lại đôi tay hư đốn của cậu rồi nâng lên hôn nhẹ :” Ngoan... em cứ như bình thường là đã đủ quyến rũ chết anh rồi...”

Cậu sụt sịt.

” Nhưng mà..... Anh nói chả giống trong phim gì sất! Đáng lẽ phải để em mặc bộ y tá xong hăng nói mới tình thú!”

” Thúc tỉnh đi!”

” Mời mẫu thân, phu quân ăn cơm a!”

” Cháu mời cô”

” Cứ tự nhiên đi”

Bình thường chỉ có 2 mẹ con ăn cơm chung với nhau mà cả gian phòng đã tràn ngập tiếng cười rồi.... Hôm nay có thêm hân... cậu nói lên nói xuống không ngừng nghỉ....

” Mẹ mẹ con nói nhé!!! Du tuyệt lắm luôn... ừm” Cậu cố nuốt trôi miếng thịt bò ” Mẹ mẹ... đừng ăn nữa nghe con...”

Bà Huỳnh Thu Ly tuy bề ngoài vẫn đang bình tĩnh nhưng thật ra đang đấu tranh tư tưởng dữ dội! Bà muốn nghe thật nhiều về hân lắm chứ! Về chuyện tình của con trai lắm chứ! Máu hủ đang phun trào đó!!!! Nhưng mà con rể đang ở đây.... Phải giữ uy nghiêm!

Không được mẹ tiếp chuyện như mọi hôm.... cậu chuyển sang chế độ ” Vợ hiền”... Liên tục gấp thịt bò cho hân....

” Em cứ ăn đi... anh chưa có cụt tay...”

” Anh này! Chả hiểu gì cả!!!! Em đang vun đắp tình yêu chúng mình đó!!!!”

“ ... Miễn đi...”

“ Anh nói gì?”

“ Không có gì”- Hân rút kinh nghiệm từ những lần trước.... phật lòng cậu thế nào lỡ tai cũng bị tra tấn...

Ôi ôi hai bạn trẻ a! Hãy thương cho một hủ nữ gần đó a! Bà Ly phần khích quá độ.... vọt thẳng vào phòng cách âm... chốt cửa.... gào thét....[T/g: Cứ có cảm giác cô Ly chính là mình :v :V]

Một ngày nọ:

Cậu vươn tay.... ngáp dài ngáp ngắn.

” Cuối cùng cũng thi xong hết rồi! Đón tết thôi!!! Ông xã đón tết với e-”

“..... Anh phải qua Mỹ với bố qua tết”

Cậu mắt tròn tròn.....

” Xin lỗi em...”

” Không... không sao...”- Cậu bỏ chạy thật nhanh, không quên ném lại câu nói:” Anh hết yêu em rồi!”

Hân thở dài thườn thượt....

Đêm giao thừa:

9H p.m:

Dương Lâm ngồi ôm gối, nhìn ra ngoài cửa sổ.... ngáp ngừng nhán gọi...

Có nên gọi không nhỉ? Thật ra thì.... anh ấy nói trước với mình lâu rồi.... cứ tưởng đối ý được nhưng mà.... hôm trước mình thấy cái bộ phim kia... Nữ chính cứ giận dữ kêu gào với thằng nam chính... xem mà thương thằng.....nam phụ.... thể méo nào yêu nổi cái con nữ chính lắm mồm.... Hầy.... bắt quá lỗi mình cứ lèo nhèo mãi cũng giống con bé kia....

Nhưng mà cậu vẫn cứ quyết định gọi:

” Thuê bao quý khách vừa gọi hi-”

Tắt máy... cậu gục đầu xuống... trống vắng quá a..... cậu bắt đầu khóc thút thít.... xong rồi lại gào to....

Cậu thiếp đi lúc nào không biết.

11H55' p.m:

” Dậy nào... sắp có pháo hoa rồi!”

” Ừ....” - Cậu gạt phăng cánh tay lạnh ngắt đang gác trên bụng cậu.

..... Giọng... quen quá...

Cậu bật dậy... đập vào mắt cậu là hấn.... Cậu không tin vào mắt mình....

” Anh bảo anh đi Mỹ mà?”

Hấn ôm gọn cậu vào lòng:” Anh cố hoàn thành công chuyện của ông già từ hôm qua rồi”

Hấn cầm tay cậu áp lên má mình.

Cậu ngược lên nhìn hấn... hốc hác quá đê..... Cặp mắt giống hệt bé gấu trúc a.... Đầu tóc như tổ quạ... quái chưa... râu còn chưa cạo.... người thì lạnh ngắt thế này....

” Anh thức trắng mấy đêm để làm.... bay qua đây một cái anh phi thẳng tới nhà em... may quá vẫn còn kịp...”

Sống mũi cậu cay cay.... cậu vùi đầu vào ngực hấn òa khóc như con nít.

Hấn cúi xuống hôn lên mí mắt cậu rồi trượt xuống lần tìm cánh môi hồng quen thuộc.

— Đồng hồ chỉ đúng 12H, từng đợt pháo hoa được bắn lên!

Hai người đứng trước cửa sổ ngấm nhìn pháo hoa, hấn ôm cậu thật chặt từ sau, rồi nhớ ra điều gì đó, dùng bàn tay ấm áp của mình che mắt cậu lại.

” Em xòe tay trái ra trước mặt xem nào ”

Cậu ngoan ngoan ngoan làm theo..... Cậu thấy có cảm giác lành lạnh ...

Đến lúc hấn bỏ tay ra.... A! Nhẫn a!!! Chiếc nhẫn nhỏ xinh được nạm kim cương tinh xảo.....

” Ai nha!!! Ông xã em quá lãng mạn đi! Ăn đứt mấy ộp pa Hàn Xêng!”

” Anh yêu em”

Cậu nhanh miệng đáp:” Em cũng thế... ý em là em cũng yêu anh!”

..... Lại có gì đó không đúng

” Ông xã?”

” Sao?”

” Đây là lần đầu tiên..... anh nói yêu em.....!!!!!!!!!!!!!! CON MỊA NÓ SAO BÂY GIỜ ANH MỚI NÓI!!!!???”

“..... Thế à?... Nhưng mà? Anh cứ nghĩ câu đầu tiên em sẽ nói là:” Ôi em hạnh phúc quá!!!!” rồi hai ta cùng nhau hướng về phía xa xăm nhìn về tương lai hạnh phúc chứ?”

” Anh lậm phim Xêng hơn cả em rồi!!!!!!!!!!!!!!”

Một ngày nọ:

” Chồng đừng quên em nhé!!!! Em đi Pháp có 2 năm thôi! Ngoan! Ở nhà đừng nhớ quá mà khóc a!”

Cậu nói thế chứ thật ra đang nước mắt ngấn nước mắt dài tèm lem trông rất bựa.....

” Xùy xùy đi nhanh lên trễ giờ bay rồi!!!”

” Nhưng m—”

” Xùy....”

Hắn sau khi tiễn cậu ra sân bay thì lại trở về khu chung cư của mình.

” Này này!!!!!!!!!!!!!! Cậu trai tránh ra!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Hắn giật mình, ngược lên liền thấy một chậu hoa đang rơi tự do.....

” CHOANG!!!!!!”

11. Chương 11

Tại bệnh viện:

Hắn chậm rãi mở mắt rồi lại phải chịu một trận đau như búa bổ..... A.... Ăn thẳng một chậu cây vào đầu.... con mịa nó đau quá đi..... Không biết nào có phọt ra mất phần nào không....

Thấy hắn tỉnh mọi người xúm lại:

-” Con trai..... mày còn nhớ bố không?? Hả hả??? Còn nhớ ông bố đẹp trai lai láng này không???”

” Còn.... a đau quá...”

-” Du Du!!! Tao này... Lộc Tấn bồ của mày này!!!”

” Bồ bồ cái sịp.... biền!”

..... Hầy.... may mà trí óc vẫn bình thường... sao có cảm giác mất mát cái gì thế nhỉ?

Hắn sờ túi quần....

” Điện thoại đâu ?”

” Hả? Lúc người ta đưa mày vào viện cũng có thấy đâu.... chắc bị hôi của rồi :)))”

Hắn đỡ lấy trán..... sao vẫn có cảm giác mất mát thứ gì nhỉ.....

Dương lâm sau khi đáp máy bay đến Pháp thì vô cùng mệt mỏi, cậu ngã nhào xuống giường, rút ngay điện thoại ra gọi cho hắn.

” Thuê bao quý khách....”

Ấn gọi lại lần nữa.

” Thuê bao quý khách....”

Ấn tiếp lần nữa!

” Thuê bao quý khách....”

” Cái mọe gì thế!!!!?? Quác đờ phóc!!!!???”

Chắc anh ấy lại bận gì rồi... chán quá đi a

Cậu ngủ một mạch đến tận tối mịt, mở điện thoại ra lần nữa.... không có thông báo...

Đệt!!!!?? ĐỒ khôn! Anh không thể nhắn một tin hỏi thăm vợ anh được hả hả??? Mới vừa cầu hôn người ta xong thì anh liền lạnh nhạt hả hả hả???? này!!! Tôi thấy hối hận sao khi đó không kiên cường làm bộ với anh để thấy anh quỳ xuống ôm chân tôi! Van xin tôi đeo nhẫn!!!!???

ĐỒ KHỐN!

Thôi được rồi! Tạm thời cách mặt luôn! Để mấy nữa tôi về xử lý anh sau!!!!!!!! ĐỘI ĐÁY!

Trường THCS Đinh Lăng:

" Tớ bảo này! Anh Trúc Du lớp 9A3 ý!!! Hôm nọ bị tai nạn hay sao á! Thế nên là dạo này dễ tính hẳn nha!- Nữ sinh 1.

" Ủ ừ!!! Hôm qua tớ suýt ngã cầu thang ý! Được anh ấy đỡ lấy xong còn nói " Người đẹp có sao không?" Ôi tớ chết mất!!!!!!!!" - Nữ sinh 2.

" Eo ơi! Nếu mà là trước đây thì bà được hạ cánh thẳng xuống đất rồi đấy!!!" - Nữ sinh 3.

" Kyaaaa thích quá!!!"

Hắn cách đó không xa, tai của hắn đều the được hết lời của 3 cô gái kia.... Hắn tự hỏi...không biết trước kia mình là người thế nào.... à mà như thế này còn gì??? Minh đúng là có bị hét sót một phát.... Nhưng mà ông già với thằng chó kia vẫn nhớ rõ mà..... a.... vẫn là không phải mất trí nhớ....

2 Năm sau:

AAAAAAA!!!!!!!!!! Ôi đất mẹ thân yêu

Con về rồi đây!

" Ahihihi Lân ơi yêu mày quá đi á <3 trời=" mưa=" to=" gió=" lớn=" này=" mà....=" vẫn=" đến=" đón=" tao...=" tao=" cảm=" động=" aaa!=">

Vương Lân bật lại cái loa rè của cậu rồi thẳng tay quăng cậu vào trong xe.

" Hiii!!! Anh Lâm!"

Dương Lâm lúc này mới nhận ra ngồi trong xe còn có Thu Vũ Vũ!

" Chào bé yêu!!"- Cậu đang tính nhào vào ôm lấy Vũ Vũ thì lại bị Vương Lân xách cổ ném lên hàng ghế trên.

Cậu mệt nhọc đỡ lấy chai nước từ tay Vũ Vũ.

" Hắn học cùng 2 người không?"

" Ý anh là bạn trai của anh á? Anh ấy lên cấp 3 là chuyển sang trường khác rồi"

" Không học cùng bọn em? Thế hắn học trường nào?"

" Em nhớ không nhầm thì là trường.... THPT Đinh Phùng..."

Nghe đến đây thì chai nước bị lực tay của cậu bóp méo.... hư hại nghiêm trọng!... Cảm ơn bạn chai nước suốt đã hoàn thành tốt vai diễn của mình!

Trường THPT Đinh Phùng là một trường mà chỉ có con cái của giới quý tộc vào đây chủ yếu để chơi chứ không phải để học! Đặc biệt đây luôn là mục tiêu được mấy gã thiếu gia rảnh hơi rồi việc hám gái nhắm tới! Hắc Trúc Du ơi HẮC TRÚC DU! Rốt cuộc anh vào trong đó để làm cái gì???? Đừng nói với tôi là vào đó để của gái?! Ahaahahaha!!!! Tôi đi có 2 năm mà anh đã thay lòng đổi dạ luôn! Thế đeo nào! Lão tử không can tâm!!!!.... Tôi phải gặp tận mặt rồi dẫn anh ra bã! Tên khốn!

" Alo, Cô Lý hả? Cô sắp xếp cho cháu chuyển đến trường THPT Đinh Phùng, sắp xếp cho cháu chung lớp, chung bàn luôn ới tên thiếu gia họ Hắc - HẮC TRÚC DU!"

Trường THPT Đinh Phùng:

Lớp 11A3:

Mục Dương Lâm hai mắt nổi đầy tơ máu, cảm phẫn nhìn hấn.

Hắc Trúc Du ngồi lên bàn, gác hai chân lên một chồng nam sinh đang đau đớn nằm bê bết.

Hai tay hấn ôm eo hai cô nàng xinh tươi.... và thiếu vải....

Cô A ưỡn ẹo... ghé sát tai hấn... giọng chảy nước.

” Cậu trai đáng yêu này là ai vậy anh?”

Cô B ngả ngón ghé tai bên kia:

” Ừm.... em nhớ không nhầm thì kia là Mục Dương Lâm.... ừm... người thân với anh nhất đó...aaaa

”

Hấn bị hai âm thanh nhào nhoét kia làm cho một trận sởn gai ốc....

Mục Dương Lâm lúc này đứng trước mặt hấn cùng hai cô ả kia..... hai con người màu nâu trong vắt của thường này chợt pha thêm một màu đen....

” Hắc Trúc Du.... con mẹ nó! Anh làm ra cái trò gì đây???! Anh bị điên hả hả hả?”

Hấn nhìn cậu trai trước mặt... đúng vậy, không thể phủ nhận rằng cậu trai này rất đáng yêu đi... nước da trắng mịn không tì vết, dáng người mảnh khảnh, mái tóc nâu mềm mại, lông mi cong cong.... đặc biệt đôi môi trái tim mọng nước.... nếu là nữ nhi thì hấn đã chết mê chết mệt lâu rồi....[T/g: Ủ ừ....]

Trúc Du đẩy 2 ả đàn bà ra, đi chậm rãi đến bên câu.... nhỏ nhắn ghê nha! Cậu ta đúng thật còn cao chưa tới vai mình! Hấn dùng ánh mắt thích thú cúi xuống nhìn cậu, dùng một ngón nâng cằm cậu lên.

” Nay nhóc lùn, anh đây là lần đầu tiên thấy nhóc? Sao nhóc cứ làm như hai ta quen nhau 10 năm rồi vậy?”

Cậu mở to mắt.... cái gì???? Con mịa nó đúng là quen 10 năm đấy!! Anh ta còn không thèm nhớ đến mình??? Cái đéo gì mà thay tính thay luôn cả não????... Chẳng lẽ trong anh, tôi dễ dàng bị lãng quên vậy sao? 2 năm ngắn ngủi cũng có thể khiến anh quên đi con người này sao??? Tình yêu 10 năm của tôi dễ dàng bị lãng quên vậy sao???? Hả hả hả hả???

Cậu gạt phăng tay hấn, trừng đôi mắt đẫm nước ngược nhìn.

” Tại sao? Anh nói anh yêu tôi mà??? Hả hả??? 2 năm qua ở Pháp anh tưởng tôi sung sướng à?? Hả hả?? Anh có biết là đêm nào tôi cũng ngồi ôm cái tấm ảnh chết tiệt của anh rồi khóc như thằng dở hơi không hả? Anh có biết là khóc nhiều đến nỗi thằng phòng bên nó còn tưởng tôi đang lên cơn bệnh không...? Anh có biết là khóc nhiều đến nỗi mà mỗi sáng thức dậy nước mắt nó khô dính chặt hai mi của tôi! Đến nỗi mà đéo thể mở nổi mắt không hả???..... Anh bị sao thế? Anh không nhớ tôi?Tại tại sao ?????? Hả hả....”- Cậu cúi xuống... từng giọt lệ khẽ rơi...

Hấn nhíu mày... nhìn cậu trai trước mặt... tim hấn nhói lên một hồi... Tại sao? Tại sao mình không hề biết cậu ta? Tại sao lại thấy đau lòng... Tại sao chứ...???

tay hấn dơ lên tính ôm ả cậu thì chợt khựng lại.... dừng lại ở khoảng không vô định... mình đang làm cái gì vậy??..... Mắc gì phải ôm một thằng đực rựa...? Chờ đã... Cậu ta nói là mình đã từng nói mình yêu cậu ta..? Đéo có chuyện đó! Lão tử đây đéo gay!

Hấn đẩy cậu ra, nhìn với ánh mắt khinh bỉ.

” Ô? Hóa ra nhóc là gay hả??? Ờ thì anh đây đẹp trai anh biết? Nhưng mà? Có đến nỗi mà khiến cậu phải điên đảo xong vào nhận thân như thật không?”

..... Từng câu, từng chữ hấn nói như một lưỡi dao sắc lẹm đâm vào tim cậu.... Khó... Khó thở quá....

Cậu ngồi bệt xuống, hai tay bịt kín tai lại... Không thể... không thể nghe thêm nữa... không thể....

Thấy cậu như vậy... Hấn càng khinh bỉ:

” Ô? Tôi không hiểu lắm về thế giới gay lợ mấy người, nhưng mà gay mà cũng đau khổ như thật ý nhỉ?”

Con dao đó... cứ thêm một đoạn.....

Không thể... không thể nghe thêm.....Không thể.... Cậu lẩm bẩm tự trấn an mình... từ này giờ cậu khóc... nước mắt làm sạm thêm màu của một một mảnh đất.....

” Đúng là cậu đáng yêu thật đấy? Nhưng mà nghe cho kĩ nhé, Anh mày dẻo gay,và, anh mày ghét mấy thằng đồng tính như mày!”

Thế 10 năm ấy đối với anh là gì? Anh bảo anh không gay?? Hả? Thế sao anh nói yêu tôi? Anh bị điên à??.... Hay tất cả là lừa dối.....

Vừa thốt ra những lời vừa này... đó là nhất thời... Hấn hiện tại không thể hiểu nổi chính mình.... sao hấn lại có thể đau lòng vì một thằng con trai mới gặp? Hả? Tại sao lại thấy hối hận về những lời vừa nói..... Không thể được!

” Anh mày nói thật nhé... mày thật kinh tởm, phải, thật ghê tởm”

Đừng nói nữa.....

” Phải chăng lũ gay chúng mày chỉ việc ngửa mông lên để cho lũ đực rửa thông , ôi mẹ ơi tởm đéo chịu được....”

Đừng nói nữa.... xin anh... tim tôi đau ... tại sao anh có thể thốt ra những lời lẽ như vậy? Có phải anh không vậy?

” Nghĩ đến cái cảnh mày quỳ xuống để liếm láp cái thứ của đàn ông, ôi kinh phải biết...”

” Cảm ơn!”

Cậu gào lên.....

“Tại sao anh lại dùng lời lẽ đó để nói với tôi.... Anh quên tôi tôi chưa tính đến! Có sao anh lại có thể sỉ vả tôi???”

Dứt câu, cậu biến đau thương thành động lực à bạo lực, phi đến giáng cho hấn cú đấm ngay mặt.

Hấn không hề phòng bị, ăn trọn cú đấm, hơi lão đảo người.

” Con mẹ nó thằng đĩ này mày dám đánh tao?”

” Đĩ cái con mẹ anh!”

Hấn phùng phùng lửa giận đi đến đang dơ tay tính đánh cậu thì bị Tấn Lộc từ ngoài chạy vào giữ lại.

” Dừng tay!!!.... Ô?! Dương Lâm đấy hả?”

Hấn ngạc nhiên.

” Mày quen nókhi nào vậy?”

Lần này là Tấn Lộc ngạc nhiên.

” Mày trêu tao à? Dương Lâm là người yêu mày đấy!”

.... Hấn mắt nai ngơ ngác.....

.... Cậu mắt bò câu đấm lẹ....

... Tấn Lộc mặt thốn.... à! Phải chăng là do lần đó!!

” Dương Lâm, anh muốn nói với em điều này...” - Tấn Lộc kéo tay cậu lôi đi.

Hấn nhìn theo bóng cậu dần khuất.... tự thấy đau một trận... một trận đau... đục khoét tim...

[T/g: À thì #Duvô tội , #Dunhấthờidángghét #HãythươngDu]

12. Chương 12

” Anh muốn nói gì?”

Dương Lâm lúc này lửa giận bao quanh người! Cậu muốn bùng cháyyyyyyy!!!!

Tấn Lộc nhìn cậu mà cũng phát sợ.

” Anh không chắc lắm... nhưng mà 2 năm trước ấy... lúc em vừa đi thì nó về nhà.... bị cái bà tăng trên đuối chó.... con chó húc đầu vào chậu hoa.... chậu hoa bị tác động một lực húc rất mạnh... liền trượt xuống... theo lực hút của trái đất.... rơi thẳng xuống... đầu thằng Trúc Du... mà cũng từ lúc đấy tự nhiên anh thấy nó đổi tính nhanh thấy má... Nghi ngờ rồi.. nhưng mà hỏi cái gì nó cũng nhớ thì chắc chắn là nó cũng nhớ em thôi.... Nhưng mà...”

” Stop! Anh nói dài dòng! Ý anh là hần ta chỉ quên có mỗi mình em? Đùa nhau à??? Đây không phải phim!!!!”

” Đây là truyện.... Ách... Đây là giả thuyết thôi! Tạm thời em cứ nghĩ vậy đi, À em mới chuyển sang đây thôi đúng không? Đây là số của anh 09xxxxxxxx”

” Rồi rồi”

Ngay lúc đó tiếng chuông vào lớp vang lên, Mục Dương Lâm chỉnh lại quần áo đầu tóc, thật hiện ngang tiến vào lớp 11A3! Cậu đang lấy lại được phong độ!

Lớp 11A3:

” Xin chào. Tôi là Mục Dương Lâm. Tôi nói cho mấy người biết tên tôi! Không phải để làm quen hay làm thân cái gì cả! Tôi muốn cho mấy người biết! Mục Dương Lâm là tên người yêu hiện tại và mãi mãi của Hắc Trúc Du! Ghi nhớ đi! Nhớ đừng có quên, xong đừng hỏi sao mắt chúng mày nhìn mặt trời mà không chói lóa!!!”

Hắc Trúc Du ngồi ở dưới nhếch mép, ra sức trêu ghẹo nữ sinh cùng bàn.

Cậu đã thấy hành động này của hần, chỉ cười trừ, tiến thẳng đến bàn của hần.

” Cút!”

Bạn học nữ ngồi cạnh hần rất dễ thương, vừa bị quát liền... ăn vạ...

” Nghe không Bích-chan? TAO BẢO MÀY CÚT!”

” Hic hic.... huhuhuhu... Anh Du oiii híc híc....” - Cô ta ra sức bấu víu tay áo hần, nũng nịu.

.... Hần chưa hề ưa cô nàng chảy nước này... nhưng mà cậu đang ở đây...

” Ngoan... đừng khóc... thôi cưng sang bàn bên nhé.. ừm...” -Hần liếc nhìn cậu rồi xoa đầu cô gái, thơm nhẹ lên trán....

Cậu đồ mắt nhìn hành động của hần, tim cậu thắt lại... Cái hành động đấy đáng lẽ phải là dành cho cậu!... song vẫn là bị ý nghĩ ” Hần bị mất trí nhớ” xuôi đi lửa giận.

Cô nàng khá là sốc! Đúng là hần đào hoa nhưng mà đây là lần đầu tiên cô thấy hần an ủi một cô gái!!

Khi Bích-chan đã chuyển đi, cậu nhẹ nhàng đặt mông ngồi cạnh hần.

” Tôi phục cậu đấy nhóc lùn, quyết tâm theo đuổi tôi ghê nhỉ?”

Lần này là cậu nhếch mép.

” Tôi không chấp cái thằng bị mất trí nhớ bởi cái chậu hoa ngớ ngẩn!”

” Anh mà đeo có mắt!”

” Cái thể loại đéo gì có thể quên được tình yêu 10 năm! Anh không bằng con chó!... aaa.. umm.. ỏ ..a(bỏ ra)”

Hắn dùng hai ngón tay kẹp má cậu lại.

” Cậu bảo tôi cái gì mà không bằng cậu?”

” Á á... ồ ồ!! Ý a... à... ôi... à... ó... ả(Đồ khốn! Ý anh là tôi là chó hả)?!!!”

Nhận ra mình vừa troll cậu trai, nhìn cậu trai bị mình kẹp hai má phúng phính, đôi môi mọng nước bắt đầu đỏ ra... trông bựa không chịu được!

Hắn bỏ tay ra, quay đầu sang một bên, cười lẫn lóc.

Cậu bực tức! Hắn ta cứ nhiên dấm chọc ghẹo mình!!!

Cậu dơ hai tay cào cào lưng hắn xả giận!!!!!!

” Tôi cào chết anh! Tưởng được tôi yêu, anh là bố tôi chắc! Sai rồi! Được tôi yêu, anh phải là... là... là..... Chồng tôiiiii!!!!”

Hắn lại cười thêm một trận... Dù sao cậu bé này cũng không quá mức đáng ghét... có thể để đấy giải trí cũng được...

Tiết hóa.

Hắn ngồi nghiêm chỉnh, khá là chăm chú nghe giảng.

Oắt đờ phắc!?!? Cái thành phần đã bị biến đổi như anh mà chuyện học hành cũng có thể nghiêm túc vậy sao?!

Cậu nhích mông ngồi gần hắn, thì thầm.

” Tôi cá là anh đang ra vẻ!! Không hiểu gì đúng không??!!”

” Hả?”

” Đây, tôi biết đây là vấn đề thầm kín... khó nói... Bất quá, kể tình vợ chồng 10 năm, tôi sẽ chỉ dạy anh đến nơi đến chốn!”

” Hả?” - Hắn lúc này mới hiểu cậu muốn nói cái gì, ra là cậu nhóc cứ nghĩ hắn học không hiểu gì... sai lầm rồi nhóc!

” Thôi thôi, nào, đừng khó hiểu phần nào để chụy chỉ dạy cho ha”

Hắn ngán ngẩm nhìn cậu, hắn cao nên cúi xuống liền bắt gấp mái tóc nâu mềm mại tỏa ra hương thơm thoang thoảng... hoàn toàn đem đến cảm giác dễ chịu gấp 100 lần cái mùi nước hoa sắc súa của đám con gái... Có nên vò nó không nhỉ?... Đệt! Mình điên rồi!

” Dương Lâm lên bảng giải phần này cho tôi! Rảnh quá ha! Nói chuyện như pháo rang!” - Giáo viên Hóa nổi tiếng nghiêm khắc bực dọc nói lớn.

Cậu khinh khỉnh đút tay túi quần đi lên, từng bước đi đầy kiêu hãnh! Vừa đi vừa ngoái lại nhìn hắn, ý muốn nói:” Để tôi thể hiện! Một mình tôi cân cả thế giới!!!!”.... Vì thế mà vấp chân ở thêm bực... suýt đụng chạm thân mật với nền lớp!!!

Cả lớp không ai dám cười... nghe cái tiểu sử đánh đấm + lời giới thiệu bá đạo của cậu thì đám công tử bột này khá là run sợ! Chỉ có hắn là cười công khai!!!

Cậu đồ bưng mặt! Nhìn lên bảng đọc đề.

1s đầu tiên: À dễ thế! Minh anh cân cả thế giớiiiii!!!!

3s tiếp theo: Ừm... Cũng được..

4s tiếp theo:.... Đang có khó khăn.... Mình biết mà trên bước đường thành công sẽ có sỏi đá.. cơ mà mình thành thụ rồi!

15s tiếp theo:.... Cái vẹo gì thế?..

30s kế tiếp:.. Ahuhuhuhu lúc đó lỗ mồm!!!!!! Cậu khóc không ra nước mắt!!!

Giáo viên lắc đầu ngán ngẩm:” Tưởng anh đây thế nào, hổ báo lăm vào.... ôi xin lỗi... Đây là đề thi đại học của lớp trên... Xin lỗi em, về chỗ đi...”

Cậu phát hờn! Hậm hực về chỗ.

Cậu vừa đi xuống hần liền đi lên.

” Em giải được”

Giáo viên sững sốt! Ái ngại nhìn hần.

” Chắc không...? Đề này... ách... đến giáo viên chúng tôi còn... mà...”

” Xong rồi”

Giáo viên sốc tập 2! Nhìn về phía bài làm của hần! Mở phần giải! Ôi! Bài làm của hần ngắn hơn rất nhiều mà dễ hiểu xúc tích hơn cả phần giải!

Cả lớp trợn tròn mắt nhìn hần!

Cậu trợn tròn mắt nhìn hần.... rồi xấu hổ vùi mặt xuống sách... che đi đôi má đang đỏ ửng... lí nhí...

” Đồ khốn! Anh còn giỏi hơn cả tôi! Sao anh không nói sớm!!!!... điều dân lớn mặt!”

” Hả? Cậu có giấy nào ngại nghỉ cái loa rè để tôi nói không?”

” Phắc!”

Hần cười trừ... vươn tay tính xoa đầu cậu thì khựng lại.... Sao mình lại có cái cảm giác thân thuộc này nhỉ.....

Tiết họa.

Đề: Hãy vẽ về một người thân yêu nhất.

Cậu cười tươi như hoa nhìn cái đề bài... cảm cúi vẽ... vừa nhìn hần vừa cúi xuống vẽ... Đây tự tin mà nói.

” 100% anh sẽ vẽ tôi! Tôi biết anh mất trí nhớ nhưng anh vẫn còn cảm tình!”

Hần phớt lờ câu nói của cậu, gọi cô nàng Bích-chan đến, dịu dàng chỉnh lại tóc cô, dịu dàng nói:” Cưng làm người mẫu của anh nhé?”

Lại một lần nữa tim bị bóp nghẹn... cậu hít một ngụm khí lạnh... cười đau khổ...

Cuối tiết:

Cô nàng Bích-chan len lén nhìn tranh hần, cô nàng biết từ lúc vẽ đến giờ hần không-hề nhìn cô!!!! Thế anh ta tính vẽ cái gì?... Đến lúc nhìn rồi... cô rất hối hận... Tại sao? Cái người trong tranh đích thị là cái tên Mục Dương Lâm! Từ cái mắt cái mũi không sai vào đâu được!/? Tại sao!/?

Tranh của cậu... không ai khác chính là hần... cậu đau khổ... Tại sao? Tại sao mình vẫn ngoan cố đến vậy?... Tại sao... Cậu đau khổ nén nước mắt... đau khổ xé đi tấm tranh... đau khổ vò nát nó... đau khổ ném nó đi... đau khổ rời đi..... đau khổ cho một mối tình.....

Hần thấy cậu rời đi liền lục lại tranh cậu vừa vứt.... cẩn thận làm phẳng... cẩn thận dán lại.....

- “...đau khổ xé đi tấm tranh... đau khổ vò nát nó... đau khổ ném nó đi... đau khổ rời đi..... đau khổ cho một mối tình.....”

” Đơn?”

” Trước mặt cô ạ, trên bàn ạ”

” Đơn xin dưỡng thương:

-Kính gửi đáng tối cao - Đại vương chủ nhiệm:

-Tại hạ à nhầm.... Thiếp là : Mục Dương Lâm : Mục trong Gỗ Mục, Dương trong Linh Dương, Lâm trong.... Lâm Chung!!!! Tức là trong giây phút lâm chung, chú linh dương bé nhỏ vẫn kiên cường nhai gỗ mục để sống! Tên rất có ý nghĩa nha!! ()

Giáo viên nhăn mặt.

-Thần thiếp viết đơn này kính mong ngài có thể cho thần thiếp một ngày tĩnh dưỡng.... suy nghĩ về đường đời, về cuộc sống, xã hội, về chú chó nhà hàng xóm, về bé gấu bông nhà bên,.... Tóm lại là thần thiếp muốn đình chỉ lao động trí óc ngày hôm nay!

Giáo viên lắc đầu, nắm chặt tờ giấy, song vẫn là đọc tiếp.

-Cầu ngài a! Mục Dương Lâm này cả đời chưa chịu quỳ gối cầu xin ngài bao giờ! Cầu ngài đó.....

Cậu khát của tôi bao lần nộp bài tập rồi!!!!?

-Ta biết mà.... người đâu dễ dàng gì cho ta nghỉ.... (‘ ’).... Đã thế thì.... đừng trách ta vô tình nhé!!! Sau đây thì ! Là LÍ DO!!! Ta là một thiếu nam so lonely sống trong một toàn biệt thự nguy nga tráng lệ a~ Vào một buổi sáng đẹp trời... Muôn loài còn đang ngái ngủ thì... một chàng trai tên Đồng Hồ đã vội dùng chất giọng đầy mị lực của mình.... câu dẫn ta

A~~ BẤT QUÁ... TA MỘT LÒNG CHUNG THUYẾT VỚI NGÀI A! Ta kiên quyết không dậy!!!!.... Và....

Đến mức này thì tờ giấy đã bị vò nát!!!

” Lớp trưởng đến tận nhà lôi cậu này đi học cho tôi!!”

Cả lớp đổ dồn về chỗ của Hắc Trúc Du.... nhưng đáng tiếc, hắc đã rời đi từ lâu.

Mục Dương Lâm mặc áo thổ tư cơ, đội mũ len thổ tư cơ, tất cũng là thổ tư cơ luôn!!! Thiệt Đáng yêu a!

Cậu dạng rộng hai chân, xung quanh là một biển đồ ăn vặt, một tay cầm máy PSP chơi đua xe, tay kia thần nhiên thò vào lỗ mũi.... chốc chốc lại nghiêng người chuyển động theo game.... Chốc chốc lại kêu ” Bùm, chúp, chụp chụp, Choẹt,...” để lồng tiếng cho game thêm sinh động!!!

” Cạch” - Tiếng cửa bị mở.

Lại một lần đau tim!!! Mục Dương Lâm như bị điện giật, vội nẩy dựng lên, ném hết đồng đồ ăn, máy PSP xuống gầm giường, cúi gập người chuẩn 90 độ về hướng cửa.

” Hoàng hậu nương nương vạn tuế vạn tuế a!!!!!!!!!! Con thề con hôm nay được thông báo nghỉ học vì cô giáo lấy chồng a!!!”

” Miễn lễ”

” Tạ ơn...” - Lúc cậu kịp nhận ra chất giọng khác lạ... thì như chết đứng... miệng mấp máy...” Không... không phải... bà già..... Trúc Du?”

Hắn thật ra đã đứng trước cửa phòng cậu chừng 10 phút rồi... nghe tiếng cậu gào thét thú vị liền đứng nghe rồi bất giác cười thầm.... Bước vào thấy bộ dạng của cậu thật bực mới che miệng cười to.

Cậu vội xốc chăn chui vào... che đi gương mặt xinh xắn đang đỏ ửng như trái cà chua chín....

Hắn ho khan vài tiếng.

” Mới chịu có chút áp lực liền đau lòng từ bỏ tôi rồi?”

Hả???? Ông mày bị chuột rút mới nghỉ học nhé.... À... thật ra thì cũng đúng... vác cái mặt đến trường để xem đôi câu nam nữ cái người ân ân ái ái thì ông đây đau tim chết!

” Thì...sao?” - Cậu thật ra đang cắn môi kìm nén tiếng khóc.

” Chỉ là tôi bất ngờ thôi, vậy h-”

” Anh đến đây làm gì?” - Ngỡ diệu cậu nhỏ mang chút tia chờ mong....

“..... Anh... nhớ lại được rồi.... Dương Lâm...”

Nghe đến đây cậu vội nhảy khỏi ổ chăn, ôm chầm lấy hắn, bao giọt nước mắt bị kìm nén cuối cùng cũng được giải phóng....

” Trúc Du.... thật tốt quá... tốt quá... tốt quá...ahuhuhuhuuuuuuuuuu”

Hắn vươn tay xoa mái tóc nâu mềm của cậu..... đẩy cậu ra.....buông lời lạnh ngắt:

” Đừng ảo tưởng nữa, tôi có bị mất trí đâu mà nhớ, kinh tởm”

Cậu ngừng khóc..... chết lặng....

14. Chương 14

.....

...

..

.

Dương Lâm bình tĩnh, quệt đi khóe mắt hoen ướt, vợ đại con gấu trúc bông to sụ bên cạnh..... quật vào người hắn.

Hai mắt cậu đỏ ngầu.

Hét lên.

Cậu dùng hết sức lực để hét.

Hét khản cổ.

Đau họng.

” Cút!!! Con mẹ anh đi!!!”

Hắn chút chống cự cũng không.... chỉ đứng im chịu đòn...

Thật ra từng lần đánh của cậu chẳng khác nào muối đốt inox!

Gào hét đập đánh một hồi.... cậu thấm mệt.... bắt lực ngồi sụp xuống.....

” Đừng..... giày xéo tôi nữa.... đi đi....”

Hắn vẫn lẳng lặng đứng im nhìn cậu đang ra sức chửi mắng.

” Anh.. độc ác...”

” Vô liêm sỉ”

” Hồn dân...”

” Anh vô tâm...”

” Máu lạnh...”

” Chập mạch...”

Hắn ” Ừm ” một tiếng.

” Đồ... thần kinh...” - Tí tách từng giọt lệ rơi xuống thấm đẫm ga giường ” Ngu si... Ghét anh...”

Hắn lại ” Ừm” một tiếng.

Về mặt ngoài của hắn bình tĩnh là vậy nhưng mà... trong lòng lại dâng lên từng đợt chua chát... Giọt nước mắt của cậu như thể đang tràn vào ruột gan hắn.... mặn chát!

” Tôi mệt mỏi.... đi đi”

” Không”

Cậu ngẩng lên, dùng sức hai tay đẩy hắn ra xa .

” Biển! TÔI GHÉT ANH! TÔI CHÁN GHÉT ANH!”

Hắn bắt giữ lấy hai tay cậu, rống lên:

” Con bà nó! Cậu ngậm miệng cho tôi!”

Cậu bị quất thẳng mặt... nhất thời giật mình, câm nín.

” Tôi không cho phép cậu từ bỏ nghe không? Giờ thì theo tôi đi học”

Quá vô lí!

” Anh điên rồi!” - Cậu ra sức vùng vẫy thoát khỏi hắn.

Cậu càng gắng sức bao nhiêu hắn lại dùng sức bấy nhiêu.

Cổ tay cậu lúc này đau lên một trận.... Cậu ” A!” Lên một tiếng thảm thiết.

Hắn thả lỏng tay, song vẫn không để cậu có cơ hội thoát ra.

” Cầm lộn xộn!”

Cậu uất ức, trừng đôi mắt đỏ ngầu lườm hắn.

” Điên rồi... con mẹ nó ăn nhiều quá anh bị lú mè à?”

” Hả?”

” Chó dạ-.... Ừm... a... ư....”

Hắn hung hãn hôn xuống cánh môi của cậu. Không kiêng nể cắn cánh môi đó bật máu.

Cậu dùng chân đạp hắn ra, sống chết thở gấp.

” Anh đã....chán ghét....kinh tởm tôi đến thế thì làm ơn buông tha tôi..... được không? Đừng... như vậy.... Đừng như vậy...” - Cậu vò loạn mái tóc nâu của mình ” Tôi sẽ từ bỏ anh mà.... Đi đi... Đi đi... cho tôi tự chấm dứt cái hi vọng viễn vông này.... Anh cứ như vậy ... tôi... tôi phải làm sao? Phải...phải từ bỏ anh thế nào?...Anh... Anh...”

Hắn lại đi đến gần cậu, lại giữ chặt đôi tay đang làm loạn kia. Giận giữ gào lên.

” Tôi đây con mẹ nó khó chịu! Đừng có thốt ra mấy câu như “từ bỏ”.....” - Hắn cay cay sống mũi -” ... Chính cậu là người theo đuổi tôi mà.... Đừng có tự ý ... nói ” Từ bỏ” dễ dàng như thế! Lão tử không cho phép!”

” Anh có bệnh...”

Vẫn là hôm đó cậu nghỉ cả buổi.

Hôm sau:

Cậu nặng nhọc đặt cặp sách xuống. Lôi chiếc gương nhỏ ra soi lại nhan sắc.

Nhìn cặp mắt gấu mèo trong gương.... quả thực dọa người!

Cậu cả đêm qua lăn lộn khóc xong lăn lộn đấu tranh tư tưởng.... kết quả 5h sáng mắt vẫn mở thao láo, 5h55p mắt bắt đầu lim dim thì đồng hồ lại vang lên!!!

Cậu lười nhác úp mặt xuống bàn..... Lấy chiếc mũ thổ tư cơ to sụ đội lên đầu che kín mặt....

” Ngọc Hân! Bà lớn gan quá nha!!!” - Nữ sinh 1.

” Hứ! Không thử sao biết!” - Ngọc Hân hiệu là Bích-chan nói.

” Bà hên Trúc Du ra đó rồi bắt đầu Á!! Trời! Bạo quá!!” - Nữ sinh 2.

Cậu ngồi ngay đó vừa nghe thấy “Trúc Du” liền tỉnh.

” Ảnh ý dụ dằng với tui lắm!! Chắc chắn không từ chối!!” - Bích-Chan tự tin.

” Hứ! Để xem bà làm ra trò chống gì!!”

” Hứ! Để tan học này tui thực thi luôn!”- Bích-Chan tự tin +1.

Ngọc Hân khẽ nhếch môi, liếc mắt nhìn về phía Dương lâm, nở nụ cười.... ờ thì.... TỐM!

Dương Lâm cúi gầm mặt, gương mặt dễ thương cau lại....

Hắc Trúc Du uể oải lết xác đến trường, cả đêm qua hần không có ngủ!

Hần cả đêm qua làm gì? A!

..... Hần đã đấu tranh tư tưởng rất dữ dội!

Tại sao lại đau lòng trước cậu ta?! Tim mình.... đã kiểm tra rồi! Không hề bị bệnh tim!!

Tại sao lại hôn cậu ta..?... Tại sao lại muốn cậu ta?!..... A!..... điên rồi... Đạo này không có phát tiết ... đôi quá hả?

” Anh Du!”

Lại cô ta -_-! Quá phiền!

” Sao em?” - Hần nở nụ cười chói lóa.

Ngọc Hân hớn hở ôm lấy cánh tay hần.

” Ừm... Cuối giờ... A~ Anh ... ừm.... dành chút thời gian nói chuyện với em được không..?”

Hần nhúu mày, hiểu được hàm ý sâu xa của câu nói. Có thể dùng cô ta để kiểm chứng đấy nhỉ?

Tan học.

Tất cả học sinh đều ào ào chạy ra, chỉ có hần và Bích-Chan ngồi tại chỗ.

Thấy tất cả học sinh đã về hết, Bích-chan khe khẽ khép cửa lại, nhưng vẫn là để một khe hở.

.....

...

15. Chương 15

"Dừng chân nơi này không dám bước tiếp
Để bị thương không cách nào hiện diện.
Trang kế tiếp chàng chính tay viết lời ly biệt.
Ta không cách nào cự tuyệt.
Con đường này chúng ta bước quá vội vàng.
Cứ ôm ấp bao dự vọng không chân thật.
Chẳng kịp quay đầu thụ hưởng.

.....

Thôi ca thán về nhân gian thế sự vô thường chàng đã nói
Không vay được ba tấc nhật quang.
Thiên đường ấy chính là nơi thiếp đã từng yêu chàng."

Dương Lâm chân đã bước đến cổng trường.....

Chân nọ đá chân kia....

Cậu cắn môi dưới....

Cậu dẫn đo.....

1.

2.

3.

Cậu chạy một mạch về phía lớp học, đến gần thì cậu chậm chân lại bước khe khẽ để tránh gây tiếng động.

Bích-chan thấy bóng người lấp ló bên ngoài, mỉm cười nhẹ. Đi đến bên hắt.

Hắt ngồi chống cằm xem cô nàng tính làm gì tiếp.

Khẽ cời từng chiếc cúc, đi chậm đến.

Hắt cười nhàn nhạt.

Ngọc Hân bỗng nhảy vồ đến người hắt.

Hắt giật thót! Quắc dơ heo— Cô ta tính tập trận à!!!

Hai người ngã nhào xuống, cặp ngực của Bích-chan dán chặt ngực hắt. Cô ta cúi xuống dò tìm môi hắt.

A! A! A! Các người! Các người tưởng là hay lắm đúng không?! rất tình thú đúng không???

Sai hết rồi! Hắt đang khó thở đẩy các cháu!! Cái cặp buổi kia cân ra phải 1 tạ chứ ít gì!!!!????

Chả khác gì lấy thịt đè người nha!!!

Chờ chờ đã!!! Cô ta hình như hôm nay ăn bánh cuốn!! Mùi tỏi kinh voãi!!! Hắt sống chết né ra!!!!

..... Hắt tỉnh tâm lại... với cô ả này, hắt không hề có tí cảm xúc nào cả..... quá nhạt nhòa... Không thể bì với xúc cảm khi ở bên cậu được.... chẳng lẽ....

Cậu thấy tiếng hân kêu ” A ” rồi tiếng bàn ghế đổ, thấy chân hai người kề sát nhau....

Đồng tử của cậu mở thật to..... Cậu không tin vào mắt mình....

Tim cậu như ngừng đập, cậu như bị rút cạn sức lực, khụy xuống nền gạch cứng ngắt.....

..... Người cậu đổ dồn xuống, tay chân mềm nhũn, cậu khó khăn đưa tay đè ngực mình lại....

” Học học...học...” - Cổ họng cậu thắt lại... khó khăn hít từng ngụm khí lạnh... cậu khó chịu.... khó... khó thở quá..... Ra... ra là hân đã chán ghét cậu đến độ này... liền nói thẳng sao phải bắt cậu nhìn cảnh này chứ?

Mọi hình ảnh vừa xảy ra cứ bủa vây quanh cậu.... nó cứ cấu xé trái tim mỏng manh cậu đến rỉ máu.....

Đầu cậu quay mòng mòng..... những hình ảnh trước mắt dần chìm trong màn đen...

” DƯƠNG LÂM!!! ” - Tấn Lộc vừa lúc đó đi ngang qua thấy cậu đang nằm vật trên nền hốt hoảng kinh hô một tiếng.

Hân cùng Bích-chan trong lớp nghe thấy tiếng hô cùng giật mình, nghe thấy tên cậu, hân đẩy cô ra, chạy vội ra hành lang.....

Tấn Lộc nhẹ nhàng nâng cậu dậy, để cậu tựa trong lòng mình, tay kia vuốt vuốt lưng giúp cậu điều chỉnh hô hấp.

” Thở bằng miệng đi.... từ từ thôi...”

Tấn Lộc ngược lên liền thấy hân cùng cô ả Ngọc Hân đi ra, thấy quần áo hai người xộc xệch liền hiểu chuyện.

Thấy mặt cậu trắng toát, môi tím lại, người hân run lên một trận.

Hân như người mất hồn, vô thần đưa tay về phía cậu, hân muốn ôm cậu!

Thấy cậu không khá hơn, Tấn Lộc gạt phăng tay hân, bế sốc cậu chạy như trốn nợ đến phòng y tế, bỏ lại câu nói lạnh ngắt.

“Hai người giỏi lắm, giờ vừa lòng chưa?”

..... Hân như con rối, tay bị hất ra dừng ở khoảng không cũng chẳng buồn thu lại, cứ trơ mắt nhìn Tấn Lộc bế cậu đi xa dần.....

” Em...e..m xin lỗi...em.. ” - Ngọc Hân mím chặt môi, day day tay hân.

Giọng nói khe khẽ bên tai của cô nàng không hề lọt tai hân lấy một chữ.... hân cứ đứng đực ra đó....

Cậu ... cậu ta nhìn thấy sao?.....

Không... không thể...thể được...

Hân lại một lần nữa hất tay cô ả, lần này mạnh hơn làm cô nàng ngã ra nền, rồi chạy thục mạng đuổi theo.

Tại phòng y tế.

” Cậu bé bị chứng khó thở tạm thời, không cần quá lo lắng...”

Nhìn mặt hai cậu thanh niên như đang nhìn mặt người thân lần cuối, y tá Ly lắc đầu, cầm lấy cặp tài liệu gõ lên đầu 2 đứa.

” A...” - Tấn Lộc, Trúc Du kêu lên một tiếng, hồn lúc này mới được kéo trở về.

” Tôi nói, hai người các cậu...”

” Cậu ta.... còn sống đợ- ” - Tấn Lộc chưa kịp nói hết liền bị gõ thêm cái nữa.

” Cấm nói chen nói lẩn! Tạm thời chỉ cần nằm nghỉ, lát sẽ khỏe, hai đứa ở lại trông đi, tôi có việc”

Hân dán chặt tầm mắt lên cậu, nhìn mãi, chẳng buồn chớp mắt.

Tấn Lộc cũng nhìn cậu, chưa xót một hồi...cái cậu bé này... sao có thể.....A... nhìn cái cảnh đó thì..... Tấn Lộc tức giận, kéo xách cổ áo hấn lên.

” Rốt cuộc là mày muốn điều gì?” - Tấn Lộc chỉ tay về phía thân thể non nớt mềm yếu kia ” mày muốn cậu ta tàn tạ vậy hả? Mày điên à? Máu S trời dậy à? Thiếu sân chơi à? thiếu à? Thiếu tao cho mày vào trại tâm thần nhé?”

” Xin lỗi...”- Giọng hấn phát ra như có như không.

” Nếu không thể đáp lại, không thể nhớ ra thì thôi kết thúc đi!”

” Xin lỗi”

” Xin...! Xin cái bà nội mày! Cậu ta đau khổ vậy vì ai hả? Cậu ta cố gắng! Cậu ta cố gắng ở bên mày! thế! Sau tất cả đây là điều mày muốn cậu ta biết đây à???”

” Xin lỗi”

” Mày liền đi ra kia liếm giày cậu ta mà xin lỗi! Tuyệt giao đi!”

Hấn nhúu mày... thấy lạ lạ...

” Tấn Lộc.... mày thích Dương Lâm à?”

Tấn Lộc khựng lại..... nhìn về phía cậu.....

” Thì... thì sao?”

Hấn nhếch môi, cười sâu xa.

Tấn Lộc dùng sức hơn.

” Đứng đây? Tao thích nhóc đó? Thì sao? Mày ghen?”

Hấn chột dạ, song vẫn là không biểu hiện ra ngoài, cái ” Tôi” của hấn quá lớn, đè bẹp sự thật con người hấn, nuốt khan một ngụm.

” Tùy hai đứa gay chúng mày! Không quan hệ đến tao!” - Nói xong bỏ đi.

Cửa phòng đóng sập lại.

” Dương Lâm.. em...”

” Em hiểu...” - Cậu cười.. nụ cười méo mó hòa trong tiếng khóc nức.....

Kết thúc rồi

” Chết tiệt!” - hấn ngược lên bầu trời xanh thẳm trong veo, vậy mà trong mắt hấn.... bầu trời muốn xát xít bao nhiêu liền có xát xít bất nhiêu.....

Cười đau khổ....

Kết thúc rồi sao?.....

” Kết thúc rồi ”

” Kết thúc rồi sao?”

Trần thuật và Nghi vấn.

16. Chương 16

” Phút bối rối nhìn nhau chẳng thốt nên lời, lòng tái tê
Niên hoa úa tàn, xoay người lệ tuôn như mưa....
.... Hồi tưởng một thời, thịnh thế phồn hoa tựa đóa quỳnh hoa
~ Kiếp này ta và người đều vương bận
..... Dưới trăng hoa xưa đã hóa thành cát bụi khắp trời~”

Dương Lâm thông thả duỗi chân, ngả người ra sau ngáp thật dài

~~ ” Em đói aaaaa~”

Tấn Lộc ngồi đối diện cũng ngáp a ngáp một cái.

“....Ui ui thương quá..... Kệ mẹ em... Ặc? Ví anh đâu?”

Dương Lâm bật cười khanh khách, dơ lên chiếc ví da đen bóng.

Tấn Lộc cũng cười khanh khách, dơ lên chiếc Iphone 6 mạ vàng, ốp có chữ “Lâm thiên sứ”.

” A! Đạo tặc a!” - Cậu rướn người lên giật lấy chiếc điện thoại.

” Cái tội hỗn láo” - Tấn Lộc ngả người ra sau né tránh.

.....

Hai người cười đùa vui vẻ làm cả căng-tin vui lây. Mấy cô hủ cứ phóng những ánh nhìn ngập tràn ý dâm tà, chốc chốc lại hú lên một hồi....

Chẳng bù cho bên này.

Hắn nhìn hai người không rời, cái nhìn sắc bén đến kinh người! A! Có khi bố của da tê giác cũng bị cắt ngon lành!

” An... Anh uống... nước đi..” - Ngọc Hân ngồi bên rợn hết cả người, run lấy bầy đưa hắn cốc nước.

Hắn hơi chuyển dời tầm mắt....

Không đông dài, một từ cũng không liền vung tay hất đi cốc nước.

Không thương tiếc đập bay chiếc bàn, gào lên:

” Cô bị điếc hả? Tôi bảo cô tránh xa tôi ra!”

Ngọc Hân ngồi bệt xuống, ăn trọn cả cốc nước, ướm sũng. Cả người run lên...

Hắn nhú mày thật sâu, lại nhìn về phía cậu.

Gần đó, thấy có tiếng động, Lâm ngó ra liền thấy hắn đang nhìn mình, tim nhói lên một cơn.

Cậu biết hắn đang tức giận, nếu là trước đây sẽ nhảy ào đến mà hôn cho một trận!

Thế mà giờ, cậu chỉ mỉm cười xã giao rồi lại hướng về phía Tấn Lộc.....

Đau quá! Hắn chưa xót cười lại, không, không, hắn cười chính mình.... Hóa ra cái cảm giác bị ai đó bỏ rơi là vậy.... Cậu ta cứ thế mà từ bỏ mình cứ tưởng... ahahah... cuối cùng thì mình mới là kẻ..... ahahahahaha..... cuối cùng đau khổ chỉ là mình thôi sao?

” Đừng cố nữa” - Tấn Lộc dùng bàn tay rần rỏ rám nắng của mình nắm lấy tay cậu..... trấn an đi đôi tay ngọc ngà đang run lên từng hồi.....

“.....” - Cậu run run khòe môi,... vội lấy tay che đi gương mặt đang chực khóc của mình....

Tấn Lộc liền đứng dậy, kéo lấy cậu , để cậu dựa vào ngực mình rồi rời đi.

Đạp nốt cái ghế còn lại, hấn phát hỏa rời đi.

Hai người đi ngược hướng của nhau.....

” A~ Hôm nay Lâm thiếu gia ngoan ghê ta, không thèm quậy giờ của tôi luôn hả?” - Giáo viên hóa tỏ vẻ thích thú chọt má cậu.

” Em nhón rồi”

Hắn đầu hướng ra cửa sổ nhưng vẫn là len lén nhìn cậu..... có thể vui vẻ vậy sao?....

” Hắc Trúc Du” - Dương Lâm khe khẽ gọi bên tai hắn.

” S... Sao?” - Hắn giật bắn.....

” Chút nói chuyện” - Nói rồi không hề lưu tình một ánh mắt, cậu liền quay đầu đi.

Môi hắn có hơi nhếch lên một đường.... Ahahaha? Thấy không? Vẫn là không thể đúng không?Nói với tôi cậu ta còn lưu luyến đi?.... Ahahahaha.....

Đứng trên bậc cầu thang nhìn xuống cậu, ánh mắt hắn có chút hi vọng đợi chờ...

” Chuyện gì?”

Cậu nói với hắn... mà không hề nhìn hắn...

” Mai tôi sẽ đi Pháp, có thể cũng không quay lại”

Hắn bắt ngờ.... vẫn là lãnh đạm mà đáp.

” Thế thôi sao?”

Cậu cắn môi dưới.... từng ngón tay co lại....

” A...Ahahaha..... Tôi và anh sẽ chẳng gặp nữa, vậy nên anh cũng khỏi lo là có người bám đuôi nhỉ?”

Tim hắn như bị lời nói của cậu đâm thủng một lỗ.... nhưng mà vẫn cứ cố chấp dùng lời dối lòng mà che đậy.

” A..... Chính là vậy, chắc là nên ăn mừng....”

” Chúc mừng.... ” - Cậu dăm dăm ánh mắt xuống nền gạch.

Hắn cũng nhìn xuống, thấy trên nền là vài giọt nước nhỏ..... Cậu khóc? Phải... cậu khóc..... Đây đây... hắn cũng muốn khóc lắm đấy chứ!... Hắn muốn đưa tay ra mà ôm lấy cậu! Cậu đáng lẽ phải là khóc trong vòng tay hắn chứ không phải Tấn Lộc!..... Hắn muốn muốn! Muốn níu cậu lại... nhưng mà văng vẳng bên tai hắn lại là :” Anh đã....chán ghét....kinh tởm tôi đến thế thì làm ơn buông tha tôi..... được không? Đừng... như vậy.... Đừng như vậy...“.....” Xin...! Xin cái bà nội mày! Cậu ta đau khổ vậy vì ai hả? Cậu ta cố gắng! Cậu ta cố gắng ở bên mày! Thế! Sau tất cả đây là điều mày muốn cậu ta biết đấy à???”.....

... Có lẽ ... bên hắn... cậu chỉ có khổ đau... nên...nên..buông tay thật sao?.....Tim hắn như muốn đình chỉ hoạt động.... chạy chậm lại đi vài nhịp... thật chậm chậm... chậm chậm cho hắn thấm nhuần sâu sắc cái cơn đau này..... Tốt thôi.. ngừng đập luôn đi!!!

Cậu sực sực vài tiếng, quay lưng lại với hắn.... cố đè lại giọng nói yếu ớt, cố lên giọng mạnh mẽ.

” Vậy hoy đi nha....”

“.....”

” Anh thực sự không còn gì để nói?”

Có! Muốn lắm chứ! Trái tim hấn gào thét ! Nó muốn đập tan cái lồng ngực này mà nhảy ra ngoài hét vào tai cậu!!!.....

” Không”

” Tôi liền đi rút hồ sơ, thực sự....không có gì để nói?” - Tay cậu nắm chặt cổ áo.... hơi xiết lại....

Hấn nuốt khan....

” Có...”

Cậu hơi rợn lòng....

” Có gì...?”

Hấn nuốt khan thêm một tiếng..... Vẫn là Cá vàng sắp lên chảo rán mà cổ quấy.

“..... Đi cẩn thận...”

..... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!! Ai đó ra tát cho tôi vài cái đi! Sao không lại đi nói lời này!!!!!!

” Cá..m cảm ơn.... hahaha...” - Cậu đè nén ngực mình lại ” Nhưng mà tôi lại muốn nói điều này”

” Hả?”

.....

..... Cậu hơi hơn nhếch môi..... lòi ra bao gân tay đấm bốc, chậm rãi.....đeo vào.....liều chết lao đến chỗ hấn.

” Ông đây sống chết phải đập! Phải ép cái óc của anh nhớ lại!!!! Lão tử không thể bị ủy khuất như vậy!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Hấn giật mình!

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

17. Chương 17

Hấn giật mình! Lùi ra sau!

” Cậu... cậu bình tĩnh...”

Cậu lao vào.

” Không nói gì hết! Ra đây để tôi giải thoát cho anh!”

Hấn bị dồn vào góc.....

” Có gì thì... nói chuyện thâm tình giải quyết, ok?”

Cậu dồn hấn vào góc, bừa bừa khí thế.

” Không!”

Hấn toát mồ hôi, nở nụ cười.

” ... Hình như anh nhớ đ—”

” RẦM!”

Cậu liền dùng nắm đấm cắt ngang lời nói!

Hắn nhanh nhẹn né ra..... Quào! Cú đấm kia giáng lên tường làm tróc hẳn một lớp sơn!!!! Nhìn người cậu ta nhỏ nhắn vậy mà mạnh kinh hồn!

” Tôi bảo cậu bình tĩnh!”

” Không!”

Cậu dơ tay lên tính giáng thêm cú nữa thì....

Hắn lo cho tính mạng của mình, không kịp suy nghĩ thì cái chân theo bản năng đá cho cậu một cước!

” Á!” - Cậu kêu lên một tiếng, người ngã ngược ra sau.....

Chết! Cậu ta ngã về phía sau!!! Không khéo đập đầu phọt não chết!..... Hắn không muốn mất cậu vậy đâu!

Trúc Du lại một lần nữa không thèm suy nghĩ kéo giắt tay cậu lại, ôm cậu trong lòng, để mình thế chỗ.

” TRÚC DU!”

” RẦM RẦM!!!!”

..... Phê quá.... Ách!... Ám quá.... mềm quá.... Không lẽ là lên thiên đường rồi sao?.....

Không đúng... có lên thiên đường thì cũng phải là Trúc Du.... hẳn ta che cho...!!!

Miên man đến đây cậu liền bình tĩnh! Hóa ra cậu đang nằm gọn trong lòng hắn!! Cả người cậu đè lên hắn!! Thảo nào ấm với mềm thế!!! Là do có đệm thịt Trúc Du a!!!

Cậu lồm ngồm ngồi dậy, thấy hắn nhắm nghiền mắt, liền hoảng hồn không thôi!!

” Ahuhuhu... đừng chết mà... sao anh chết hử hử??” - Cậu day day người hắn...

Hắn vẫn nằm bất động.

Cậu rút ra mẫu giấy ăn nhỏ, chấm chấm bên mắt, sụt sùi.... theo kiểu khóc lê hoa đá vũ made in Dương Quý Phi...

” Sao chàng nữ... bỏ lại thiếp cùng đứa con thơ...” - Xong gào lên - ” Wây sừ ma? Thiếp có gì không tốt... ahuhuhu mong chàng lượng thứ... kiếp sau... thiếp nguyện ... ahuhu... hức.. cùng chàng hóa thành đôi hồ điệp... không.. không!! Đôi chim điệp!!!...”

... Cậu cứ nghĩ hắn đang giả bộ... ai dè lâu lâu một hồi vẫn không có động tĩnh gì..... hoảng a hoảng rút điện thoại ra! gấp gấp nhấn đại một dãy số!!

” A nhô!!!! Có.. có ... a..ha.... huhuhu”

” Xin bình tĩnh, hãy cung cấp địa chỉ cho chúng tôi.” - Giọng bên kia máy cố gắng trấn an cậu.

” Em... em ... em giết người rồi... Em ... em gọi đây là muốn... muốn... đầu thú...”

” Xin lỗi, hình nh-”

” Hả hả cảnh sát mấy người còn không mau đến đây bắt người??? Hỏi gì lắm thế??? Tôi nói là tôi giết người!!!”(’)

“Nhưng mà, c-”

” Tôi tự nguyện đầu thú mà!!”(’ ’)

” IM NGAY!!! CHÚ MÀY GỌI CHO 114 CỨU HỎA ĐỂ ĐẦU THÚ LÀ CÓ Ý GÌ!!! OẮT CON!! GỌI 113 NGHE CHƯA!..... ” Tút... tut” - Anh lính cứu hỏa cũng đến mức phát hỏa liền đập máy.

..... A? Cậu nhìn lại.. chết cha! Gọi lộn cho 114.... gọi lại lần nữa vậy!

” Cục cảnh sát phố A xin nghe”

Đúng rồi! Mừng quá!

Cậu sụt sùi.....

” Hello... It’s me..”

” A?”

” Em đây...”(’ - -)

” A?”

” Dương Lâm đây...”(’ - -)

” A?” - Anh công an mặt rất thốn.... có quen ai tên Dương Lâm không ta?

” Em giết người rồi...”(’ - -)

” A?”

” Em muốn đầu thú...”(’ - -)

” A?”

” ĐM anh ngu thế nhờ!!!! Lại đây mà bắt tuột đi chứ!!!!”(’ ’)

“.....” - Lần đầu tiên có người đầu thú lại gọi điện cho mình..... lại còn bị ăn chửi... mình làm gì sai sao?()

” Ahuhuhu... đau lòng quá.. Em đang hối hận sao không chịu nghe anh ấy giải thích....”

“... Có gì từ từ tâm sự.” - Anh công an cũng không hiểu sao lại rảnh rỗi đi tiếp chuyện....

” Móa!!! Tôi sa thải anh!!! bắt người không bắt lại còn... ưm ưm....”

” Xin lỗi... người yêu tôi quậy quá... anh đừng để ý...”

Trúc Du tắt đi điện thoại của cậu, để lại cho anh công an dễ xươg một dấu chấm hỏi to đùng.

Cậu trợn tròn mắt ngược lên.....

Hắn cười trừ.... cúi xuống cắn một ngụm lên vành tai nhỏ xinh của cậu.

.... Cậu sau khi hoàn hồn mới giật nảy, đẩy hắn ra xa....

” Anh là ai?????”

” ? ”

” Trả Trúc Du lại đây!!!”

” Hả?”

” Trả cái thằng Trúc Du mặt than mất trí lại đây!!!..... A? Có lẽ nào?”

Hắn lại mỉm cười không nói gì..... kéo lấy cậu, hung hãn mà vò loạn tóc cậu.

” Xin lỗi em...” - Hắn chưa xót một trận, xiết chặt lấy cậu hơn...

Cậu hơi sững sốt, ngẩng đầu lên... liền bắt gặp ánh mắt dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn... phải rồi... cái ánh mắt này... cái ánh mắt này thật không thể quen thuộc hơn.... cái ánh mắt luôn ôn nhu xoa dịu trái tim cậu.... cái ánh mắt cậu tưởng chừng có thể mất vĩnh viễn.....

Bao cảm xúc uất ức bị dồn nén trong một thời gian dài cuối cùng cũng tìm được thời điểm phát tiết!

Cậu oa oa khóc nước nỏ, nước mắt nước mũi sụt sùi.....

” Hức... hức..... anh... anh... anh đây... đây rồi ... nha..a..... ha...”

” Tôi không thể ngờ? Chiều này xài lần 2 cậu liền mắc?”

....

..... Lại một lần nữa....

Cậu tụt hết xúc cảm... vô hồn...

Hắn giật mình, ôm thật chặt cậu, lúng túng giải thích: " Anh đùa thôi mà.... nào nào ngoan ngoan... "

Cậu há miệng đớp một miếng bên má hắn!!! Trùng mắt sững nước đẹp đến mê người mà thán.

" Suýt nữa em liền giết anh rồi biết không?? ĐỪA không có vui!!!"

Chôn sâu ý cười trong đáy mắt, thành khẩn mà nói.

" Phải phải a! Cậu nô tài đáng chết!!"

" Phải phạt!!!!"

" Đúng.... phải phạt!"

" Thiến!!!"

Hắn nén cười không thành, bật ra cười sang sảng, vòng hai tay khóa chặt vòng eo thon gầy của cậu.

Hung hăng mà yêu thương một phen!

" Không được à nha... thiến là không chỉ ủy khuất nô tài... còn ủy khuất cả ngài nữa nha!.. hắc hắc"

Cậu vui vẻ trở lại: " Liệu mà đừng có để ta ủy khuất ghen tức!"

" Tuân chỉ!"

....

....

.. Tần Lộc đứng đó không xa..... sống chết cản Hắc Thụy Nham tiến vào.....

18. Chương 18

Trong căn phòng kín.

4 Người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh, 7 mắt nhìn nhau.... Sao lại là 7 mắt!? ... Vâng, trong lúc ngăn cản, Tần Lộc ngăn ngay một cú chốt... kết quả 1 mắt thâm tím không mở nổi đang chườm đá.

" Nhắc lại, hai đứa không thể đến với nhau!"

Mục Dương Lâm bắt bình đập bàn.

" Hả hả!? Ông nghĩ ông là ai!? Ông là ai mà có quyền ngăn cấm chúng tôi!? Ông tưởng ông là thiên thần victoria's secret kiểu diễm hả!? Ông tưởng ông là Kim Tiêm hả!? Ông tưởng... Ông là bố anh Du hả!?"

Hắc Thụy nham cũng đập bàn bắt bình.

" Hở hở!? Thế mày nghĩ mày là ai!? Ông đây có quyền nhá! Ông đây không phải là thiên thần victoria's secret kiểu diễm nhá! Ông cũng méo phải là Kim Tiêm! Ông đây đích thị là bố thằng Du này được không!?"

Mục Dương Lâm đặt hẳn chân lên bàn đầy giận dữ.

" Ông nói ông là bố Du?"

" Chính xác!"

" Hừ hừ!... Ông đừng tưởng tôi đây sợ ông! Nhá" - Nói rồi cậu... đi tới ôm đúi Thụy Nham..... nũng nịu... - " Papa trẻ quá nà!~ Ôi ô! Trẻ đến nỗi con cứ nghĩ papa là em trai anh Du í nì ~ Ôi mái tóc đen quyền quý ~"

Nhắc tới mái tóc đen thân yêu.... Lòng Thụy Nham bừng nắng hạ! Thật nhẹ nhàng mà xoa đầu Dương Lâm....

" Ôi ô ta biết mà"

Thật sự mà nói, chúng ta từ giờ không có cần đèn học gì sất! Cứ đứng gần 2 cái con người này là đủ sáng đến mù mắt! Cư nhiên người ngoài nhìn vào cũng thấy hiệu ứng mưa xuân rồi thì cánh hoa đào tung bay phấp phới, thật là... chỉ thiếu có cái cánh với cái vòng thánh thì... Chúng ta sẽ có 2 thiên thần!

.... Hắc Trúc Du nhìn mà rợn cả người, ho khan một tiếng.

“E hèm” - Hắc Thụy nham cũng ho khan một tiếng - ” Tóm lại là ông già này ngăn cản hai đứa, vậy hoy”

Mục Dương Lâm rưng rưng nước mắt... hai mắt mở thật to đầy ủy khuất nhìn Hắc Thụy Nham.

” Giả moe vô ích!”

Mục Dương Lâm rưng rưng nước mắt... hai mắt mở thật to đầy ủy khuất nhìn Hắc Trúc Du.

Hắn ngập ngừng một hồi.... cuối cùng là huych toẹt ra 1 câu thế này:

“..... Nếu bố anh đã ngăn cản thì..... Thôi vậy, chúng ta không ... đến với nhau nữa”

” Hả!?” - Tấn Lộc lúc này mới lên tiếng - ” Đùa nhau à?”

..... Cậu sững sờ..... Sau tất cả thì... hắn ta có lại được trí nhớ..... sau bao cố gắng cậu chỉ muốn được như vậy... Và, sau tất cả sao hắn lại nói thế này!?!..... Chân cậu tự giác bước đi thật nhanh.

“..... Tấn Lộc, nghe tao nói”

“... Hông!” - Tấn Lộc vùng vằng - ” Đồ quý xứ hà!”

” Nghe nhanh, không tao thông mày chết!”

Hắc Thụy Nham từ nãy giờ đứng rìa... rất tủi thân a! Cũng nhanh nhanh nhẩu nhẩu chen chân vào.

” AAA~ Con trai yêu! Miêu Miêu! Mẹ đã về!”

Bà Huỳnh Thu Ly ngay khi vừa thấy bóng dáng của cậu con trai yêu gấu thì không cầm được nước mắt đi tới ôm chầm lấy.

” Mẹ.... mẹ chuẩn bị cho con 10 lọ thuốc ngủ”

“..... Làm gì a?”

” Kết liễu cuộc đời nhảm chán này, mong mẫu thân ân xá”

“..... Con đùa mẹ à?”

” Trúc Du không cần con nữa rồi...”

” Hả!?... Ngoan ngoan” - Lau đi nước mắt của cậu, bà chưa hết cả lòng - ” Kể mẹ nghe đi”

Kế tiếp là một màn cãi lương sến sảm oán trách kiếp người sao quá dài.... Oán trách số phận hẩm hiu.... Oán trách thân mình mỏng manh... Oán trách con chó nhà Vương Lãnh sao quá béo... rồi thì oán trách Vương Lãnh cư nhiên ném gấu của mình... Oán trách... Oán trách...

Bà Thu Ly chưa từng nghĩ cái thằng bé con này cư nhiên hàng ngày tăng động như vậy mà thốt ra được câu này...Mà thằng bé Trúc Du kiaMà hôm nay....Có khi nào.... Bà mở màn hình điện thoại... Quả nhiên.... khê cười..... Nhưng mà vẫn phải xác nhận.

” Mẹ có việc... ngoan ngoan ngồi 1 chỗ ngoan ngoan nha Miêu Miêu”

..... Nhìn cái tấm thiệp trước mắt... Cậu lặng im... rút cái điện thoại lên... nhàn nhạt bật bài hát thật đúng với tâm trạng hiện giờ....

” Tấm thiệp mời trên bàn thời gian địa điểm rõ ràng

~ Lại một đám mừng ở trong làng

~ Ngó tên bỗng dưng thấy hoang mang~”

Vâng! Quá mù ngoại ngữ nó sốc tận óc! Cái gì đây!!? Hắc Trúc Du và Triệu Tấn Lộc!!!!??.... Trêu người thế đấy.... Ngó cái ảnh.. cưới nhỉ? Ồ tẩm thiệp.... Đây mà gọi là ảnh cưới à? Kẻ thì ngồi lướt smartphone... Kẻ thì lẩn lốc lốc trên nền ôm cái mắt thâm tím?.....

Bất quá cậu dậu còn tâm trạng ngồi bình phẩm.... Bất lực thả mình xuống ghế sofa... nhắm mắt....

Trong đầu cậu hiện giờ lóe lên vô vàn viễn tưởng.... Nên chuẩn bị trước vài cây mã tấu... súng này... boom này.... Nếu mà có bị tịch thu vũ khí thì... vẫn là nhét boom vào sịp lao vào làm dân cảm tử đi!?

Tốt thôi! Lão tử đây sẽ làm! Hứ! Ta đây sẽ thực hiện kế hoạch cướp dậu! Không! Cướp rể thật hoành tá tràng.

” Mẹ... Mai con sẽ đi!”

” Ừ ừ” - Thật may... không phải ngồi thuyết phục nó, bà Ly rút điện thoại... nhấn một dòng ngắn :

[“Ok! Triển đi con Ồ v Ồ”]

[” ^ v <”]>

[T/g: Sau tất cả :)) Chap sau là End mất rầu Ồ v Ồ... BE hay HE đơiii]

19. Chương 19

Xin chào.

Tôi là Mục Dương Lâm.

Mục trong gỗ mục.

Dương trong linh dương.

Lâm trong lâm chung!

Như vậy, Mục Dương Lâm chính là! Trong phút lâm chung! Chú linh dương vẫn kiên cường nhai gỗ mục để sống a!!!!

Tên rất có ý nghĩa đúng không!? Các bạn nhỏ cảm động rồi đúng không!? Khóc rồi đúng không!?

————— ——— ———- Lạc đề!

Hắt nhẹ mái tóc nâu bông bênh, kẻ mắt thật sắc, môi thật hồng!

” Pắc pắc ” - Mím môi 2 lần cho thật đều!

Nhẹ khoác lên mình.... tẩm váy cưới trắng tinh khôi! Ta hôm nay sẽ cướp rể! Cướp a cướp! Không cướp được người ta sẽ đổi họ! Họ Hắc!

” Miêu Miêu? Đi thôi con”

” Vâng”

“..... Con mặc váy cưới làm gì a?..... Có nhất thiết phải...a... Con.. mang theo dao làm gì a?”

” Cắt chi—.... cắt bánh cưới hộ họ!”

Bà Ly ngập ngừng nhìn con dao thái trong tay cậu...

Lẽ đường nguy nga tráng lệ phủ sương mờ huyền ảo.

Lấp ló 3 dáng cậu thanh niên.

1 thân ảnh mảnh khảnh trực ngã..... 2 thân ảnh bối rối.....

” Dương Lâm..... bỏ dao xuống!”

” Không thể”

” Việc này đã đi quá xa rồi...”

Dương Lâm mắt nhắm nghiền, cắn môi dưới..... tay cầm dao run run.

Trúc Du hai mày cau lại.....

” Dương Lâm à em có làm thì em... n-”

” Không! Anh đừng nói gì cả!”

Dương Lâm bị phần gào lên thật lực.... a... đau quá... vậy mà cái ngày mình phải làm việc này cũng xảy đến....

Trúc Du mày thêm cau lại...tạo nên khe rãnh cứng ngắc.....

” Quê em bốn mùa sông nước nước nước ~~

Nước tràn bờ đê ê ê ~ Bê đê khắp một miền quê ê ê ~

Ai ăn thịt chó ó ó ~ Em bán mắm tôm ~”

“

“

..... Đoạn nhạc chờ biết giữ phong cảnh nhất năm reo lên....

Cả Dương Lâm và Trúc Du không hẹn mà phi ánh mắt chết tróc cho Tấn Lộc!

” Sệt! hỏng hết kế hoạch rồi!” - Hắc Trúc Du chán nản lên tiếng.

... À....Không biết các cháu nhỏ hình dung ra điều gì... nhưng mà khung cảnh hiện tại là:

Dương Lâm giữ cứng hần! Dao ngay kề cổ hần!!!! Trừng mắt về phía Tấn Lộc đáng thương!!!!

” Tấn Lộc, hãy theo anh.... hãy bỏ tên Du này!”

Tấn Lộc lúc này cứ ngẩn ngơ... lời nói của Dương Lâm không thể chạm đến trái tim Lộc.... đang ngồi gục xuống đau đớn.... cắn môi ngăn mình khóc.... thật đau đớn... quá đau đớn.... cái.... cái máy game số lượng có hạn!! 20 cái trên thế giới của em!!!!!! Ahuhuhuhu!!!! Wây sừ ma? Chỉ là tôi mãi chơi game không có chú tâm đóng cái vở tuồng mấy người thôi cơ mà!? Tại sao sát hại người yêu của tôi!!!!????

Bỗng từ ngoài, một đám người mặc vest đen bóng, tay cầm súng xông vào.

” Hắc Trúc Du! Hôm nay khôn hồn nộp mạng!”

Ánh đèn rọi thẳng mặt khiến cậu nhất thời buông tay giữ hần để che mặt. Hần nắm lấy cơ hội chiếm quyền chủ động, trực tiếp hất văng con dao, đem cậu bế xốc lên rồi bỏ chạy.

” A! Anh làm cái gì!! Bỏ tôi ra!!!”

” Trật tự”

Hắn đáp trả lại một câu không hề có âm điệu.... mạnh mẽ chặn ngang cổ họng, khiến cậu chỉ cun cút nằm yên trong vòng tay hắn.

” Ahuhuhu anh chạy nhanh đi!!! Bọn chúng sắp đuổi đến môn rồi!! huhuhu chạy nhanh lên!!! ĐỒ ngốc &%&^*(%!!!!”

” Ái đau!! Em đừng có bám anh chặt quá!! Tắc thở chứ sống sao nổi!!”

Cậu kêu gào, tim đập thành thịch.... Ahuhuhu đuổi theo 2 người là đám xã hội đen chứ còn gì nữa!! Trang bị vũ trang kín người kia kìa!! Đã thế còn dơ súng chứ!!! Ăn 1 nhát đạn là đập chiếu chứ đùa!!!!!! Ahuhuhu con chưa muốn bỏ mạng a!!!

Cậu sợ hãi từ từ chuyển hai tay đang ôm cổ hắn.... cứ thế mà níu chặt lấy eo hắn, áp đầu vào lồng ngực rắn rỏi.... mạnh mẽ.... hít hà mùi hương cơ thể của hắn!!!!

Hắn luôn miệng thì thầm : ” Đừng sợ” để trấn an cái con người này.

Chạy được một đoạn rất xa..... hắn mệt mỏi ngồi gục xuống một góc hẻm.

” Em cứ chạy đi... anh sẽ đánh lạc hướng họ”

Hắn vừa buông cậu ra, tính đứng dậy liền bị cậu gắt gao giữ lại.

” Nói với em... tất cả chỉ đang dàn dựng đúng không!?”

Hắn khựng lại.

” Ban đầu là vậy, nhưng mà.... đám người này không thuộc tầm kiểm soát của anh... Chúng chính xác là có hạn cừu với ông già anh.... nên là... Ask! Đám tráo người!”

” Vậy thì... anh ở nguyên đây cho em! Em ra đánh lạc hướng bọn nó! Anh nhanh chóng mà chạy đi!”

Hắn phát rồ túm lấy áo cậu xách lên, áp chặt cậu lên tường.

” Đừng có nói ngốc! Em ra thì được cái lợi gì!? Dụ đâu chẳng thấy chạy chậm như rùa chỉ có bỏ mạng thôi!”

Cậu run run nhưng vẫn lên cao giọng.

” Em... em dù có bị bắt thì chúng đâu thể làm gì em!!! EM không có dính líu đến vụ này nên là không sao đâu!”

” Đừng có vớ vẩn ở đây đi!”

Cậu đang muốn bật lên phản kháng liền bị hắn đè lại cánh môi hồng.... Hắn như muốn rút cạn khí lực của cậu.... cậu cứ mê man mà đáp trả lại....Đúng là khí lực bị rút cạn thật... chẳng còn sức.... cứ thế mà tựa cả cơ thể lên người hắn.

Hắn lưu luyến rời ra, tựa cằm lên chòm đầu của cậu.

” Ngoan ở yên đây, chút Tấn Lộc sẽ đến.... Em theo cậu ta trước, anh đến sau”

” Nhưng nhưng mà anh... Anh có mệnh hệ”

” Em đang trù ẻo anh!”

Hắn mạnh mẽ dùng ánh mắt cương nghị xoa dịu nỗi lòng cậu.

” Hứa với anh.... Có chuyện gì thì vẫn phải cầm đầu mà chạy thẳng nghe không?”

” Không! Em ở đây với anh!” - ” Dương Lâm đâu! Theo anh!”

Tấn Lộc áo rách tả tơi lúc này mới xuất hiện, vươn tay kéo lấy cậu.

Cậu đang định ú ớ thêm vài câu thì đã bị lôi tuột đi, cùng lúc hắn rút từ đai lưng khẩu súng lục cũng chạy ra.

Diễn biến sự việc xảy ra quá nhanh.... Chỉ thấy tiếng súng nổ vang trời, thấy thân ảnh của hắn đổ xuống, khó khăn ho ra 1 búng máu.... thấy đám vệ sĩ của hắn hốt hải chạy đến đỡ hắn.... thấy hắn hướng về phía cậu mà nở nụ cười..... cánh môi trắng nhợt tạo ra khẩu hình miệng: ” Anh yêu em”

lại thấy tim mình thắt lại.... một khe nứt rất lớn vạch nát tim cậu..... Thấy nước mắt cứ thế mà chảy không ngừng... thấy cổ họng đau rất khô khan..... Thấy mình cứ như thằng chó dại gào thét tên hắn.... thấy hình ảnh của hắn dần biến mất khỏi tầm mắt mình.... Thấy mình chỉ biết đập cửa kính chiếc trực thăng.... Đau quá... ngực mình đau quá.... đau quá.... phải chấm dứt cơn đau này!

Thấy mình gấp gáp lòi ra con dao được giấu trong đế giày đâm thẳng bụng..... Thấy mùi tanh nồng xộc thẳng lên mũi tạo nên cảm giác buồn nôn khó tả....

” Mau! Đến thẳng bệnh viện!!!! Không xong rồi!!”

Lại thấy cái khuôn mặt hốt hoảng của Tấn Lộc nhòe dần.... Òn ào quá.... ồn quá..... Cậu thấy rất mệt... chỉ muốn ngủ một giấc thôi...

A... tiếng ồn chìm dần rồi... có thể ngủ rồi....

Hắc Trúc Du... Hắc Trúc Du... em cũng yêu anh!

20. Chương 20 [end]

Đã được nửa tiếng rồi.

Cậu cứ dán chặt tầm mắt lên trần nhà.

Cậu chẳng thể làm gì ngoài việc này cả.

Căn bản là khi cậu vừa tỉnh sau ca cấp cứu liền sống chết ngồi dậy tìm hắn làm cho miệng vết thương tuột chỉ lại phải tiến hành khâu lại..... Đề phòng cậu liều mạng họ liền trói chặt 2 tay 2 chân cậu.

” Cách ”- Cửa phòng bệnh mở, một dáng người cao ráo tiến vào.

Tấn Lộc bước vào, chỉ lẳng lặng ngồi bên mép giường, khẽ vuốt nhẹ từng sợi tóc mỏng của cậu.

” Dương Lâm, nghe anh này...”

” Đừng nói gì cả”

” Ừ, Nhưng mà đừng lo, Trúc Du nó vẫn khỏe chán ra mà, hahahahaha”

” Em biết thừa mà, hừ anh ta kiếp con gián đáp qua đáp lại vẫn sống mà! Chết dễ... khụ khụ...”

Cậu nói gấp gáp... cố gắng nói tranh với Tấn Lộc nên là dạ dày thắt lại.... lại là một trận đau thấu xương.... Tấn Lộc thấy cậu khổ sở vậy mà đau lòng, khẽ cởi trói trả tự do cho cậu.... Rồi lại dịu dàng kê gối cao hơn chút để cậu bớt khó chịu.

” Ngoan ngoan, đợi khi nào em khỏe Du sẽ đến thăm mà”

” Hừ! Em sẽ nằm lì đây đợi hắn đến mà!”

” Nói nhớ giữ lấy lời!”

Cậu gật gật đầu, khẽ kéo cánh môi trắng nhợt, khó khăn nặn ra một nụ cười méo xẹo.

Tấn Lộc ngó qua ngó lại thấy tinh thần cậu khá khảm hơn thềm thở phào nhẹ nhõm.....ly khai phòng bệnh.

Nãy là nói dối.... Chẳng có thằng nào trúng 2 phát súng mà khỏe như trâu đâu!! Nhưng mà.... nhưng mà.... thôi để sau vậy... không thể nói được... Nói rằng thằng Du vẫn khỏe....rất khó chịu ấy chứ!!! Lộc thực muốn hắn ta vẫn khỏe như lời Lộc nói!

” Thiếu gia, đã bắt được tận gốc bọn áo đen, xử sao?”

Lắc lắc cái đầu cho thanh tỉnh, Tấn Lộc ném tờ bệnh án xuống.

” Ý là?”

“..... Nhanh lên!”

Ngó ra ngoài thấy Tấn Lộc đã đi khuất. Dương Lâm thở ra một hơi.

Nãy là nói dối! ” Nói nhớ giữ lấy lời” hahahaah!!! Là anh nói dối tôi trước! Bất quá là hòa! Gạt ai! Gạt em gái anh ấy mà gạt! Chắc chắn việc không thể bình thường như vậy được!

Cậu rón rén đặt chân xuống nền gạch... Lập tức bụng co lại, đau kinh khủng!! Nhọc nhằn cắn môi dưới nén đau, cậu tay đặt ngang bụng, thở dốc. Vợ lấy chiếc gậy truyền dịch bệnh cạnh làm điểm dồn sức rồi lết cái xác lỵ khai phòng bệnh.

” Cho hỏi... a... phòng... phòng bệnh của..ủa Hắc.. Trúc..D...u ở đâu..a..?”

Nữ nhân viên nhìn sắc mặt trắng bệch của cậu trai trước mặt mình không khỏi hoảng hốt.

” Chúng tôi không được phép tiết lộ, xin lỗi... a.... cậu có làm sao không?”

Dương Lâm chực đổ gục xuống thì được nữ nhân viên đỡ lấy, gắt gao bám chặt lấy cánh tay cô, trên trán là một trận mồ hôi lạnh....Liên tục nài nỉ.

” Cầu cô... tôi... tôi... phòng... Du..u..”

” Dương Lâm!”

Tấn Lộc vừa kịp chạy đến giữ lấy cậu.

” Anh bảo em nằm yên cơ mà! Xem! Miệng vết thương lại rỉ máu rồi!!!!”

” Mau.... cho..o em ... xem Du...”

“..... Nó vẫn khỏe em đừng lo!”

” Gạt ngừ... khụ khụ.... hah...hah...”

Hít lấy một ngụm lãnh khí, cậu liên tục thều thào không thành tiếng bắt buộc Tấn Lộc phải dìu cậu đến phòng bệnh của hẳn.

Phòng cấp cứu.

” Đây là sao!? Sao còn chưa ra khỏi phòng cấp cứu!!!!??? Từ lúc đó đến giờ phải hơn 1 ngày rồi!”

” Hiện tại hẳn cần người hiến tim....nhưng mà vẫn chưa tìm được quả tim nào phù hợp... Nên là đang chạy bằng máy để cầm cự... tìm được sẽ tiến hành phẫu thuật luôn...”

” Cái gì! Thế... thế bao bao giờ mới tìm được!!! Không... không..”

Cậu nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt... ngược lên tấm bảng ” Đang cấp cứu ” đỏ lòe... Trong đầu cậu xuất hiện cái hình ảnh hẳn ngày hôm ấy tiêu tụy đến thảm hại... nở nụ cười gượng mà nhìn về phía cậu... Máu thấm đẫm một mảng lớn.... Đau quá... Làm... Làm gì đây..... Không thể mất hẳn như vậy được đâu! Tuyệt đối không thể!!!

” Vậy... kiểm tra tim em được không? Có... có thể hiến được thì sao!???”

” Không được! Hẳn ta không bao giờ muốn em làm điều này!!”

” Nhưng mà lỡ Du chết thì sao!!! Không được đâu! Du không thể chết! Hẳn ta chết em cũng không thiết sống!!! Cậu anh Tấn Lộc... đem em đi xét nghiệm... cứu Du... em phải cứu lấy hẳn... không có hẳn em không thể sống đâu... không thể... thà đưa hẳn trái tim này chứ giữ lại... đau lắm... đau lắm... thật đau... Cậu anh... cậu anh...” - Cậu nói gấp gấp từng chữ...

” Không thể được! Du biết chuyện cũng chẳng vui về gì đâu! Em nên biết rằng hiến tim cho hẳn trong cái tình trạng này em nắm chắc cái chết! Thằng Du cũng không có muốn! Nghe anh... sẽ có cách mà”

” Cạch ” - Nữ y tá bước ra từ phòng cấp cứu - ” Thời gian không còn nhiều, đã tìm được người hiến chưa?”
Cậu lập tức bỏ nhào đến bất chấp vết thương ở bụng sâu thêm một đường đau đớn.

” Tôi... tôi.. hiến”

Nữ y tá cũng rất vội, không để ý đến thể trạng của cậu cứ thế đưa ra tờ cam kết.

” Tình trạng hiện giờ rất nguy kịch, tôi e là cầm cự không được lâu... rất cần gấp... Cậu chắc chắn chứ?”

Cậu liều mạng gật đầu, nhận lấy chiếc bút... Tay run lên một hồi... Không được sợ hãi! Mày tuyệt đối không được sợ hãi Dương Lâm!... Cậu dùng tay trái chế ngự sự run rẩy của tay phải, bắt đầu đặt bút kí xuống.

” Không được! Em không thể!!!” - Tấn Lộc đi đến kéo cậu lại.

” Em... nói rồi... em không thể để Du chết đâu...”

” Du không cần em bỏ mạng!!! Mà tỉ lệ cấy ghép thành công quá thấp!! Hẳn chết mà em cũng chết!! Quá vớ vẩn!!!”

“... Vậy càng tốt... Chết bên nhau cũng được... em mãn nguyện rồi... Còn hơn là một kẻ sống mà chỉ còn cái xác rỗng vô hồn, thực thảm”

Bỗng từ ngoài một đoàn y sĩ đẩy một chiếc giường xe lăn đến, mặt ai nấy cũng rất căng thẳng. Từ trong đoàn y sĩ, một bác sĩ tiến đến nói gì đó với cô y tá rồi cả hai cũng gật đầu lúi ra điện thoại gọi người chuẩn bị.

Triệu Tấn Lộc cuối cùng cũng đẩy được viên đá đè nặng trong lòng.

” Vừa kịp,đã có tim phù hợp để thay thế,mọi người chuẩn bị cho ca phẫu thuật.”

May quá... được cứu rồi... được cứu rồi... Du không chết... Du sẽ không chết mà...

Đã được 6 tiếng.

Dương Lâm thủy chung không rời băng ghế bên ngoài phòng cấp cứu lấy một bước. Nhìn cậu hốc hác xanh xao đến nhào ruột, chỉ vội vã ăn có vài thìa cháo, uống một tá thuốc rồi lại ngồi im đợi chờ.

Từng giây trôi qua là từng đợt nhói lòng đau buốt tim gan.

Trúc Du... Anh có thể mất trí nhớ lần nữa... có thể quên em vĩnh viễn cũng được... miễn sao anh sống! Có thể đến và yêu bất kì cô gái nào cũng được...miễn sao anh còn sống! Em.. sẽ không nỡ lời oán trách... không nỡ lời kêu than... Sẽ lẳng lặng trông anh từ phía xa mỉm cười... Không mong anh khỏe hoàn toàn như trâu như voi! Miễn sao anh sống! Thành đời sống động vật cũng được mà thực vật cũng chẳng sao!! Miễn rằng anh còn sống... rằng em mãi ở bên anh... Tỷ như anh chết.... đừng lo vì vẫn còn có em theo cùng... Chẳng sao hết! Nhưng ngàn vạn lần cầu anh một lần nữa mở mắt nhìn em... nhìn em... Cầu anh tiếp tục chọc ghẹo em... Tiếp tục dùng đôi bàn tay ấm áp ấy mà vò xù mái tóc em... Tiếp tục để em vô tư dựa lên tấm ngực ấy... Tiếp tục khoan dung để em thả sức nũng nịu... Tiếp tục Tiếp tục... giữ lấy em... giữ lấy em... Anh biết đấy... em cầu anh ” Tiếp tục” quá nhiều thứ... anh biết em tham lam đến mức nào rồi đấy... Em thừa nhận, chẳng chối cãi. Nhưng mà anh vẫn chấp nhận yêu cả cái tham này mà.

” Gia đình nén đau lòng, chúng tôi đã cố gắng hết sức...”

Rằng... sao anh không tiếp tục chấp nhận cái tham lam cuối cùng này của em.....

” Và đã thành công”

Biết ngay mà..... Anh thật xấu! Để người ta thật cao hứng rồi đè bẹp không thương tiếc xong lại đưa người ta lên 9 tầng mây! Thật xấu xa!!!!....

Chỉ biết rằng tiếng ” Và đã thành công” đã lôi cậu dậy từ vực sâu lên trời nhưng bất quá chỉ là tâm tình... Không thể vực dậy cái cơ thể bạc nhược này được.

Suốt 3 tháng trời dài đằng đẵng, cậu mới bắt đầu lết mông ra khỏi giường bệnh. Đã hứa rằng tận khi khỏi hẳn mới li khai mà.

” Cho con gặp Du, mẹ ạ”

” Ừ, ngoan lắm”

Lâu lâu chưa vận động nhiều, việc đi lại còn nhiều trắc trở.

Mở cửa phòng bệnh 018, cậu liền thấy gương mặt của tên đáng ghét xuất hiện trước mặt mình. Gầy đi nhiều lắm, nhưng đẹp trai vẫn còn thừa!

” Ngủ sao?”

Cô y tá bên cạnh nhìn cậu trai 3 tháng trước nhìn không khác nào xác chết đòi gặp bằng được hẳn đang ở trước mặt mình khẽ mỉm cười.

” Vâng, một giấc ngủ dài 3 tháng”

Cậu ho khan một tiếng, nói :” Ngủ rồi sẽ tỉnh thôi, gì chứ 3 tháng, 30, 300, 3000 tháng tôi vẫn đợi được...”
Đúng vậy... ngủ thôi... ngủ sẽ tỉnh... khác với chết.

Cứ vậy mà thời gian mãi miết trôi, 3 năm sau.

Cậu vẫn ở bên hẳn không rời li nào.

Như vươn ngón tay thon dài vờ vờ từng đường nét khuôn mặt hẳn... Hừ!! Vẫn đẹp trai! Hỏi sao không chết mê chết mệt tên này được!

” Phiên cô...”

” A tôi vô ý quá... 2 cậu cứ tự nhiên” - Cô y tá cười tủm tỉm đi ra ngoài, cẩn thận đóng nhẹ cửa trả lại không gian riêng tư. Ngay từ lúc bắt gặp ánh mắt của cậu khi nhìn hẳn, trực giác của hủ nữ đây đâu có sai!!! Chắc chắn là tình nhân! Không thể là bạn bè tầm thường!!!!

Cậu thận trọng ngồi bên mép giường nhẹ nhàng đến nỗi sợ rằng gây ra tiếng động nhỏ sẽ làm hẳn tỉnh. Thật thận trọng ngắm nhìn.... Không biết từ khi nào mắt đã rướm đỏ.

” Hắc Trúc Du”

... Hẳn vẫn bất động...

” Trúc Du.... nghĩa là gì vậy? Cây trúc và du lịch à? Ừm thật ra Dương Lâm là gì tớ cũng chả biết luôn!”

Vẫn là cái sự bất động dọa người.

” Tớ tên là Mục Dương Lâm! Năm nay 6 tuổi! Sở thích: Cá, hát, vàng, nho!”

Không ai đáp.

” Ai nha!!! Ông xã em quá lãng mạn đi! Ăn đứt mấy ộp pa Hàn Xẻng!”

“..... Trả lời em đi...”

” Đừng ngủ nữa”

” Mê ngủ cũng phải có chừng mực”

Không ai đáp. Một khoảng lặng.

” Cậu hứa với tớ đi!”

” Cậu phải ở bên tớ”

..... Bất lực nhìn hẳn vẫn nhắm nghiền không động đậy, y hệt pho tượng sống, cậu vui đầu vào ngực hẳn, ô ô mà khóc như trẻ con.

” Im lặng là....đồng ý! Phủ nhận....đồng tình! Phản bác...là.. là nhất chí!.. Ha...ha...”

” Đồng ý”

Cậu sững sốt..... Sẽ không như 15 năm trước, cậu liền nhoẻn miệng cười hạnh phúc. Giờ đây, cánh môi không thể kéo lên được nữa, nặng trĩu kéo xệ xuống. Sẽ khóc thay cười để bày tỏ lòng mình.

Hắn ôn nhu áp hai tay lên má cậu, khẽ kéo lại gần mình, trán hai người trực tiếp dán lấy nhau.

” Em vẫn vậy, khóc hay cười thì em vẫn là thiên sứ lòng anh”

Cậu vẫn không ngừng khóc nức lên.

” Vớ vẩn! Đừng có khen trẻ con như vậy!”

” Không có cánh, chẳng có vòng thánh.... Nhưng em vẫn mãi là thiên sứ lòng anh”

” Đổi kiểu khen đi!”

” Dù 100 năm sau, vết nhăn vẫn chẳng thể làm mờ đi nét thiên sứ của em”

” Khen mãi thiên sứ thiên sứ thiên sứ không thấy nhàm ch—”

” Anh yêu em”

Lúc này cậu mới khẽ cười một chút, ườn người ghé sát bên tai hắn. Thì thầm bằng chất giọng ngọt ngào đong đầy tình cảm nhớ mong, lo lắng bị tích tụ suốt 3 năm 3 tháng 12 ngày qua.

” Hừ! Được rồi! Em là thiên sứ đó! Anh không mau khỏe lại! Em liền tung cánh bay đi luôn!!”

Hắn bật cười khanh khách, kéo cậu nằm gọn trong lòng... A... cảm giác ấm áp thân thương này như thể mới được sống lại vậy... À mà đúng là sống lại thật!

” Vậy thì, anh phải giữ chặt lấy em thôi”

” Hừ! Giữ kiểu gì!?”

” Trói buộc em, bằng...Tình yêu của anh”

” Thế thì! Hãy! Giữ em đi!”

CÁM ƠN!

21. Chương Ngoại Truyện: Sao Còn Yêu Em?

Sống chung với nhau nhiều năm, có thể nói, Dương Lâm có thể biết chính xác số lượng lông chân lông tay của Trúc Du. Chính là gia đình của cậu rất hạnh phúc theo 1 nghĩa nào đó, đôi khi yên bình không cái cớ mới là tẻ nhạt. Thường thì... Chưa muốn nói là tất cả cuộc chiến tranh đều là Dương Lâm châm ngòi nổ!

” Ne ne ne”

Trúc Du đang bận soạn thảo dự án trực tiếp đem cậu bơ triệt để.

” Ne ne ne ne ”

Trúc Du vẫn tiếp tục bơ cậu triệt để.

” Anh hay lắm!! Ahuhuhu!!! Em đi ngoại tình với Vương Lãnh đẹp trai dễ thương!!! Chúng ta li dị!!”

Hắn vẫn giữ nguyên sắc thái :” Vạn sự tùy em” làm cậu tức tối, máu xông lên não!! Được lắm Trúc Du!! Anh yêu công việc hơn tôi! Hảo! Từ nay đôi ta không còn nợ nhau!!!

Cậu hừng hực, dậm chân bôm bốp đi ra ngoài cửa.

” Dương Lâm”

Cậu chậm lại, khoe miệng như thể kéo lên tận đuôi mắt. Hừ! Nín kéo vô ích!

” Đi nhớ về sớm mà ăn cơm, hôm nay anh làm sườn xào chua ngọt”

” Du Du ngu ngốc! Anh là đồ ngốc! Em ghét anh a!”

Nói xong cậu chạy mất dép.

Hắn lắc đầu nguây nguẩy lại tiếp tục quay trở lại bàn làm việc. Hắn nhận định rằng việc cậu giận dỗi chính là điều quá bình thường cũng như kì kinh nguyệt của chị em. Tháng nào không xảy đến mới chính là có vấn đề! Chắc, giận dỗi không quá 1 tiếng lại xách mông trở về như mọi lần thôi, căng nhất là 2 tiếng!

Hắn tin lần này cũng vậy.

Nhưng sai!

Thu Vũ Vũ bên này đang đầu võ mồm với cậu quý tử nhà mình!

” Sở Vương Thư cậu nghe cho rõ! Tôi đây mang trên mình trách nhiệm của 1 người bố hoàn hảo! Tôi đây phải dạy dỗ cậu đến nơi đến chốn!”

Cậu bé Vương Thư mắt không rời màn hình Ipad đến nửa li. Môi nhếch lên tạo 1 thái độ không thể không khinh bỉ hơn! Làm Vũ Vũ tức điên! Đi tới tính phi cho 1 cước thì bị Vương Lãnh đến ngăn lại, Vương Thư nhanh như cắt trốn sau lưng Vương Lãnh.

” Dạy con phải dạy đúng cách, em cứ 1 tát 2 đá 3 đấm thế này không tốt”

Vũ Vũ tưởng chừng là sẽ nguôi giận, ai ngờ, càng tức hơn!!!! Nắm lấy áo của chồng mình, mắt rực lửa!

” Vợ nói, anh đây là bệnh con đúng không? Anh không coi tôi ra gì đúng không!? Chả trách.... con hư tại bố! Hay lắm, hai người dựa nhau mà sống! Tôi đi!”

Thu Vũ Vũ tiến thẳng ra cửa nhà vừa đúng lúc chuông cửa reo lên.

” Cạch”

Dương Lâm tiến vào liền bắt gặp gương mặt đáng yêu của Vũ Vũ đang phủ đầy mây đen! Thực dọa người!

” Ôi hết hồn chim én!! Ế? Có chuyện gì vậy bồ nhí?”

” Em muốn đi bụi! Em chán ghét cái nhà này! Không coi ai ra gì mà!!”

Mắt Dương Lâm lập tức sáng như đèn pha!!! Đã tìm được đồng đảng!! Lập tức kéo vào team!!!

” Anh cũng đang tính bỏ nhà!! Theo anh!! Hai ta đưa nhau đi trốn!! Hihi!!”

Kế là 1 màn thế này: Hai nam nhân thanh tú tay nắm chặt tay tung tăng trên đường mòn, họ cùng nhau đi hết con đường dài, dừng chân đứng lại ngắm ánh hoàng hôn dần phai, lắng nghe tiếng chim ca hát, lòng phi thường bình yên!

Khụ.... Thực ra là không có như vậy. Tôi nghĩ thế ...

Tung tăng được 1 đoạn, hai người dừng lại.

” Ó? Sao vậy bồ nhí?”

” Hai ta định đi đâu?”

” Thì đưa nhau đi trốn!”

” Khụ... Vậy hoy em về còn hơn!”

Vũ Vũ vừa xoay gót bước đi liền bị cậu kịch liệt kéo trở lại.

” Bỏ nhí! Hôm nay chúng ta phải dạy cho tên Du với Lân kia bài học đường đời em hiểu không?” - Ngay lập tức nói hộ phần Vũ Vũ - ” Anh biết là em hiểu! Vậy nên để xem thiếu chúng ta 2 người đó làm được trò mèo gì! Đi! Đi nhậu!”

Vũ Vũ định ú ớ vài câu... Thì bị cậu lôi xềnh xệch đi... Tận lúc định thần lại thì đã thấy mình với Dương Lâm đang ngồi trong quán Karaoke nào đó rồi...

” Chia tay em... Chia tay hoàng hôn... Hức hức... Hự... Chia tay anh chia tay hoàng hônnnnn”

Cái tiếng hát... À không, tiếng rên của Dương Lâm làm Vũ Vũ muốn nôn thốc nôn tháo. Hừ! Đây mà gọi là hát ư!? Chính là mèo gào chó gầm!!! Vũ Vũ có điểm vô cùng hối hận khi đi cùng với cậu để rồi bị hiếp dâm thánh giác!!

Thấy Vũ Vũ cứ cứng đờ, Dương Lâm rất mất hứng!

” Sao nào? Anh hát rất hay không nói lên lời!? Hừ... Ngại quá đi a!”

” Như đâm vào mông” - Vũ Vũ chỉ dám lẩm bẩm trong miệng.

” Bỏ nhí đây là hát như đâm vào mông nên mới không dám hát, sợ anh chê cười?”

” Hừ, không biết tự lượng sức mình”

” Hể? Chiến với anh hông cưng? Sợ à?”

” Bần tăng đây không ngán thí chủ”

Tại 1 quán net.

” Hự hự.... Anh Lâm báo thù cho em!! Nó cho em quả pow thế là đập chiếu luôn... Ahuhuhuhu”

” Ngoan a! Bất quá anh cũng ngỏm củ tỏi rồi....”

Tại 1 quán đồ nướng.

” Anh nhìn... Híc.... Con... Con chim quay quay bay bay aaaa~”

” Vũ Vũ say quá rồi.... Mà kệ mợ nó, quấy tiếp! Cứ sai đi vì cuộc đời cho phéppp!!”

Lại trở về quán Karaoke

Vũ Vũ vật và vật vờ như xác sống giật lấy chiếc mic của Dương Lâm, ca lên 1 bản nhạc sụt mướt sến sẩm.

Dương Lâm ngồi nghe... Sồn cả da gà.... Cậu... Cậu có điểm hối hận khi dắt theo Vũ Vũ đến đây.... Huhuhuhu về nhà khám tai mắt thôi!!!!

” Ngày gặp được anh... Hức hức hu hu... Em.. Em tưởng đâu... Đời em hạnh phúc... Nhưng đành sao.. Hức... Lấy đi ngọt ngào... Ừm.. Ờe...”

Vụ Vụ đầu quay mòng mòng, loạng choạng di chuyển về phía Dương Lâm.... Sắc mặt xanh xao... Và... Đang muốn nôn!!!

Dương Lâm chạy chối chết!!!!

Tại quán nét.

” Trò này em chơi 200 lần rồi đó... Bỏ đi!”

Cái câu nói mang mục đích khuyên nhủ của cậu xuyên vào tai Vũ Vũ liền thành quát tháo... Ngay lập tức uất ức nằm lăn lóc ra mà khóc!!

Dương Lâm vô cùng bối rối trước cái nhìn đầy e ngại của toàn thể gamer trong quán....

” Xin lỗi a....”

Lại mục nội nó quán đồ nướng!

” Ự ợc ợc”

” Anh hận em!!!!’

Dương Lâm nhìn chiếc áo sơ mi hàng hiệu được hắt đặt may riêng bên Pháp tặng cho cậu hôm va lung tung đang bị vấy bẩn bởi bãi nôn chua lét.... Trái tim cậu tan vỡ.... Uất ức không thôi!! Bực mình cầm lên tu 1 hơi cạo sạch chai rượu!!!

Lòng Dương Lâm dâng lên nỗi chua xót vô bờ bến... Cậu vô cùng hối hận...

Hức hức.... Trúc Du Trúc Du em nhớ anh a.... Em muốn về.... Em sợ lắm.... Ahuhuhuhu sợ quá đi... Huhu cứu em Trúc Du a Trúc Du.... Em muốn ăn cơm anh nấu Du ơi Du à....

Ngước nhìn lên bầu trời đầy sao sáng... Khẽ rơi giọt lệ, nâng lên 1 ngụm rượu cay nồng, ngâm nga câu thơ xưa.

” Ngẩng đầu nhìn trăng sáng.... Hự... Cúi đầu... Cúi đầu... Nhớ.... Nhớ.... Trúc Du...”

” Là nhớ Vương Lãnh!!”

” Trúc Du!!”

” Vương Lãnh!!”

” Du!”

” Lãnh!”

Lý Bạch thực muốn bật nắp quan tài mà tấp chết 2 đứa xuyên tạc thơ của mình!!!!

Tháo kính xuống, hắt mệt mỏi nhu nhu thái dương, nhìn đồng hồ khẽ cau mày. 6 giờ tối rồi! Tức là nửa ngày rồi cậu chưa về!!!!

Điện thoại reo. Là ” Thánh cuồng Itachi is calling”.

” Dương Lâm có ở nhà cậu không?”

” Vũ Vũ có ở nhà anh không?”

Hai nam nhân trầm mặc hồi lâu....

Thấp thoáng trong quán đồ nướng là hai thanh niên xinh đẹp mặt đỏ bừng, mắt ngấn lệ... Miệng không ngừng hoạt động... Chốc chốc lên cơn đại đống hắt lên bàn múa may quay cuồng!!

Hắt cùng Vương Lãnh đứng ngoài đang đấu tranh tâm lý gay gắt xem có nên vào nhận người thân... Hay là... Bơ nhau mà sống...

” 2 em xinh trai theo bọn anh đi bar không nào?”

1 đám đực rựa đi đến vây quanh cậu và Vũ Vũ.

” Cút cút hết!”

” Ai nha! Em giận lên thực dễ thương!!!!”

Gã cao to trong đám đi đến nắm chặt cổ tay thon gọn của cậu, toan kéo vào trong lòng thì ăn ngay đôi dép vào mặt!!!!

Vũ Vũ hai má đỏ ửng, viền mắt phỉm đỏ ngấn lệ nhìn đến mê người mạnh mẽ giăng lại cậu từ tên kia ra. Thật oai phong lấy thân mình làm lá chắn phòng ngự cho Dương Lâm.

” Ask! Anh em!! Xông lên cho tao!!! 2 thằng ranh!!”

Ngay lập tức đám côn đồ lao vào quyết liệt!

Trúc Du vừa định lao đến thì... Đã thấy cả đám kia ngã rạp xuống nền thành 1 vòng tròn, ở giữa là hai mĩ nam mảnh dẻ dựa lưng vào nhau, tay chân đã chuẩn bị sẵn tư thế nghênh chiến! Quên mất!!! Dương Lâm nhà hắc đầu phải kẻ mỏng mang yếu đuối!! Lo bò trắng răng!!!

” Vũ Vũ... Em khá lắm! Tập Judo khi nào vậy... Hức... A...”

” Dương Lâm... Anh thật tuyệt.. Híc... Híc... Karate ... ”

Hai mĩ nam ấy quay lại, mặt đối mặt, tay trong tay thành đôi tri kỉ, ánh mắt họ dành cho nhau chan chứa xúc cảm.

” Anh thấy... Yêu em.... Hơn rồi... Hức... Híc”

” Em cũng yêu... anh hơn...”

Căn bản là lí trí 2 người đã bị men rượu giành quyền kiểm soát, cả hai gần sát nhau hơn, hai cánh môi ngày càng gần.

Không đông dài , hắc trực tiếp đi đến bế bổng cậu bỏ đi.

Bên kia, Vương Lãnh vác Vũ Vũ lên vai cùng li khai.

Trúc Du và Vương Lãnh mặt mày tối đen như mông nòi!

Ngắm nhìn con sâu rượu đang say ngủ trong lòng hắc, cứ cách 1 giây nỉ non gọi hắc! Hắc thật không cách nào nổi giận được!!!!

Thực ra hắc đã rất lo sợ, hắc đâu có nghĩ lần này cậu quyết định bỏ đi thật như vậy!!! Lại còn có gian tình với tên Vũ Vũ nữa chứ!!!!

” Hức.... Trúc Du đồ ngốc hahaha...”

” Em!”

Cậu dụi dụi cái đầu nhỏ lên vòm ngực rắn chắc của hắc, như con mèo nhỏ vô thức đưa tay lên mà cào cào xong lại thút thít khóc như chuột kêu.

” Khóc cái gì!? Anh mới là người cần phải khóc!”

” Du Du ngố không quan... Hức... tâm em...“..... ” Híc.... Du Du em nhớ anh... Huhuhu... Yêu anh...”

” Anh cũng yêu nhất em”

Hắc xoa xoa cái mũi phốt hồng của cậu, thật dịu dàng đặt lên chiếc hôn nhẹ.

“Vũ Vũ ... Hức... Bắt nạt em... Huhu... Nó... Nó nôn lên áo em..Du ăn ngoài thật chả ngon... muốn anh nấu ... Yêu anh... Nhưng.... Em sợ Vũ Vũ.... Yêu anh.... Em ghét ăn mực.... Itachi... Sharingan.... Nếu giờ có miếng thịt chó.... Hức... Em sẽ ăn với mắm tôm....hức...”

Hắc thở dài... Cứ nghĩ cậu tỉnh... Hóa ra là nói mơ.... Hừ mèo nhỏ thật dễ yêu mà! Hôm nay gây ra quá nhiều tội! Mai trị một thể!

Vũ Vũ bên này uống ít hơn, sau khi được Vương Lãnh cho tắm thẳng nước lạnh cũng đã thanh tỉnh! Quá thiếu tình người rồi!!!!

” Em nói em yêu ai?”

Vũ Vũ ngồi ngoan để Vương Lãnh lau khô tóc, nghe cái câu hỏi này đến 5 6 lần khiến Vũ rất bực a!

” Anh hỏi cái gì? Yêu ai mà yêu ai!? Em không hiểu”

” Em nói em yêu Dương Lâm”

..... Vũ Vũ ngoáy ngoáy tai... Không tin vào tai mình... Mấy vấn đề như thế này Vương Lãnh đâu có thích nói đùa bao giờ đâu? Ngồi ngẫm lại... Mọi hình ảnh của ngày hôm nay như suối trào ra khiến Vũ Vũ phát ngượng! Muốn độn thổ!!

” Hừ! Em say! Là say!! Tên Dương Lâm đáng ghét!! Dám chuốc say em!!! Hừ hừ!!! Ôi ô nát hết hình tượng thầy giáo Thu băng lãnh diễm đạm của em rồi!!!! Nát hết rồi!!!! Bla blo... Bla.... Tên Trúc Du kia không hiểu yêu cái tên này ở điểm nào!!!”

Vương Lãnh nhìn chú cún nhỏ đang phun tào mánh liệt, thôi cũng không truy cứu thêm.

” Hắtttt xiiii”

Chẳng hiểu sao đang yên đang lành ngủ thì bị ngứa mũi mới sợ!!

Hắn thấy cậu ngồi dậy, thành thực vươn tay kéo Dương Lâm trở lại ổ chăn ấm áp, hắn không có nửa phần ngạc nhiên với hành động này của cậu, chung sống với nhau nhiều năm liền tự tạo thành phản xạ.

Cậu an ổn bám dính lấy cơ thể hắn. Bỗng bật lên câu hỏi khá ngây ngô.

” Em hay dối, nát rượu.... Sao còn yêu em?”

“..... Em nát rượu, hay hờn dối nên..... chả ai yêu... Thương hại quá nên anh mới yêu thôi”

” Xạo ke! Mà! Anh nhá! Suốt từ lúc cưới đến nay nói yêu em cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay!!”

Hắn có điểm ngán ngán cái câu hỏi này của cậu, hắn hiểu cậu biết thừa đáp án xong cứ rảnh mông đi hỏi. Thôi chiều lòng vợ yêu vậy.

” Oáp.... Thề thốt làm gì... Nói yêu làm gì... Chính là thời gian hai ta bên nhau đáng tin hơn ngàn vạn lần mấy cái lời nhảm nhí đầu môi....”

Cậu mỉm cười hạnh phúc, rướn người lên, trao cho hắn nụ hôn nồng nàn. Nhịp tim rộn ràng của hai người dần hòa làm một!

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-giu-em-di>